

**MINISTRY OF EDUCATION AND SCIENCE OF UKRAINE
DNIPRO UNIVERSITY OF TECHNOLOGY**

**INSTITUTE OF POWER ENGINEERING
TRANSLATION DEPARTMENT**

**EUROLANGUAGES-2022:
INNOVATIONS AND DEVELOPMENT**

**20th INTERNATIONAL STUDENTS AND YOUNG
SCIENTISTS' CONFERENCE**

Collection of scientific abstracts

Digital Edition

Dnipro

2022

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
НТУ «ДНІПРОВСЬКА ПОЛІТЕХНІКА»
ІНСТИТУТ ЕЛЕКТРОЕНЕРГЕТИКИ
КАФЕДРА ПЕРЕКЛАДУ**

**ЄВРОПЕЙСЬКІ МОВИ-2022:
ІННОВАЦІЇ ТА РОЗВИТОК**

**20-а МІЖНАРОДНА КОНФЕРЕНЦІЯ
СТУДЕНТІВ І МОЛОДИХ ВЧЕНИХ**

Збірник наукових робіт

Електронне видання

**Дніпро
2022**

УДК 811.11 (043.2)
ББК 81я43
Є22

Європейські мови – 2022: інновації та розвиток: за матеріалами 20-ї міжнародної конференції студентів і молодих вчених. //Збірник наук. робіт. – Електронне видання. – Дніпро, НТУ "Дніпровська політехніка", 2022. – 214 с.

Збірник наукових студентських робіт призначено для широкого кола читачів, які цікавляться проблемами вивчення іноземних мов та перекладу в Україні та за кордоном.

The collection of students' abstracts is designed for a large circle of readers who are interested in the state of learning foreign languages and translation both in Ukraine and abroad.

Редакційна колегія:

Відповідальний редактор:
в.о. зав. каф. перекладу,
Т.В. Галушко, Україна

Члени редколегії:

докт. філол. наук, проф. А.Я. Алексєєв, Україна
канд. пед. наук, доц. О.Ю. Нестерова, Україна
канд. філол. наук, доцент Н.А. Хабарова, Україна
ст. викладач А.В. Гаврилова, Україна
ст. викладач О.В. Щуров, Україна

Відповідальна за випуск:

в.о. зав. каф. перекладу,
Т.В. Галушко, Україна

УДК 811.11 (043.2)
ББК 81я43

©Національний технічний університет
«Дніпровська політехніка»®, 2022

ЗМІСТ

CONTENTS

Tarajová A. DIE ANEIGNUNG DES WORTAKZENTS IN DEUTSCHEN VERBEN MIT BEWEGLICHER BETONUNG.....	11
Бурлака О. ПРОБЛЕМА ПЕРЕКЛАДУ „ХИБНИХ ДРУЗІВ ПЕРЕКЛАДАЧА” У НАУКОВО-ПОПУЛЯРНІЙ ЛІТЕРАТУРІ.....	12
Бутко Х. ПРОБЛЕМИ ВИВЧЕННЯ АНГЛІЙСЬКОЇ ЮРИДИЧНОЇ ТЕРМІНОЛОГІЇ СТУДЕНТАМИ ЮРИДИЧНИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ.....	14
Дід О. ФРАНЦУЗЬКА ФРАЗЕОЛОГІЯ ТА ЇЇ ЕКВІВАЛЕНТНІСТЬ В УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ.....	16
Єкімова А. ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕКЛАДУ АНГЛІЙСЬКИХ МУЛЬТФІЛЬМІВ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ.....	17
Жадан К. ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕКЛАДУ НЕОЛОГІЗМІВ, ЯКІ ВИНИКЛИ ПІД ЧАС РОСІЙСЬКОГО ВТОРГНЕННЯ В УКРАЇНУ.....	20
Зіненко Н. КОНЦЕПТИ «ДОБРО» І «ЗЛО» В КАЗКОВОМУ ДИСКУРСІ ЕЛІНИ ЗАРЖИЦЬКОЇ.....	22
Казанцева А. СПЕЦИФІКА ПЕРЕКЛАДУ РЕКЛАМНОГО ДИСКУРСУ.....	25
Корзун. В ОСОБЛИВОСТІ МЕТОДИК ВИКЛАДАННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ І ПЕРЕКЛАДУ.....	27
Кужман С., Чухно Т. ОСОБЛИВОСТІ УТВОРЕННЯ АНГЛОМОВНИХ СКЛАДНИХ ТЕРМІНІВ ЕКОНОМІЧНОЇ СФЕРИ ТА СПЕЦИФІКА ЇХ ПЕРЕКЛАДУ.....	29
Лукашенко Т. СТРАТЕГІЇ АНГЛО-УКРАЇНСЬКИХ ПЕРЕКЛАДІВ ПРОМОВ TED НА ТЕМУ НЕВЕРБАЛЬНОЇ КОМУНІКАЦІЇ.....	31
Луценко О. РЕГІОНАЛЬНІ ОСОБЛИВОСТІ ФРАНЦУЗЬКОЇ МОВИ НА ТЕРИТОРІЇ ФРАНЦІЇ.....	33
Мальована А. МЕТОДИКА ВИКЛАДАННЯ МОВИ І ПЕРЕКЛАДУ.....	35

Мороз Р.	ОСНОВНІ МОТИВИ ТЕКСОВОЇ ПАЛІТРИ КОЗАЦЬКИХ ПІСНЬ, ЗАПИСАНИХ ІВАНОМ МАНЖУРОЮ.....	37
Негрей В.	ПРОБЛЕМА СОВІСТІ У ПОВІСТІ-БУВАЛЬЩИНІ ВАСИЛЯ СОЛОГУБА «ПОЛИНОВЕ ПРИЧАСТЯ».....	39
Рибак А.	НЕДОЛІКИ ДУАЛЬНИХ СТРАТЕГІЙ ДОМЕСТАКАЦІЇ Й ФОРЕНІЗАЦІЇ ЯК ОСНОВНИЙ СТИМУЛ ПОШУКУ «ЗОЛОТОЇ СЕРЕДИНИ».....	40
Самброс Л., Чухно Т.	ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕКЛАДУ АНГЛОМОВНИХ ФРАЗЕОЛОГІЗМІВ У ВИСТУПАХ ПОЛІТИЧНИХ ДІЯЧІВ.....	42
Скорина В.	ЖАНРОВІ ОСОБЛИВОСТІ ГАЗЕТНОЇ ЛЕКСИКИ: ОСОБЛИВОСТІ ЇЇ ПЕРЕКЛАДУ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ.....	44
Стасенко П.	СОЦІОЛІНГВІСТИЧНИЙ АНАЛІЗ КОНЦЕПТУ «ВОЛЯ» СЕРЕД УКРАЇНЦІВ.....	45
Сумський В.	ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕКЛАДУ АНГЛОМОВНИХ ПРОМИСЛОВИХ РЕКЛАМНИХ ТЕКСТІВ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ.....	47
Чорна О.	СОЦІОЛІНГВІСТИЧНИЙ АНАЛІЗ КОНЦЕПТУ “РІДНА МОВА” У СВІДОМОСТІ СУЧАСНИХ УКРАЇНЦІВ.....	49.
Чуприна І.	ОСОБЛИВОСТІ АДАПТАЦІЇ ПЕРШОКУРСНИКІВ ДО АКАДЕМІЧНОГО СЕРЕДОВИЩА ЗВО.....	51
Andriichenko K.	DIALECTOS ESPAÑOLES.....	53
Andriijtschenko K.	INNOVATIVE METHODEN IM DEUTSCHSPRACHENUNTERRICHT.....	55
Andriychenko K., Velykodna M.	L’ASPECT CULTUREL DE L’ANCIEN TERRITOIRE DE LA FRANCE – DE LA GAULE.....	57
Bezmaterna V.	FEMALE FATE IN THE WORK OF GUSTAVE FLAUBERT “MADAME BOVARY”.....	58
Biblii M.	TRADUCTION DES TERMES POLITIQUES FRANCAIS EN UKRAINIEN.....	60
Bielikov V.	MÉTHODES D’ENSEIGNEMENT DES LANGUES ET DE TRADUCTION.....	61
Bilovol A.	MODERN ENGLISH-LANGUAGE MARKETING TEXT AND PECULIARITIES OF ITS TRANSLATION INTO ENGLISH.....	63

Bondarenko P.	
LE CANADA COMME EXEMPLE DE PAYS BILINGUE.....	64
Borysenko V.	
BASIC TECHNIQUES OF LEGAL TERMINOLOGY TRANSLATION.....	66
Buchuliak A., Chikova V.	
LAS CASTAÑUELAS ES EL SÍMBOLO CLAVE DE LA CULTURA ESPAÑOLA.....	68
Chorna T.	
LANGUAGE MANIPULATION IN THE TEXTS OF POLITICAL DISCOURSE.....	70
Choulpina M.	
SYNTAXE DES LETTRES COMMERCIALES ANGLAIS ET FRANÇAIS.....	72.
Chúpikova N.	
LAS PECULIARIDADES LÉXICAS DEL ESPAÑOL DE COSTA RICA.....	73
Chuyko A.	
DIE MEHRSPRACHLIGKEIT.....	75
Demchenko Y.	
LE VERLAN.....	76
Did O.	
ÜBERSETZUNG VON SPRICHWÖRTERN UND REDEWENDUNGEN.....	77
Did O., Hotto P.	
RASGOS DE LA MENTALIDAD DE LOS ESPAÑOLES.....	79
Didenko D., Morgun V.	
LOS BLOGGERS MÁS POPULARES EN ESPAÑA.....	81
Diakova A.	
MÄRCHEN, EINE GRENZÜBERSCHREITENDE KUNST.....	83
Drobotun V.	
PARTICULARITÉS DE LA TRADUCTION DES VERBES EN UKRANIEN SELON LE CONTEXTE.....	85
Dúnder M.	
ACERCA DE LA TRADUCCIÓN DE REFRANES Y PROVERBIOS ESPAÑOLES AL UCRANIANO.....	86
Dzhumaieva K., Latukha K.	
TEACHING FOREIGN LANGUAGES ON-LINE: STUDENT-CENTRED LEARNING.....	88
Galushkin V., Rádchenko J.	
PECULIARIDADES DE LA TRADUCCIÓN DE VIDEOJUEGOS DEL INGLÉS AL ESPAÑOL EN MATERIALES DEL JUEGO “LIFE IS STRANGE”.....	90
Grigorovich M., Kuprienko A.	
EL BAILE ES UN MEDIO DE EXPRESIÓN Y COMUNICACIÓN DE LOS ESPAÑOLES.....	91
Gulyaev A.	
CULTURAL SENSITIVITY IN TRANSLATING ETHNIC INSULTS AND CULTURAL STEREOTYPES.....	93

Gunko K. CARACTERÍSTICAS ABREVIATURAS EN ESPAÑOL.....	95
Gunko K. DIE VERWENDUNG VON JUGENDSPRACHE IM DEUTSCHEN.....	97
Herasymenko K. THE FUNCTIONALITY OF THE USE OF VIDEO MATERIALS IN THE PROCESS OF STUDYING LINGUISTIC DISCIPLINES AT THE UNIVERSITY.....	99
Hladchenko D., Kashchenko I. LA GASTRONOMÍA EN ESPAÑA.....	101
Hotto P. MODERNISIERUNF DER SPRACHE- FRAGE DER ZEIT.....	104
Huhryanskiy O., Romanenko A. LA GENTE FAMOSA EN ESPAÑA.....	106
Jablonska V. ERFOLGREICH DEUTSCH LERNEN.....	108
Kaurov Ye. PHRASEOLOGICAL MEANS OF EMOTIVENESS CREATION IN ENGLISH SCIENTIFIC-POPULAR STYLE.....	110
Khoruzhenko S. BILINGUALISMUS IN MODERNER WELT.....	112
Kinarieieva P. CONCEPTUALIZATION OF SMILES (CASE STUDY: PERIODICALS IN THE FIELD OF LAW).....	113
Kijaschtschenko O. BERLINER SLANG.....	115
Kirichenko K. CURRENT UKRAINIAN SOCIAL AND POLITICAL REALIA AND PECULIARITIES OF THEIR RENDERING FROM UKRAINIAN INTO ENGLISH IN NEWS MEDIA TEXTS.....	118
Klevtsova K. METHODS OF TEACHING ENGLISH TO CHILDREN.....	120
Kosmina I. MODISMOS ESPAÑOLES COMO PARTE DE LA CULTURA NACIONAL DE ESPAÑA Y LAS PARTICULARIDADES DE SU TRADUCCIÓN.....	122
Kostohryz A. MERKMALE DER SMS-KOMMUNIKATION VON JUGENDLICHEN IN DEUTSCHLAND.....	124
Kostyushkevich M., Zubko M. COMPARACIÓN DE LA ARQUITECTURA PERÚ Y ESPAÑA.....	126
Kovalenko S. FUNCTIONING OF THE PRINCIPLES OF ACADEMIC ITEGRITY DURING ONLINE EDUCATION.....	128

Kovura S.	
RELEVANCE OF LEADERSHIP IN THE MODERN WORLD.....	131
Kozachukhno A.	
PECULIARITIES OF THE ENGLISH CREOLIZED TEXT AND PROBLEMS OF ITS TRANSLATION INTO THE UKRAINIAN LANGUAGE.....	132
Kravets A.	
LA PHRASÉOLOGIE FRANÇAISE ET SA TRADUCTION EN UKRANIENNE.....	134
Kundra J.	
CREATIVE AND CRITICAL THINKING IN THE PROCESS OF TRANSLATING WORKS OF ART.....	135
Kutsovska A.	
LES PARTICULARITES DE TRADUCTION DES PROVERBES ET DES DICTONS FRANÇAIS.....	137
Lahodiuk S.	
UKRAINE'S FIRST LADY IN THE MEDIA DURING THE WARTIME.....	138
Lutsenko O.	
CARACTERÍSTICAS DE LA LENGUA ESPAÑOLA EN LOS PAÍSES DE AMÉRICA LATINA.....	141
Lutsenko O.	
VERÄNDERUNG DER HEUTIGEN DEUTSCHEN SPRACHE.....	142
Maksímenko K.	
CARACTERÍSTICAS Y DESARROLLO DE LA JERGA EN ESPAÑA A PARTIR DE LOS MATERIALES DE LA SERIE DE TELEVISIÓN ESPAÑOLA "ÉLITE".....	144
Mala K.	
THE SOUNDS OF MUSIC.....	145
Malook Y.	
LA MAYOR PLANTA DE ENERGÍA SOLAR DE ESPAÑA.....	147
Miliutina V.	
SPECIFICS AND PROBLEMS OF LITERARY WORKS TRANSLATION ADEQUACY (CASE STUDY OF "FLOWERS FOR ALGERNON" BY D. KEYES).....	148
Mosnenko Ye.	
USE AND TRANSLATION OF ABBREVIATIONS IN SCIENTIFIC AND TECHNICAL DISCOURSE.....	150
Nedvyha D.	
EL SISTEMA EDUCATIVO EN ESPAÑA.....	152
Nóvik K.	
LAS DIFERENCIAS LÉXICAS ENTRE EL ESPAÑOL CASTELLANO Y COLOMBIANO.....	153
Mushtaieva M.	

FORMATION DES VOIES DE LA NÉGATION EN FRANÇAIS.....15580

Penkova A.

STRUCTURAL, SEMANTIC AND LEXICO- GRAMMATICAL PECULIARITIES OF ENGLISH MANUALS AND PROBLEMS OF THEIR TRANSLATION INTO UKRAINIAN.....156

Pilipenko M.

LA PHRASÉOLOGIE FRANÇAIS.....158

Pomazan D., Serhiichyk D.

DEUTSCHE DIALEKTE: KLASSIFIZIERUNG UND BEISPIELE.....159

Portna V.

INFLUENCE DU FRANÇAIS SUR L'ANGLAIS.....161

Regeshuk K.

THE PHENOMENON OF ENGLISH COMPRESSION.....162

Romanova A.

AMERICAN SCHOOL OF BLACK HUMOR.....163

Rudenko O.

GASTRONOMISCHE REALITÄTEN ALS ÜBERSETZUNGSPROBLEM.....165

Ryzhak K.

LE DÉVELOPPEMENT DE LA CAPACITÉ D'ATTENTION.....167

Shaposhnyk O.

TEENAGER VERSTEHEN: WAS BEWEGT DEUTSCHE JUGENDLICHE HEUTE?.....168

Shevchenko D.

W. SHAKESPEARE'S TRAGEDY "HAMLET" IN THE LIGHT OF PLURALITY IN TRANSLATION.....170

Shliakhova D.

CORPUS CHRISTI EN DIFERENTES CIUDADES DE ESPAÑA, SU ORIGEN E IMPORTANCIA PARA LOS ESPAÑOLES. TRADICIONES DE CELEBRACION.....172

Shustova A.

METAPHORICAL PHRASES CONCEPTUALIZATION AND TRANSLATION.....174

Smirnova N.

TECHNIKEN ZUM WORTSCHATZ ERWEITERN.....176

Sokhan N.

FORMATION OF PROFESSIONAL LANGUAGE COMPETENCE OF POLICE OFFICERS AS THE MAIN TASK OF ENGLISH FOR SPECIFIC PURPOSES.....178

Sokhan O.

PSYCHO-CULTURAL ASPECTS OF THE FORMATION OF NEOMYTHS IN THE ERA OF AMERICAN MODERNISM.....180

Spolitak O., Yamkova V.

LA MENTALIDAD DE LOS ESPAÑOLES.....182

Spolitik O., Yamkova V.	
LES ASPECTS CULTURELS D'IDENTITE DE LA NATION FRANCAISE.....	183
Stepanyán R.	
PALABRAS QUE TIENEN SIGNIFICADO DIFERENTE EN ESPAÑA Y EN MÉXICO.....	185
Svezhentseva K.	
HISTORIA DE LA CREACIÓN Y ASPECTOS IMPORTANTES DE ESPAÑA.....	186
Tokarieva A.	
LE CONCEPT DES DIALECTE ET TYPES EN FRANCE.....	188
Tretyakova D.	
LENGUAS ARTIFICIALES COMO SISTEMA DE COMUNICACIÓN UNIVERSAL.....	189
Trush I.	
NATIONAL IDENTITY AS A MARKER OF WORLD'S MULTIMODALITY...191	
Tschuikowa M.	
AKZENTPROBLEME BEIM DEUTSCHLERNEN.....	192
Tymofieieva A.	
TRANSLATION OF PHRASEOLOGICAL UNITS IN LEGAL TEXTS.....	194
Varvanska Ye.	
TRADUCTION D'ANTHROPONYMES DU FRANÇAIS À L'UKRAINIEN....	196
Velychko I.	
DIE AUSWIRKUNGEN VON DROHNEN AUF DIE MODERNE WELT.....	197
Velykodna M.	
MODA ESPAÑOLA MODERNA.....	199
Vlashchenko V.	
POLITICAL ELOQUENCE IN CONTEMPORARY POLITICAL COMMUNICATION.....	200
Vodolazska D.	
MEANS OF EXPRESSING NEGATIVE EMOTIONS.....	202
Welykodna M.	
WITZE UND ANEKDOTE IN DER KOMMUNIKATION.....	204
Witer M.	
DAS PROBLEM DER UNÜBERSETZBARKEIT.....	206
Yakoushenko S.	
USING ONLINE CONTENT FOR TEACHING FOREIGN LANGUAGES.....	208
Yakymenko K.	
TRANSLATION OF REALIA IN WORKS OF THE FANTASY GENRE.....	210
Yaroshenko D.	
LA CULTURA CINEMATOGRAFICA EN ESPAÑA.....	212

Tarajová A.

Matej Bel Universität in Banská Bystrica, Slovakia

Wissenschaftliche Betreuerin: Prof. Bohušová Z.

DIE ANEIGNUNG DES WORTAKZENTS IN DEUTSCHEN VERBEN MIT BEWEGLICHER BETONUNG

Das Ziel meines Beitrags besteht darin, die Besonderheiten der deutschen Wortbetonung zu thematisieren und deren distinktive Funktion hervorzuheben. Der Beitrag beruht auf meiner phonodidaktisch ausgerichteten Bachelorarbeit. Ich füge meinem Beitrag ein sprachlich vereinfachtes, aber authentisches Video hinzu, mit dem die Aussprache trainiert werden kann.

Die Wortbetonung hat in einer Sprache mehrere Funktionen. Als bedeutende Funktion wird außer der kulminativen und demarkativen auch die distinktive Funktion betrachtet. Die distinktive Funktion ist besonders wichtig, weil sie die Bedeutung eines Wortes ändern kann. Sie betrifft die Wörter mit der gleichen Lautgestalt, die sich nach der Stellung des Akzents semantisch unterscheiden. In den Sprachen, wo der Wortakzent an eine bestimmte Silbe gebunden ist (z. B.: Slowakisch, Ungarisch, Finnisch, Französisch, Polnisch...), ist die distinktive Funktion des Wortakzents passiv. Das heißt, dass eine willkürliche Verlagerung des Akzents auf eine andere Silbe des Wortes die Bedeutung des Wortes nicht verändern kann. Das Wort würde für Muttersprachler*innen zwar etwas komisch klingen, aber der Sinn würde dennoch gleich bleiben.

Im Gegensatz dazu stehen jene Sprachen, in denen die Wortbetonung beweglich ist (wie zum Beispiel Deutsch, Russisch, Englisch, Griechisch...).

In der deutschen Sprache kann die Wortbetonung nicht nur die Bedeutung, sondern auch die Morphologie und Syntax beeinflussen. Das bezieht sich auf jene Verben, deren Präfixe sowohl trennbar als auch untrennbar sind.

Damit die Theorie besser verstanden wird, führe ich folgende anschauliche Beispiele an:

1. Mein Freund ist zur anderen Volleyballmannschaft übergetreten.

Er ist in einen anderen Lebensabschnitt eingetreten.

2. Der Dieb hat das Gesetz übertreten.

Er hat gegen ein Gebot verstoßen.

1. Ich habe die Wörter im Satz umgestellt, du solltest sie in die richtige Reihenfolge bringen.

Ich habe sie an eine andere Stelle gestellt.

2. Das Gebäude ist von Scharfschützen umstellt.

Es wurde von Scharfschützen umstellt.

1. Unser neuer Nachbar hat dieses Hindernis mit dem Auto irrtümlich umgefahren.

Der neue Nachbar hat das Hindernis zum Fall gebracht.

2. Jeden Morgen umfahre ich ein Hindernis, das in unserer Straße steht.
Jeden Morgen fährt man um ein Hindernis herum.

Im ersten Satz von jedem Paar befindet sich das Verb mit der Vorsilbe, auf der die Wortbetonung liegt. Das heißt, dass diese Vorsilbe trennbar ist, und dass das Verb die grammatischen und syntaktischen Eigenheiten des trennbaren Verbs annimmt. Die Sätze, die im zweiten Beispiel angeführt sind, nehmen die grammatischen und syntaktischen Eigenheiten der untrennbaren Verben an, weil der Wortakzent auf dem Wortstamm liegt und das Präfix unbetont ist.

Für die Nichtmuttersprachler*innen ist es sehr schwierig, sich diese Erscheinungen anzueignen, weil die bewegliche Betonung und die untrennbaren und trennbaren Präfixe nicht in allen Sprachen vorkommen. Man muss dabei auf den Sinn des Wortes und auf seine grammatikalischen Besonderheiten achten.

Beim Lernen einer Fremdsprache wird empfohlen, den authentischen Tonaufnahmen von Muttersprachler*innen zuzuhören und ihre Aussprache nachzuahmen. Allerdings wird von Tonaufnahmen oder Videos, die für Muttersprachler*innen geeignet sind, aufgrund ihres für Nichtmuttersprachler*innen zu hohen Schwierigkeitsgrades abgeraten. Es gibt verschiedene Tonaufzeichnungen, die zwar von Muttersprachler*innen aufgenommen, aber für Nichtmuttersprachler*innen konzipiert werden. Dieses Tonmaterial eignet sich zur Rezeption von authentischer Aussprache. Der Sprecher spricht langsamer, muss sehr gut artikulieren und benutzt nur einfachen Wortschatz. Neue Termini oder schwierige Wörter werden mithilfe einfacher Wörter erklärt. Um einen Oberbegriff zu verstehen, werden Unterbegriffe aufgezählt. In Videos werden oft auch die Untertitel eingesetzt, die den Lernenden durch visuelle Unterstützung das Verständnis erleichtern sollen. Dieses vereinfachte Material motiviert beim Fremdsprachenlernen, weil die Lernenden den Text in der Fremdsprache besser verstehen und sich stärker auf den aktuellen Lernstoff konzentrieren können.

Die Aussprache der Verben mit beweglichem Akzent kann man auch mithilfe des vereinfachten Materials trainieren. Die Lernenden können zum Beispiel Texte in leicht verständlicher Sprache hören, laut lesen oder mitlesen und Akzentstellen beispielsweise durch das Klopfen auf die Fingergelenke hervorheben.

Бурлака О.

НТУ «Дніпровська політехніка»

Науковий керівник: І. Л. Кабаченко

ПРОБЛЕМА ПЕРЕКЛАДУ „ХИБНИХ ДРУЗІВ ПЕРЕКЛАДАЧА” У НАУКОВО-ПОПУЛЯРНІЙ ЛІТЕРАТУРІ

У практиці перекладацької і лексикографічної роботи, а також викладанні іноземних мов особливі труднощі представляють міжмовні відносні синоніми

схожого вигляду, а також міжмовні омоніми і пароніми. Всі ці семантично трохи різнорідні випадки об'єднує та обставина, що слова, які асоціюються і ототожнюються (завдяки схожості в плані виразу) в двох мовах, в плані змісту або по вживанню, не повністю відповідають або навіть повністю не відповідають один одному.

Саме тому слова такого типу отримали у французькому мовознавстві назву *faux amis du traducteur* – „фальшиві друзі перекладача”. Даний термін, що закріпився у французькій, а звідти і в українській лінгвістичній термінології, має ту перевагу перед паралельно вживаними німецьким і англійським описовими оборотами (*irreführende Fremdwörter, misleading words of foreign origin*), що він може бути віднесений до будь-яких слів відповідного типу, не зводячи їх до більш окремого випадку іноземних слів, виступаючих в даній ролі.

Абсолютно неточним представляється найменування даної категорії слів тільки „міжмовними омонімами”, що зрідка зустрічається в літературі. Менш вдалим є запропонована лінгвістами школи Мічигану назва „*deceptive cognates*” (когнати, що обманюють), оскільки термін „когната” традиційно асоціюється в мовознавстві із загальним походженням слів в споріднених мовах, у той час як дана група слів визначається чисто синхронно, незалежно від їх походження [1].

Зазначають, що принципово слід розрізняти „фальшивих друзів перекладача” в усній і письмовій формах мови. Ця вимога обов'язкова у разі зіставлення мов з абсолютно різними писемностями або, навпаки, у разі мов із загальною писемністю, але фонемно несхожою лексикою. Для української, англійської та німецької мов з їх схожими видами письма, що знаходяться в закономірних відповідностях, дане розмежування може фактично не проводитися [2].

На перший погляд може здатися, що міжмовні омоніми вводять в оману лише людей, які розпочинають вивчати мову або недостатньо добре її знають. Проте дослідники цієї лексичної категорії стверджують, що омоніми створюють складні ситуації і тим, хто бездоганно володіє практичною мовою, але допускає хибного ототожнення окремих елементів іноземної та рідної мов. Основним джерелом помилок, особливо в лексиці, є „фальшиві друзі перекладача” [2], або „міжмовні аналогізми” [1]. Вважають, що термін „фальшиві друзі перекладача” більше стосується теорії і практики перекладу, а з лінгвістичної точки зору доречно вживати термін „міжмовний аналогізм”.

Так виникають численні семантичні кальки і випадки порушень лексичної сполучуваності або стилістичного узгодження не тільки в процесах використання іноземної мови, але і при перекладах рідною мовою і навіть в оригінальному слововживанні в рідній мові [1].

При цьому не можна вважати, що будь-які помилки цього роду свідчать про недостатнє володіння чужою мовою або про недбалість того хто говорить, тоді як фахівець, що досконало володіє мовою (викладач, перекладач), гарантує від помилок.

Як визнається в сучасній теоретичній лінгвістиці, володіння другою мовою в більшості випадків не буває цілком безперечним, а рівне і абсолютно вільне правильне паралельне використання двох мов є лише теоретично допустимою абстракцією. Звідси витікає, що переважна більшість людей, що знають мови, можуть, хоч і в дуже різному ступені, допускати помилки в слововживанні і перекладі. [3]. Основними джерелами таких помилок є відносні схожості або ідентичності матеріалу обох мов, що здається, за звучанням або за функцією. Зокрема, в області лексики саме „фальшиві друзі перекладача” не тільки особливо часто дезорієнтують масового „перекладача”, але деколи можуть вводити в оману і фахівця-філолога (зокрема лексикографа, перекладача-професіонала, викладача), що у разі винятковості таких фактів, не дає підстав відносити його до осіб, що недостатньо знають мову в цілому [4].

Таким чином, можна впевнено стверджувати, що міжмовні проблема „фальшивих друзів перекладача” є доволі багатогранною і отримує різне визначення у роботах численних науковців. Для науково-популярної літератури явище „фальшивих друзів перекладача” є поширеним, тому при перекладі даної літератури потрібно бути особливо пильним і уважним, аби не допустити прикрої помилки. Списки „фальшивих друзів перекладача” постійно поновлюються, але повного словника даного міжмовного явища для української, англійської чи німецької мови досі так і не було видано, хоча перші спроби створити подібний словник були ще у І.Г. Котляревського.

Список використаних джерел

1. Купрієнко Ю. В. «Хибні друзі перекладача» в науково-технічних текстах та особливості їх перекладу з англійської мови на українську/ Ю. В. Купрієнко, Т. В. Сторчило. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.kpi.kharkov.ua/archive/83.pdf>
2. Рицарева А. Е. Прагмалінгвістичний аспект інтернаціональної лексики/ А. Е. Рицарева, Б. Степанишин. – Київ.: Наука, 2002. – С. 152-155.
3. Д'яков А.С., Кияк Т.Р., Куделько З.Б. Основи термінотворення. Семантичні та лінгвістичні аспекти:/ А.С.Д'яков, Т.Р.Кияк, З.Б.Куделько Київ: Видавничий дім "КМ Academia", 2000. 217.

Бутко Х.

Національний авіаційний університет

Науковий керівник: Глушаниця Н.В., к.пед.н., доцент (НАУ)

ПРОБЛЕМИ ВИВЧЕННЯ АНГЛІЙСЬКОЇ ЮРИДИЧНОЇ ТЕРМІНОЛОГІЇ СТУДЕНТАМИ ЮРИДИЧНИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ

Юридична термінологія є важливою складовою системи правових понять. Вивчаючи юриспруденцію, початківці юристи активно послуговуються

юридичними словниками щоб навчитися коректно користуватися професійними термінами. Фахівці, які хочуть побудувати успішну кар'єру, мати доступ до інформацій в оригіналі та спілкуватися з зарубіжними колегами усвідомлюють необхідність оволодіння не тільки розмовною, але й юридичною термінологією англійською мовою незалежно від того, в якій сфері правознавства вони б не працювали: цивільне право, кримінальне право, сімейне право, міжнародне право [1]. Професійна діяльність юриста вимагає постійного підвищення та удосконалення рівня англійської мови, зокрема юридичної лексики. Фахівець має розуміти, що за семантикою термін може бути однозначним та багатозначним, складатися з різних частин мови (іменник, дієслово, прикметник), прикметника та іменника (криміналістична експертиза), або ж дієслова, прикметника та іменника (порушувати судову справу).

Розглянемо найбільш загальний термін «юрист». На англійську мову він перекладається як lawyer (використовується в Великобританії), attorney (використовується в Америці), solicitor (використовується в Великобританії, консультант в офісі, який може представляти інтереси клієнта в судах нижчої інстанції), barrister (використовується в Великобританії, юрист, який може представляти інтереси клієнта в судах вищої інстанції). Оскільки в українській мові немає означених юридичних відповідників, то відбувається калькування і в результаті з'являються такі назви юридичних професій як: солісітер, барістер, аторней [2]. Студенти з задоволенням вивчають вирази та ідіоми з юридичною термінологією. Розглянемо декілька з них зі словом «law», який є багатозначним та означає закон, законодавство, законодавчий акт:

- Johnny Law (John Law) – one or more police officers or the police in general. Example: The guy was trying to break into the store in broad daylight, and he was completely unfazed when Johnny Law rolled up to arrest him.
- Murphy's law – US (Sod's law – UK) - the axiom that if something can go wrong, it will. Example: The manager always tries to anticipate Murphy's law, having us prepare for anything that could possibly go wrong on a project.
- Parkinson's law - the facetious notion that a person will find ways to fill the amount of time they are given to do something, even if they could complete the task sooner. Example: Don't tell him he has to finish it until the end of the month, because he'll find a way to spend that whole time doing it. Instead, tell him he just has two weeks, and he'll finish it in that time. It's Parkinson's law.

Англійська мова для юристів характеризується:

- великою кількістю запозичень з французької і латинської мов;
- відсутністю знаків пунктуації в юридичних документах;
- використанням рідко вживаних та застарілих слів;
- використанням фразеологічних зворотів та модальних дієслів.

Вивчення англійської юридичної мови студентами юридичного факультету охоплює оволодіння:

- загальною юридичною термінологією, Наприклад, в юридичних документах вживається типова лексика: according to law, assessment of damage,

bankruptcy petition, to be in force, breach of contract, come into force, to enforce a law, legal action / lawsuit та ін. знання яких полегшує розуміння змісту угоди чи договору;

- лексикою про види злочинів, злочинців;
- лексикою, якою користуються в суді.

Словники юридичних термінів англійською мовою стануть у нагоді студентам юридичних спеціальностей. Прикладом може стати он-лайн словник юридичних термінів Free Online Legal Dictionary and Resources Written in Plain English, який охоплює понад 2500 юридичних термінів; он-лайн словник Nolo's Free Dictionary of Law Terms and Legal Definitions, який пропонує детальний опис кожного терміну, а також юридичну інформацію. Рекомендації щодо підготовки юридичних документів, студенти можуть знайти на порталі Legal Correspondence: smooth Transitions.

Таким чином, ми розглядаємо юридичну термінологію як сукупність термінів, які відображають систему понять і призначені для спілкування у сфері юридичної діяльності. Для здійснення адекватного перекладу юридичної термінології необхідно бути фахівцем в юридичній галузі, знати чинне законодавство, правила термінотворення, розуміти в якому контексті вживати ту чи іншу юридичну лексику.

Список використаних джерел

1. Tarnavska, T. & Glushanytsia, N. (2019). Key pedagogical principles of IT integration in higher education. Ahi Evran Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi, 3 (2), 129-142. Retrieved from <https://cutt.ly/mMwa9kM>
2. Березнікова Н.І. Формування навичок письмової англомовної компетенції у студентів технічних спеціальностей. МОВА ТА ІСТОРІЯ: зб. наук. праць. Умань: ПП Жовтий. 2012. Вип. 206. С. 23–32.

Дід О.

Національний технічний університет «Дніпровська політехніка»

Науковий керівник: Хабарова Н. А., к.філ.н., доцент

ФРАНЦУЗЬКА ФРАЗЕОЛОГІЯ ТА ЇЇ ЕКВІВАЛЕНТНІСТЬ В УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ

Фразеологія – дуже важлива складова мови, бо у ній можна побачити історію народу, своєрідність його культури та побуту. Фразеологізми часто носять яскраво національний характер. У французькій мові дуже багато інтернаціональних фразеологізмів.

Фразеологія (грец. Phrasis – "вираз", logos – "навчання") – Сукупність зворотів і висловів (словосполучень, речень), фразеологізмів, властивих тій чи іншій мові.

Використовуються різні методи дослідження фразеології, такі як:

1. Метод ідентифікації – встановлення тотожності слів і синтаксичних конструкцій, які утворюють фразеологізми, з їх вільними аналогами;
2. Метод аплікації, що є різновидом методу ідентифікації, метод обмежений у виборі змінних, що встановлює відмінні структурно-семантичні організації фразеологізму від сполучень, утворених відповідно до регулярних закономірностей вибору та комбінації і т.п.

Найкращим варіантом для перекладу фразеологізмів є пошук ідентичної фразеологічної одиниці. Однак варто зазначити, що таких відповідностей не багато у французькій та українських мовах. Прикладом такого перекладу є: *C'est le monde renversé!* – *Світ перевернувся!*; *se faire manger par les asticots* – *годувати хробаків*.

Якщо безпосередніх відповідностей немає, тоді варто шукати аналоги, не зважаючи на те, що вони можуть бути побудовані на іншій словесно-образній основі. Наприклад, *abondance de biens ne nuit pas* – *кашу маслом не зіпсуєш*; *l'abome appelle abome* – *прийшла біда – відчиняй ворота*.

Іноді допустимі калькування або послівний переклад, хоча цей метод буває не ефективним. Найчастіше цей шлях застосовується до фразеологізмів, що мають біблійні, античні чи міфологічні джерела.

Під час використання цього способу важливо пам'ятати:

- а) образ має бути зрозумілим, метафоричне, переносне значення має виходити з прямого значення: *sonner du cor* – *трубитися в рог*; *monter à l'arbre* – *дертися на дерево (гарячкувати)*;
- б) якщо в перекладі є реалія, то вона повинна бути зрозумілою українському читачеві: *en costume d'Adame* – *у вбранні Адама (без одягу)*.

Перекладаючи тексти, які містять культурно-історичну тематику, часто використовується калькування поряд із поясненням у якомога коротшому вигляді. Цей вид перекладу називають подвійним чи паралельним.

Якщо в мові перекладу немає фразеологізму, який будь-яким чином відповідає фразеологізму в тексті оригіналу, необхідно шукати слово, яке відповідає за значенням і забарвленням, так званий однослівний еквівалент фразеологізму.

Отже, фразеологічні звороти зручно поділити на три групи:

1. Фразеологічні звороти, які мають повну образну та змістову відповідність у мові оригіналу та в мові перекладу: *têtu comme un âne* – *упертий як осел*; *c'est de l'histoire ancienne* – *це давня історія*; *pas un iota* – *ні на йоту*.
2. Фразеологічні звороти, які виражають ту саму думку, але за допомогою іншого образу: *être aux anges* – *бути на сьомому небі*; *vieux comme les rues* – *старе як світ*; *renvoyer aux calendes grecques* – *відкладати у довгий ящик*; *être né sous une bonne planète* – *народитися під щасливою зіркою*.
3. Порівняння, які не мають собі подібних в українській мові: *faire l'andouille* – *валяти дурня, дуркувати*; *descendre dans l'arène* – *прийняти виклик*; *avoir une araignée au plafond* – *з'їхати з глузду*; *faire danser l'anse du panier* – *бути нечистим на руку*.

Список використаних джерел

1. Зорівчак Р.П. Фразеологічна одиниця як перекладознавча категорія. Львів: Вища школа.
2. Словник української мови: в 11 тт. / АН УРСР. Інститут мовознавства; за ред. І. К. Білодіда. К.: Наукова думка, 1980.
3. Berthier P. V. Le français écorché. Paris: Librairie classique E. Belin, 1987.

Єкімова А.

НТУ «Дніпровська політехніка»

Науковий керівник: І.Л.Кабаченко

ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕКЛАДУ АНГЛІЙСЬКИХ МУЛЬТФІЛЬМІВ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ

Кіноіндустрія займає істотне місце в комплексі соціальних комунікацій не лише індустріально розвинених країн, але і тих, що розвиваються. Користуючись сучасними технічними досягненнями, ми можемо дивитися фільми і анімаційні фільми різних режисерів, різних країн й різними мовами, як з перекладом, так і мовою оригіналу. Кіно - і відеопродукція набувають нині все більшої популярності серед людей різного віку.

На сьогодні наша планета є так званою «global village» [1], іншими словами «світ як співтовариство, в якому відстані істотно скоротилися за рахунок використання сучасних засобів комунікації» [2], до яких безпосередньо відносяться кінофільми і анімаційні фільми. Кінофільми, як такі, мають інформаційний характер, забезпечуючи, тим самим, людину певною інформацією стосовно історичних, суспільних, економічних та інших особливостей культури, в якій вони були створені.

Переклад фільмів є важливою галуззю комерційного та творчого перекладу. Згідно з новими законами, усі фільми, що поступають у прокат, повинні перекладатися українською мовою або принаймні мати субтитри українською мовою. І якщо раніше більшість фільмів перекладалися російською мовою, то сьогодні попит на україномовний переклад значно збільшився.

Переклад анімаційного матеріалу має свою специфіку та складнощі, оскільки має ознаки як письмового, так і усного перекладу. Професійний переклад анімаційних фільмів виконується зі скриптів, тобто мовленнєвих реплік персонажів. Особливості перекладу будь-яких анімаційних фільмів, з будь-якої мови та будь-якого жанру, полягають у тому, що крім завдань перекладу власне тексту з урахуванням відмінності культур та мов, перекладач повинен приділяти особливу увагу довжині реплік та встановленню так званих часових обмежень.

Традиційно, більшість імпортованих анімаційних фільмів в українському кінопрокаті складає Голлівудська продукція. Відповідно, переклад анімації – це

здебільшого переклад з англійської мови. Кваліфікований перекладач повинен перекласти текст анімації якнайближче до оригіналу, але зробити його максимально зрозумілим для цільової аудиторії.

Мова персонажів мультфільму – це авторська стилізація звичайної розмовної мови, яка часто складається із різноманітних регістрів (наприклад, вульгаризмів чи офіційного стилю). Сучасна українська локалізація є не досить детально дослідженою українськими науковцями, що в свою чергу дозволяє детально дослідити її особливості та вплив на культуру та розвиток дубляжу в Україні за останні кілька років.

У центрі нашого дослідження знаходиться аналіз перекладу англійськомовних мультфільмів «Шрек», «Шрек 2», «Шрек 3» українською мовою. Кіно – дуже популярний вид дозвілля, яке є як соціальним, так і художнім явищем, яке займає велике місце в житті людей і вже понад століття є невід'ємною частиною сучасного суспільства.

В даний час в усьому світі і, в тому числі в Україні, демонструються фільми англійськомовного виробництва. У зв'язку з цим виникають проблеми і складнощі з сприйняттям і розумінням інформації різними культурами. Саме через це виникла необхідність якісного перекладу змісту самих кінофільмів й анімації (діалоги, монологи, оповідання).

Особливості та функції мови вимагають спеціального підходу до їх перекладу, з точки зору еквівалентності, адекватності, адаптації, лаконічності і багатьох інших аспектів. Особливу увагу буде приділено способам, прийомам і стратегіям перекладу сценаріїв, за якими фільми вийшли в прокат в Україні. Також приділена особлива увага аналізу перекладу фраз, які зазнали часткової або повної трансформації і проаналізуємо причини таких змін. У перекладі фільмів існують різні категорії, де застосовується переклад. Існує переклад письмових матеріалів, який зазвичай включає сценарії та статті, які врешті-решт використовуються у виробництві анімаційних фільмів. Потім є переклад для дубляжу та субтитрів, де аудіо- та відеофайли перекладаються для виробництва фільмів та анімації. Остання категорія – це переклад маркетингових матеріалів, оглядів та конспекту. Коли переклад робиться для всіх цих процесів, тоді ми називаємо це локалізацією у кіноіндустрії.

Коли потрібні послуги з локалізації, режисери та документалісти завжди забезпечують співпрацю з професійними перекладачами, досвід яких найімовірніший. У виробництві фільмів існує два основні процеси локалізації фільму: дубляж та субтитри. Ці два процеси не є новими, тому це означає, що з незапам'ятних часів режисери дублювали свої фільми та створювали на них субтитри, щоб локалізувати їх для задоволення потреб місцевої аудиторії.

Необхідною умовою, при якому буде здійснена успішна локалізація, є грамотна передача всіх тих фонових знань, які мають місце в оригінальному тексті. А так як жоден текст неможливо сприймати у відриві від його епохи, культури і умов, в яких він був створений, перекладачеві для адекватної передачі

думки автора на іншій мові в процесі роботи необхідно враховувати всі ці фактори .

Список використаних джерел

1. Baker M. Dubbing. M. Baker, B. Hochel. Routledge Encyclopedia of Translation Studies. - London; New York: Routledge, 2001. - P. 74-77.
2. Трофименко А.В., Калиниченко Л.О. Лінгвістичні особливості перекладу назв англomовних художніх фільмів//Вісник ЛНУ імені Тараса Шевченка. 2012. № 13 (248). С. 231–236 issues/past/jltr/ vol05/03/16.pdf (viewed 6 January, 2017).

Жадан К.

Національний авіаційний університет
Науковий керівник: Гармаш Т. А.

ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕКЛАДУ НЕОЛОГІЗМІВ, ЯКІ ВИНИКЛИ ПІД ЧАС РОСІЙСЬКОГО ВТОРГНЕННЯ В УКРАЇНУ

Лексика – найбільш рухлива частина мови, вона безперервно вдосконалюється, оновлюється, водночас реагує зміни у навколишньої нас дійсності, тобто розвивається разом із життям. Зміни більшою мірою виражаються у появі нових слів, що мають тимчасову конотацію новизни. Приналежність слів до неологізмів є властивістю відносною та історичною, тому у визначенні даного поняття серед вчених немає єдиної думки, і саме тому однією з проблем неології є визначення терміна «неологізм».

Неологізм — нове слово чи вираз, або нове значення для існуючого слова. Причиною виникнення неологізмів є суспільний та науково-технічний прогрес: поява нових соціально-економічних реалій, відкриття у галузі науки та техніки, досягнення у сфері культури. Ознакою неологізму є абсолютна новизна слова більшості носіїв мови. Слово є неологізмом дуже нетривалий час. Як тільки слово починає активно вживатися, воно втрачає ознаку новизни і стає загальноновживаним. Найбільш важливим моментом, що характеризує сутність нового слова, є тимчасовий фактор (час появи) слова та пов'язаний з ним фактор новизни слова, відчуття незвичайності слова всіма, хто говорить [2].

У військовому лексиконі неологізми виникають і закріплюються під впливом низки факторів: нові військові конфлікти, поява нових технологій, техніки, що вимагає необхідність їх визначення та опису, а також перекладу на інші мови.

Поява військових неологізмів не оминула і українську мову. На тлі повномасштабного вторгнення виникло багато неологізмів, а деякі існуючі слова набули двозначного значення, такі як «паляниця», яка раніше означала різновид українського хліба з пшеничного борошна, зараз використовується як кодове слово, «бавовна» – текстильне волокно рослинного походження/вибух у росії або на будь-якій окупованій території України, «град» – природне явище/російська

реактивна система залпового вогню, «дискотека» – розважальний захід/бойові дії тощо. Також, багато неологізмів походить від назв військової техніки, наприклад, «джавелінити», «енлоїти», «стінгерити», «байрактарити», «відхаймарсити». Всі вони означають «нищити ворога», як і слова «задвохсотити» та «затрьюхсотити». Чорнобаївка подарувала нам слово «чорнобаїти», що означає «наступати на одні й ті самі граблі». Завдяки кадірівцям з'явилося слово «кадірити» – видавати бажане за дійсне. Вигаданий перелік назв для російських військових: «росня», «рашисти», «чмоні» тощо. Щодо слова «рашист» – це поєднання двох слів «раша» і «фашист», яке активно використовують політики та журналісти в усьому світі. Завдяки волонтерам, які роблять колосальну роботу допомагаючи військовим та громадянам України, з'явилося слово «наволонтерити» – знайти щось потрібне, навіть з-під землі. Війна в Україні впливає на появу нових слів не тільки в українській мові. В онлайн-словнику англomовного сленгу Urban Dictionary з'явилося дієслово “*to be Ukrained*” – «зукраїнити» [4]. Автори так описують суть нового слова: коли ти росія і вторгаєшся в країну, а у відповідь отримуєш приниження на глобальному рівні (*When you are Russia and you invade a country and the response is humiliation on a global forum* [5]).

Найпоширеніші способи перекладу неологізмів це транскрибування, транслітерація, калькування, описовий переклад, приблизний переклад. Наприклад, у статті “The Language of Russia’s War on Ukraine” згадане слово «паляниця» і ми можемо бачити, як його переклали.

“When Ukrainian defense forces encounter a suspected Russian saboteur passing himself off as a Ukrainian, they usually ask him to say the Ukrainian word for a type of local bread: palyanytsya. Almost invariably the suspect betrays his nationality and politics by pronouncing it with a different ending: palyanitsa.” [3].

Варто визнати, що лексичні інновації стали необхідною умовою існування сучасної мови. Без неологізмів неможливо уявити нашу сьогоднішню комунікацію. Це зумовлено тим чинником динамічності, яку надають нові слова. Лексичний склад зазнає змін, поповнюється за рахунок нових номінацій, а застарілі поняття переходять у пасивний вокабуляр. Необхідно наголосити на суспільній необхідності як ключовому факторі появи неологізмів, що виникають для номінації нових реалій і зберігають почуття новизни для носіїв мови.

Таким чином, в епоху суспільно-політичних змін, економічних перетворень, а також глобального прогресу у сфері комунікації суспільна свідомість розвивається, набуваючи рис динамізму та мобільності, що відображається в інтеграції реалій сьогодення у лексичному складі мови.

Список використаних джерел

1. Новітні сленгізми-неологізми – мовне віддзеркалення війни. URL: <https://www.ukrinform.ua/rubric-society/3490258-novitni-slengizmineologizmi-movne-viddzerkalenna-vijni.html>

2. Cambridge dictionary. URL: <https://dictionary.cambridge.org/>
3. The Language of Russia's War on Ukraine. URL: <https://foreignpolicy.com/2022/03/13/putin-ukraine-russia-war-language-shibboleth-palyanitsya/>
4. Ukrained – «Зукраїнити». Через війну в англійській мові з'явилося нове слово. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/04/11/ukrained-zukrayinyty-cherez-vijnu-v-anglijskij-movi-zyavylosya-nove-slovo/>
5. Urban Dictionary. URL: <https://www.urbandictionary.com/define.php?term=Ukrained>

Зіненко Н.

Національний технічний університет «Дніпровська політехніка»

Наук. керівник: Ігнат'єва С.Є., к.ф.н., доцент

КОНЦЕПТИ «ДОБРО» І «ЗЛО» В КАЗКОВОМУ ДИСКУРСІ ЕЛІНИ ЗАРЖИЦЬКОЇ

Українська народна казка пройшла тривалий і непростий шлях, починаючи від відтворення у ній примітивно-фантастичної дійсності до символічного й філософського переосмислення. Саме казка від покоління до покоління передає ключ до пізнання дитиною, а пізніше й дорослими, не тільки навколишнього світу, а й самого себе, що дає змогу для розмислів, сприяє розвиткові кругозору дитини, а також визначенню особливостей національної самосвідомості етносу, динаміці розвитку мислення та виробленні лінгвокультурних цінностей.

Казка здавна посідає почесне місце в житті людини. Підставою для посиленого інтересу до цього архаїчного жанру в сучасному світі є матеріальна спрямованість мислення людини, прагнення до загальнолюдських духовних цінностей, які завжди були і залишаються у казках.

Об'єктом нашого дослідження стала українська казка Еліни Заржицької – відомої сучасної української письменниці, родом з Дніпропетровщини, яка активно працює в царині дитячої прози. Ми у своєму дослідженні акцентуємо увагу на авторському казковому дискурсі. Хоч сучасна лінгвістика проявляє інтерес до багатоаспектного аналізу текстів казок, та казковий дискурс є малодослідженим. Предметом нашого дослідження є концепти «добро» і «зло» в казках Еліни Заржицької.

Глибинний аналіз казок показує, що вони характеризуються категоріями інформативності, завершеності, зв'язності та дискретності. Літературна казка – це авторський художній твір, повністю оригінальний або написаний на основі фольклорних матеріалів. Має переважно фантастичний, пригодницький сюжет, у якому зображуються чарівні події, що відбуваються з вигаданими або традиційними казковими героями.

Одним із типових фрагментів мовної картини світу є саме світ казки, що є одним із найархаїчніших текстових структур, містить сталі смислові комплекси, розуміння. Їх інтерпретація якраз і пояснює проблему індивідуального мислення та мислення загалом.

Концептосфера казок – це поєднання загальнонаціональної та індивідуальної свідомості, сукупність низки чинників, які формують найбільш значущі морально-етичні цінності [5]. Вітчизняні вчені мають індивідуальні думки щодо визначення терміну «концепт». У «Літературознавчій енциклопедії» за редакцією Ю. Коваліва подається розгорнуте тлумачення: «Концепт (лат. *conceptus*: думка, поняття, від *concipio*: збираю, задумую) – формулювання, розумний образ, загальна думка, поняття, що домінують у художньому творі чи літературознавчій статті» [3].

А, наприклад, А. Огар стверджує, що концепт - це комплекс культурно зумовлених уявлень про предмет, що охоплює «об'єднання ментальних та психічних ресурсів» [4, с.203].

Проблема добра і зла належить до вічних. Уже не одне тисячоліття люди з'ясовують, що є благом і шкодою, чеснотами й безчестям, позитивом і негативом, визначають умови творення добра і зла. Ця проблема залишається актуальною і нині. Вона торкається як найпростіших уявлень про концепти «добро» і «зло», так і сучасних концептуально-категорійних трактувань етичних цінностей людства.

У мовознавстві лексема «добро» тлумачиться так: усе позитивне в житті людей, що відповідає їхнім інтересам, бажанням, мріям; благо; протилежне – лихо, зло. «Зло» – що-небудь погане, недобре; нещастя, лихо, горе; почуття роздратування, гніву, досади; розлюченість [1].

Простежимо концепти «добро» і «зло» на прикладі двох протиставлених один одному героїв у казці Еліни Заржицької «Як козак пихатого пана провчив».

Швидкогляд, козак-характерник, виступає концептом «добро». Периферійною зоною концепту є хороші якості та вчинки героя. Він має великий авторитет серед козацтва: «Його козацтво Швидкоглядом охрестило» [2, с.52]; меткий, вправний, дуже мудрий: «Такий спритний, швидкий та вдатний, а розумний же, Господи!» [2, с.52]; кмітливий, швидко та чітко виконує поставлені завдання: «Бува, полковник тільки скаже: «Треба подумати, як те і те зробити, як у козака вже й план готовий» [2, с.52-53]; волелюбний і справедливий: «І де тії раби? Це наша земля, і ми – люди вільні» [2, с.54]; вважає себе рівним з усіма живими істотами і поважає їх (Швидкогляд вважає, що тварини теж не мають бути чиймись рабами). З першого погляду, козак зовсім неконфліктний, оскільки не вступив у пряму сутичку з паном, проте хитрістю зміг його добре провчити. Основним його добрим вчинком, який описується в казці, є звільнення селян від поневолення паном шляхом бунту тварин, який козак заздальгідь організував.

Пан виступає концептом «зло». Він пихатий (це вказується навіть у назві казки «Як козак пихатого пана провчив»); злий, ненависний: «Пан від люті аж посинів» [2, с.53]; лайливий, лихослівний: «Ти навіщо, бісів сину, мою землю

топчеш, моїх рабів бунтуєш? – бризкає слиною пан», «Мені не треба цю мізерію сповіщати!» [2, с.54]; вважає людей і тварин своєю власністю і надає собі право розпоряджатися долями інших: «І всі, хто на цій землі живуть, - мої раби!» [2, с.54]; самовпевнений і жорстокий, вважає себе всемогутнім володарем: «Як схочу, то накажу усіх птахів перестріляти, усіх комах перебити. <...> Ось зараз звелю коней з візка випрягти, а отих нікчемників-бунтарів запрягти» [2, с.54]; зарозумілий хвалько: «У мене про це грамота є, королем затверджена. <...> Я – хазяїн» [2, с.54]; нещадно морально та фізично принижує людей старшого віку, які несуть в собі мудрість і досвід наступним поколінням: «Панові ж служники повипрягали коней, а замість них найшанованіших дідів повпрягали. Пан зареготав, у візок всівся й горлає: «Ну ж бо, мої коники, біжіть до болота! <...> Та глядіть, - пригрозив, - будете плентатися, скуштуєте канчуків!» [2, с.59]; безпорадний, слабкий духом, лякливий: «Відкрив рота, а туди комарів налетіло стільки, що страх! <...> Пан з візка зіскочив. «Рятуйте!» - кричить» [2, с.60]. Через своє боягузтво і страх за себе, він дав вільну всім селянам і швидко втік за кордон. Зазначимо, що всі найгірші якості цього персонажа дуже виразно відображені в його мовленні.

Отже, концепти «добро» і «зло» становлять духовні цінності та ідеали українського народу і є одними із найчіткіших, найяскравіших ментально-специфічних утворень, які збагачують мову казкового дискурсу, виокремлюють індивідуальність, унікальність, особливості авторського стилю дніпропетровської казки Еліни Заржицької.

Список використаних джерел

1. Великий тлумачний словник сучасної української мови / уклад. і гол. ред. Бусел В.Т. Київ; Ірпінь : Перун, 2005. 1728 с.
2. Заржицька Е. І. Як козак у морського царя служив. Харків : Талант, 2016. 63 с.
3. Літературознавча енциклопедія : у двох томах. Т.1 / уклад. Ковалів Ю.І. Київ : Академія, 2007. 608 с.
4. Огар А. О. Вербалізація концепту земля у фразеологічній та паремійній картинах світу. *Рідне слово в етнокультурному вимірі*. 2012. с. 203-208.
5. Осіпчук Г.В. Концепт «ДОБРО-ЗЛО» в сучасних українських і польських літературних казках. *Нова філологія: збірник наукових праць*. 2021. №81. Том II. с. 53-60.

Казанцева А.

Національний авіаційний університет

Науковий керівник: Щербина А. В.

СПЕЦИФІКА ПЕРЕКЛАДУ РЕКЛАМНОГО ДИСКУРСУ

В наш час рекламу можна побачити майже на кожному кроці, адже це найлегший спосіб просування свого продукту на ринок. Співпрацюючи з іноземними брендами або маючи на меті експортувати свій товар закордон, важливий не лише вдалий надпис, що описує вашу річ, а й адекватний локалізований переклад.

Щоб найкраще передати задуманий зміст тексту оригіналу, перекладачеві варто використовувати комплексні перекладацькі трансформації, всі свої знання теоретичних основ перекладу та екстралінгвістичних реалій. Немає універсальних способів перекладу рекламного дискурсу, тому перекладачеві часто доводиться вносити в текст певні поправки, щоб без спотворень, адекватно передати сенс реклами.

Для реклами найчастіше використовують емоційно забарвлені слова зі складнішою семантичною структурою. Такі слова вимагають більше зусиль при передачі на мову перекладу, адже нам потрібно найбільш вдало розкрити суть сказаного.

Для досягнення адекватного перекладу варто звертати увагу й на етнічні особливості держави. Наприклад, передаючи стилістичні прийоми, через національні відмінності країн можуть виникати труднощі при перекладі. Перш за все потрібно зберегти образ оригіналу, тобто відтворити функцію прийому, а не сам прийом. Особливо працюючи з епітетами, метафорами, прислів'ями варто вирішити чи просто їх перекласти, чи замінити іншими, більш властивими українському слововжитку.

Зберігати алітерацію іноді досить важко і не є обов'язковим: *“It helps the hurt stop hurting”* – «Він допомагає занобігти болю». Проте, якщо звуки передати неможливо, то щоб краще донести таку особливість, можна використати певний ритм, порядок слів, риму чи повтори: *“Tour to Turkey!!!”* – «Виграй ТУР в ТУРцію!!!». Анафору ж, епіфору та фонетичний повтор зазвичай набагато легше передати, адже підбір вдалі еквіваленти чи відповідники не викликає великих труднощів: *“Know music. Know the beat”* – «Знаєєш музику. Знаєєш ритм». Перекладаючи римовані тексти, певні слова доведеться замінити, але важливо зберегти риму, сенс та стиль.

Щоб якісно передати метафору, перекладачі часто вдаються до таких лексичних трансформацій, як диференціація, конкретизація, генералізація, компенсація, смисловий розвиток, цілісне перетворення. Останні дві зазначені трансформації вважаються найбільш творчими та за допомогою них вдається зберегти функцію образу іноземних мов в перекладі: *“Hair comes alive in our hands”* – «Мистецтво пробуджувати красу волосся».

Іноді речення містять інверсію. В англійській мові це сильний стилістичний засіб, оскільки там фіксований порядок слів. В українській перестановка слів може містити смисловий акцент, але в стилістичному відношенні – практично нейтрально. Тому, щоб краще передати англійську інверсію, варто використовувати додаткові лексикографічні засоби: “*The colours bright and fresh*” – «Кольори яскраві і соковиті». Риторичні питання та вигуки, які викликають потрібні емоції в читача чи глядача, зберігаються і в мові перекладу: “*It's Miller time!*” – «Це час Miller!» (Вигук); “*Is it live, or is it Memorex?*” – «Це пряма трансляція або це Memorex?» (Риторичне запитання).

Щодо ідіом, вони буквально не перекладаються. Ми можемо тільки підібрати еквіваленти, близькі до оригіналу. Перекладаючи рекламу, варто не лише знаходити найбільш точний еквівалент фразеологізму, а й передбачити лінгвоетнічну реакцію реципієнта рекламного тексту.

Підсумовуючи вищесказане, варто відзначити, що при всьому достатку мовних засобів впливу, що характерно для багатьох різних рекламних текстів, насиченість вербальної частини реклами засобами виразності не гарантує успіх. Перекладач повинен вміти використати всі знання теоретичних основ перекладу для того, щоб краще передати комунікативну функцію оригіналу, оскільки знання теоретичних основ перекладу і екстралінгвістичних реалій – необхідна умова адекватності перекладу.

Список використаних джерел

1. Безугла Т.А. Англо- і німецькомовний рекламний дискурс : полікодовий лінгвопрагматичний підхід : автореф. дис. канд. філол. наук : Харків. нац. ун-т ім. В.Н. Каразіна. Харків, 2017. С. 23-30.
2. Городецька І.В. Англійськомовний рекламний текст косметичних засобів: структура, семантика, прагматика : автореф. дис. канд. філол. наук : Чернівецький нац. ун-т ім. Ю. Федьковича. Чернівці, 2015. С. 20-22.
3. Кравець Т.В. Український рекламний текст в прагмалінгвістичному аспекті. Київ : Київський нац. ун-т ім. Т. Шевченка, 2012. С. 7-9.
4. Кучерова О. О. Плани змісту та повідомлення британського газетного новинного дискурсу (початок ХХІ століття) : автореф. дис. канд. філол. наук : спец. – “Журналістика” / О.О. Кучерова. – Львів 2005. – С. 17-20.
5. Потапенко С. І. Гіпертекстовий аспект композиційної організації англійських друкованих засобів масової інформації / С. І. Потапенко // Проблеми семантики слова, речення та тексту. – Київ : Видавничий центр КДЛУ, 2003. – Вип. 9. – С. 296-303.
6. Романюк С.К. Прагмалінгвістичний аспект рекламного дискурсу. Слов’янський вісник : збірник наук. праць. Серія «Філологічні науки». Рівне : Редакційно-видавничий центр Рівненського інституту слов’янознавства Київського слав’янського університету, 2009. Вип. 8. С. 151-156.

Корзун. В

Національний авіаційний університет

Науковий керівник: Базова В.І, доцент (НАУ)

ОСОБЛИВОСТІ МЕТОДИК ВИКЛАДАННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ І ПЕРЕКЛАДУ

Одним із відомих видів дисциплін є викладання та переклад. Переклад, як і викладання мов, є видом розумової діяльності, вимагає спеціальних вмінь педагогіки, комунікації та чітке розуміння мови.

В освіті зазвичай користуються різними підходами викладання. Вчені, що досліджували цю проблему, розробили «піраміду пізнання», яка показує, що чим більше ступінь участі студентів в процесі, тим більше інформації засвоюється ними. Презентація матеріалу представлена різними способами, наведеними нижче:

- лекція (5% засвоєння): один із способів подачі необхідної інформації. Студенти знаходяться в положенні пасивних слухачів;
- читання (10% засвоєння): найбільш корисне для студентів у поєднанні з іншими способами навчання;
- аудіовізуальні засоби (20% засвоєння): повинні поєднуватися з подальшим обговоренням;
- використання наочних посібників (30% засвоєння): за допомогою наочності (діаграми, слайди, роздатковий матеріал) викладач може ефективно навчати студентів з будь-яким видом сприйняття;
- обговорювання в групах (50% засвоєння): дає можливість студентам висловлювати свої думки, ділитися враженнями та емоціями, міркувати, робити висновки;
- навчання практикою дії (70% засвоєння): студентам пропонується уявити себе у певній ролі при вирішенні життєвих ситуацій.
- виступ у ролі того, хто навчає і дослідника (90% засвоєння): консультування одногрупників, навчання своїх однолітків, дослідження проблеми – один з найефективніших методів навчання.[2, с.5-6]

У сучасній реальності, що характеризується великою кількістю інформації, особливо актуальною є методика навчання, яка максимально залучає учня до процесу. Причини, через які потрібно покращувати систему навчання:

1. Надлишок, доступність інформації. Ставиться під питання сенс освіти.
2. Відсутність інформаційної гігієни в поєднанні з труднощами знаходження точних знань. До педагога перевищується вимога освіти.
3. Високі швидкості процесів, потрібно швидко освоювати та застосовувати на практиці всі отримані знання.

Методика викладання тісно пов'язана з такими напрямками мовознавства як соціолінгвістика, діалектологія, а також із загальною дидактикою та психологією. Освітній процес характеризують ті принципи, що зумовлюють пріоритетність, детермінують його зміст. Можуть розрізняти принципи загальної

методики мови, або лінгводидактики, і конкретну методику мови. Сучасні методики навчання мови ґрунтуються передовсім на дидактичних принципах. Вони визначають основні положення, зміст, організаційні форми і методи навчального процесу у відповідності з його загальними цілями та нормами навчання.[1, с.132]

В навчанні мови використовують, зазначені вище, лінгводидактичні принципи. В яких досліджуються закономірності засвоєння мови, вирішуються питання змісту курсу мови на основі лінгвістичних досліджень, вивчаються труднощі засвоєння матеріалу з мови та їх причини, визначаються принципи і методи навчання, розвиток лексичних і граматичних навичок, розвиток уваги до виразних засобів мовлення, взаємозалежність між вивченням мови й розвитком мислення, вивченням граматики та формуванням мовленнєвих навичок. До загальнометодичних принципів можна додати ще й навчання фонетики за текстами, або текстоцентричний принцип, який передбачає визнання тексту як найважливішої одиниці в навчанні рідної мови.

Важливо в теорії та практиці навчання реалізовувати принципи стратегічного, тобто активізації розвивального впливу думки на мовлення і навпаки; пріоритетність комунікативної функції мови й необхідність комунікативного спрямування в навчанні і тактичного характеру, а саме: надання переваги індукції як способу мислення, що активно забезпечує засвоєння мовних явищ та категорій; дотримання міжрівневих зв'язків у навчанні мови. [1, с.132]Розділ педагогіки “методика викладання мови” виокремлює свої методи дослідження, такі як:

Теоретичний метод дослідження: критичний аналіз певної літератури; теоретичне осмислення нововведень попередніх викладачів. Практичні (емпіричні): констатуючий зріз, тобто вивчення наявних характеристик предмету дослідження за допомогою певної методики; педагогічний експеримент, який може бути у вигляді контрольного, пошукового або навчального характеру; спостереження й аналіз перебігу уроків бесіди з учителями та учнями; анкетування вчителів та учнів; аналіз навчальних планів та іншої шкільної документації; аналіз стенограм уроків та учнівських робіт.

У сучасному перекладознавстві прийнято виділяти два основних методи перекладу: комунікативний і семантичний. Комунікативний переклад має на меті справляти на читачів враження, максимально близьке до того, якби вони прочитали оригінал. Семантичний переклад спрямований на забезпечення адекватності та точності перекладу.

Перекладацькі прийоми - це засоби, за допомогою яких можна здійснити той чи інший переклад більш точно, правильно, відповідно до вимог оформлення його виду, типу, жанру, стилю.

Підбиваючи підсумки, можна зазначити, що в навчанні є загальні принципи освітнього процесу в яких окремо визначають методики викладання мов та перекладу. Викладання або переклад залежить від того, який саме метод для себе обирає викладач чи перекладач та що зазначено до умов роботи.

Основна мета цих дисциплін - навчити, докладно пояснити до оригіналу, інтерпретуючи під співрозмовника чи учня.

Список використаних джерел:

1. Бакум З. П. Принципи навчання фонетики української мови / З. П. Бакум // Філологічні студії : Науковий вісник Криворізького державного педагогічного університету : зб. наук. праць. – Вип. 2. – Кривий Ріг : Видавничий дім, 2009. – С.124-131; С.124
2. Біла К.О. Актуальні проблеми викладання іноземних мов для професійного спілкування; Нац. ун-т імені Олеса Гончара: факультет міжнародної економіки, кафедра іноземних мов, м. Дніпропетровськ, Україна 2012.-111с.; С.5-6

Кужман С., Чухно Т.

Університет митної справи та фінансів

Науковий керівник: Чухно Т.В., к.філ.н., доцент (УМСФ)

ОСОБЛИВОСТІ УТВОРЕННЯ АНГЛОМОВНИХ СКЛАДНИХ ТЕРМІНІВ ЕКОНОМІЧНОЇ СФЕРИ ТА СПЕЦИФІКА ЇХ ПЕРЕКЛАДУ

Сучасні економічні зміни все більш привертають увагу спеціалістів різних сфер діяльності. Завдяки такій динаміці невпинно зростає і зацікавленість науковців до економічної термінології. Термінологічна база економічної сфери в англійській мові складається з простих і складних термінів. Погоджуємося з тими лінгвістами, які говорять, що саме складні терміни можуть бути причиною непорозумінь у процесі перекладу [1, 2].

Як відомо, складний термін утворюється від твірних основ, що перебувають у певному структурно-семантичному зв'язку. Це свого роду “вторинне утворення”, яке завжди вмотивоване і співвіднесене з одним із значень вихідного слова. Якщо вихідна лексична одиниця не має потрібного значення, вона набуває його через метафоричне використання завдяки стилістичним прийомам. У ході дослідження окремих словотворчих моделей нами було визначено структурні та семантичні відносини між компонентами складних економічних термінів, в основу яких увійшли базові терміни. Наведемо основні словотворчі моделі складних економічних термінів:

- терміни, утворені за моделлю іменник + іменник (N+N). Зауважимо, що уточнення або деталізація значення відбувається як у першому компоненті, так і в другому. Наприклад, термін *cashpoint* (“місце в середині або зовні банку, де споживач може вставити свою картку в банкомат, щоб отримати гроші зі свого рахунка”) складається з двох іменників, в той час, як смислове навантаження міститься саме в другій лексичній одиниці – *point*, а базовий іменник *cash* уточнює та пояснює значення всієї термінологічної одиниці;

- терміни, до складу яких входить іменник з прийменником у препозиції (Prep + N). Такі термінологічні одиниці пишуться разом або через дефіс. Слід зазначити, що в цих термінах прийменник семантично навантажується і стає самостійною одиницею. Наприклад, термін *overdrawing* (“перевищення залишку на банківському рахунку”), утворений від прийменника *over*, який несе в собі основне смислове навантаження, і субстантива *drawing* (“залишок на рахунку”), в якому фіксується другорядне смислове навантаження;

- терміни, утворені за моделлю прикметник + іменник (Adj + N). В таких термінологічних сполученнях обидва компонента несуть смислове навантаження однаково за значущістю, наприклад: *convertible bond* – “конвертована облигація”, *current account* – “поточний рахунок”, *insurable interest* – “страховий відсоток”, *secondary market* – “вторинний ринок цінних паперів”. В деяких термінологічних словосполученнях прикметник може займати постпозицію: *accounts payable* – “кредиторська заборгованість” [3];

- терміни, що утворюються за моделлю дієприкметник + іменник (Part I + N або Part II + N): *controlling group* – “контролююча група акціонерів”, *sleeping beauty* – “потенційний об’єкт поглинання, якому не робилося відповідних пропозицій”, *trading session* – “години торгівлі на фондовій біржі”, *authorized stock* – “статутний капітал”, *negotiated commission* – “договірна комісія брокера”, *required reserves* – “мінімальні резерви, які вимагають банки”. Дієприкметник також може стояти у постпозиції до субстантива, наприклад, *agent carrying stock* – “консигнаційний агент” [3].

Варто виокремити, що існує кілька способів перекладу структурно складних економічних термінів з англійської мови на українську. Такий переклад умовно можна поділити на два основні етапи: аналітичний і синтетичний. Важливу роль у перекладі словосполучень відіграє аналітичний етап, тобто переклад окремих його складових. Для цього необхідно правильно розпізнати складові частини, оскільки до складу такого терміну можуть входити як термінологічні словосполучення, так і термінологічні одиниці. Також важливо встановити, які семантичні відношення мають складові один з одним і з основними складовими цього термінологічного сполучення. Характер цих відносин визначає порядок і зміст перекладу складного терміна. На етапі синтезу перекладу компоненти будуються відповідно до заданих семантичних відносин, щоб отримати остаточний переклад складного терміна [2].

Метод калькування, транскодувальний та описовий переклади – це найпростіші способи перекладу, що потребують мінімальних перекладацьких зусиль, причому транскодування – це форма перенесення матеріальної оболонки іноземної мови в тканину мови перекладу, а калькування – це антропоморфний переклад. Під час перекладу неологізмів також використовується метод прямого включення, за якого для україномовного терміну використовується оригінальне англійське написання. У багатьох випадках можна зустріти терміни, що складаються з двох частин оригінального написання англійської та української

мов, наприклад: “CRM-платформи”, “RSS-канали”, “4P-маркетинг”, “BAR-діапазон”.

Отже, переклад текстів економічної тематики з високою насиченістю термінологічних утворень вимагає від перекладача особливої уваги і зосередженості на деталях, що неодмінно гарантуватиме переклад високої якості.

Список використаних джерел

1. Воскобойник В. І., Іщенко В. Л. Особливості семантичної деривації в англійській економічній терміносистемі. // Мова і міжкультурна комунікація. 2019. Вип. 2. С. 15–24.
2. Іщенко В. Л., Горбуньова С. О. Особливості полікомпонентних економічних термінів у структурному, семантичному і перекладацькому аспектах. // Лінгвістика. 2020. № 1 (42). С. 114–124.
3. Oxford Business English Dictionary. Ed. by D. Parkinson, J. Noble. Oxford: Oxford University Press, 2005. 616 p.

Лукашенко Т.

Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна
Науковий керівник: Мартинюк А. П., д-р філол. наук, професор (ХНУ імені В.Н. Каразіна)

СТРАТЕГІЇ АНГЛО-УКРАЇНСЬКИХ ПЕРЕКЛАДІВ ПРОМОВ TED НА ТЕМУ НЕВЕРБАЛЬНОЇ КОМУНІКАЦІЇ

Дослідження стратегій англо-українського перекладу науково-популярних промов TED на тему невербальної комунікації, які мають великий успіх в усьому світі і набирають десятки мільйонів переглядів, є актуальним, оскільки через новизну формату вони залишаються маловивченими і представляють великий інтерес для лінгвістів та перекладачів. Нечіткі межі науково-популярного тексту ускладнюють функціональну та жанрову диференціацію промов TED, що, у свою чергу, впливає на можливість класифікації перекладацьких стратегій при роботі із текстами виступів. Переклад текстів промов TED неможливий без покрокового аналізу, роль якого виконують перекладацькі трансформації у межах тієї чи іншої стратегії перекладу [2, с. 24].

Саме тому, метою роботи є виявлення перекладацьких трансформацій, застосованих в англо-українських перекладах промов TED на тему невербальної комунікації, що корелюють зі стратегіями очуження і одомашнення.

Об'єктом дослідження є англо-українські переклади промов TED на тему невербальної комунікації на фонетико-графічному, лексичному, лексико-граматичному і граматичному рівнях.

Предметом дослідження є стратегії англо-українського перекладу промов TED на тему невербальної комунікації, що корелюють з трансформаціями фонетико-графічного, лексичного, лексико-граматичного і граматичного рівнів. Для того щоб визначити специфіку перекладу на тему невербальної комунікації, були розглянуті особливості перекладацьких стратегій запропоновані Л. Венуті: стратегія одомашнення (*domestication*) та стратегія очуження (*foreignisation*). Обидві стратегії орієнтуються і на передачу форми, і на передачу змісту. Доместикація – це етноцентричний підхід, при якому текст оригіналу часто скорочується, акцент робиться на культурних цінностях мови перекладу, а автор наближається до читача. Форенізація – це підхід, у якому акцент робиться на збереженні іноземних мовних і культурних цінностей, тобто «читач наближається до автора» [1, с. 15].

Матеріалом дослідження є відеозаписи промов TED, а саме виступи Памели Мейер під назвою «How to spot a liar», Емі Кадді під назвою «Your body language may shape who you are», Рона Гутмана «The hidden power of smiling» і виступ Канг Лі під назвою «Can you really tell if a kid is lying?». Також, матеріалом роботи послуговували переклади цих відеозаписів, виконані перекладачами: Русланом Савчуком, Анастасією Глівінською, Андрієм Дроздом та Ганною Лелів. Всього виокремлено і проаналізовано 284 прикладів англо-українських перекладів різнорівневих мовних засобів.

Вибір матеріалу ґрунтувався на популярності в аудиторії, а саме на кількості переглядів відеозаписів на офіційному сайті проекту. Кожен із виступів супроводжується текстовою презентацією оригінального тексту англійською мовою з перекладом українською мовою, виконаним штатними перекладачами фонду TED.

Наукова новизна дослідження полягає у встановленні стратегій англо-українських перекладів промов TED на тему невербальної комунікації і підсумовується у наступних положеннях.

1. В результаті структурно-семантичного аналізу англо-українських перекладів промов TED-конференцій на тему невербальної комунікації встановлено способи і трансформації перекладу чотирьох рівнів: фонетико-графічного, лексичного, лексико-граматичного та синтаксичного.

2. Найчастіше перекладачем застосовувалася стратегія доместикації (одомашнення), яка становить 68% аналізованого матеріалу. Стратегія форенізації (відчуження) склала 32% відповідно.

3. Способи перекладу фонетико-графічного рівня реалізують стратегію форенізації, оскільки вони орієнтовані на збереження іншомовної форми за рахунок змісту і слова, передані в такий спосіб, можуть бути не зрозумілими українській аудиторії. У той же час, такі лексичні, лексико-граматичні та синтаксичні трансформації реалізують стратегію одомашнення, оскільки вони орієнтовані на адаптування змісту оригіналу задля полегшення його сприйняття українською аудиторією.

4. Особливо важливим аспектом при оцінці перекладу можна вважати відношення перекладача до іншомовних одиниць, які складають перекладацьку проблему: їх збереження і донесення до читача в адекватному оригінальному вигляді (тобто переклад транскрибуванням, транслітерацією або калькуванням) без лінгвокультурних пояснень свідчить про обрання форенізації, проте їх експлікація, опущення або переклад «функціональними аналогами» свідчить про доместикацію.

5. У ході дослідження аналізу перекладу промов TED на тему невербальної комунікації ми встановили, що важливим чинником, який впливає на вибір перекладу, є контекст, оскільки він надає можливість визначити прагматичні характеристики та ситуацію вживання одиниці перекладу. Одержані результати можуть бути використані при перекладі англomовних промов TED-конференцій та при перекладі текстів або відео-виступів, які пов'язані із питаннями невербальної комунікації.

Список використаних джерел

1. Venuti L. The Translator's Invisibility. London, New York: Routledge, 1995. 43 p.
2. Watson J. A. Sreening TED: A rhetorical analysis of the intersections of rhetoric, digital media, and pedagogy. Louisiana State University. 2017. 188 p.

Луценко О.

НТУ «Дніпровська політехніка»

Науковий керівник: Н. А. Хабарова

РЕГІОНАЛЬНІ ОСОБЛИВОСТІ ФРАНЦУЗЬКОЇ МОВИ НА ТЕРИТОРІЇ ФРАНЦІЇ

Закономірності багатьох мовних явищ пов'язані з географічними чинниками. Географічне середовище здатне формувати чіткі межі між мовами і, навпаки, часто призводить до виникнення так званих діалектних ланцюгів, коли представники сусідніх територій добре розуміють мову одне одного.

Офіційна мова Французької Республіки – французька (стаття 2 Конституції Франції), і французький уряд згідно із законом має спілкуватися переважно французькою мовою. Перегляд конституції Франції, який передбачає офіційне визнання регіональних мов, було внесено парламентом до Конгресу у Версалі у липні 2008 року.

Звіт 1999 року, написаний для уряду Бернаром Черкігліні, визначив 75 мов, які можуть претендувати на визнання відповідно до запропонованої урядом ратифікації Європейської хартії регіональних мов або мов меншин. З них 24 мови є корінними для європейської території держави, а решта – із заморських районів

Французької Республіки (Карибського басейну, Індійського океану, Тихого океану та Південної Америки [2].

Регіональна французька вперше з'явилася у 17 столітті як набір помилок проти пуристської норми мови, яка визначається як правильне використання. Термін «регіональна французька мова» був введений у 20 столітті. Лінгвіст Генрієтта Вальтер визначає регіональні мови як «мови різного походження (латинські, німецькі, кельтські або невідомого походження, такі як баскська), але історично присутні на території Франції, постійно, у чітко визначених географічних місцях» [1]. У наукових дописах сучасних лінгвістів також трапляється термін «регіолект» («*régiolecte*» – термін романської школи діалектології), який трактують як сукупність мовних особливостей щодо регіонально немаркованої норми, що спостерігаються на географічно обмеженій території.

Регіональні мови у Франції тривалий час були предметом вивчення лише спеціалістів-філологів. Звичайні громадяни не могли їх вивчати в школі, тому що політика держави зводилася до тотального ігнорування цих мов, позбавлення їх підтримки. Деяка частина носіїв регіональних мов виявляла бажання зберегти їх так само, як свою самобутність та культуру у формі окремих слів, виразів, пісень тощо. Але можливості культурного самовираження скорочувалися. Після 1930 року і особливо після Другої світової війни почали набирати сили громадські рухи на захист регіональних мов. Їхня мета полягала в порятунку мов національних меншин. Одночасно зростав інтерес до місцевого фольклору. У 1951 році у Франції було прийнято закон Дексона «Закон про вивчення мов і місцевих діалектів», згідно з яким чотири мови національних меншин Франції отримали офіційне визнання і були допущені до школи.

Вивчення регіональних особливостей французької мови розпочалося з обстежень південних регіонів Франції, де популярними варіантами французької є окситанська (*l'Occitan*), баскська (*le Basque*), каталанський (*le Catalan*) та корсиканський (*le Corsican*). На заході Франції найбільш вживаною регіональною мовою вважається бретонський (*le Breton*), а на сході – алазаський (*l'Alsacien*). Особливості регіональних варіантів французької мови показують, що жителі Франції досі зберігають у своїй промові певні вимовні форми, які є їх соціальним та географічним ідентифікатором.

Список використаних джерел

1. Walter H. *Le français dans tous les sens*. Éditions Robert Laffont. Paris. 1988. P. 419-420
2. Article 2 de la Constitution de la Cinquième République française - режим доступу: https://fr.wikipedia.org/wiki/Article_2_de_la_Constitution_de_la_Cinquième_République_française#:~:text=«%20La%20langue%20de%20la%20République,est%20Libérée%2C%20Égalité%2C%20Fraternité.

Мальована А.

Католицький Любелський університет ім. Іван Павла II, Польща
Науковий керівник: Ліценюк О.Л.

МЕТОДИКА ВИКЛАДАННЯ МОВИ І ПЕРЕКЛАДУ

Вчителі з англійської мови, завжди шукають ефективні і цікаві шляхи, щоб мотивувати учнів до вивчення мов. Види навчальних методів спрямовані на цю тему. Інвестування перекладу є метою цього дослідження так як цей метод вважають широко-популярним серед вчителів. Цей метод добре відомий, як «метод граматичного перекладу». Ним користуються, як класичним методом вивчення англійської мови. Філософія цього методу полягає в тому, що іноземні мови можна навчати і вивчати за допомогою перекладу. Кожне речення або словосполучення іноземної мови буде перекладене в рідну мову. За допомогою цього способу студенти вивчають граматику і забезпечують свій словниковий запас з прямим перекладом до запам'ятовування.

Найбільш відомі принципи цього методу можна підсумувати, як наступні:

- Застосування методу граматичного перекладу вважається найкращим методом вивчення писемної мови.
- Читання і писання є основними навичками мови.
- Порівняння іноземної мови з рідною мовою є ефективним способом вивчення першої мови.
- Порівняння структурних зразків двох мов робить процес навчання стійким.
- Основні принципи переходу від простого до складного зустрічається всюди.
- Успішні учні є ті, хто вміє перекладає іноземну мову на рідну мови, попри те, що їх розмовні навички не розвинуті.
- Студенти повинні знати сполучення дієслів і інших граматичних парадигм(сталі правила).
- Знання по правилам допомагає учням уникати будь-яких типових помилок.
- Вчителі відіграють авторитарну роль у класі і переважна взаємодія відбувається між учнем і вчителем .

Метод граматичного перекладу фокусується на граматиці іноземних мов, за допомогою презентації правил, включаючи деякі винятки і лист словника перекладений на рідну мову. Переклад вважається найбільш важливим видом діяльності.

Плюси цього методу :

- ✓ Пояснення слова або речення в рідну мову, вчителі таким чином дають учням зрозуміти, що від них вимагається.
- ✓ Учні можуть вивчати багато цікавого про англійську мову в порівнянні з рідною мовою.

- ✓ Розуміння учнів можна перевіряти дуже легко.
- ✓ Знання здобуваються поступово, наприклад: шляхом пізнання деяких фактів про мову і також синтактичних механізмів (від найпростішого до найскладнішого).
- ✓ Вивчення граматики. Учні досліджують тексти і цим розвивають свою обізнаність. Мова складається з такої системи, яку можна аналізувати.

Є декілька очевидних мінусів цього методу:

- 1) Немає певного представлення сучасного методу, як краще вивчати мови. Норми навязані великими літературними авторами.
- 2) Наступний граматичний пункт: багато уваги приділяється спискам форм і прикладам, деяким визначенням і поясненням, які часто не послідовні через втрату зв'язку. Тому факти про мову є трохи заплутаними для учнів.
- 3) Англійська мова займає переважне місце в морфології, але нехтує синтаксисом. Отже правила, які дозволяють учням будувати системно привильні складні речення не є представленими.
- 4) Дослівний переклад часто не задовільняє всі вимоги.
- 5) Учні повинні вчити багато граматики і багато запам'ятовувати.

Підбиваючи підсумки можна сказати, що навчання граматики складається з процесів тренувань за правилами, які повинні дати можливість всім студентам правильно і вірно висловлювати свої думки; аналізувати тексти, які вони читають. Мета полягає в тому щоб після закінчення університету, студенти володіли би такими інструментами мови як: лексика, граматика, орфографія. Вони будуть спроможні розуміти і писати тексти в різних континентах. Нажаль, цей метод приділяє менше уваги навикам слухання, говоріння. Результатом цього є зазвичай неспроможність деяких учнів використовувати мову для спілкування з людьми.

Цей метод має як і заслуги так і недоліки. Це може успішно використовуватися у вищих навчальних закладах для вивчення іноземних мов професійного спілкування, але необхідно комбінувати з іншими методами. Дослідники вважають, що викладачі повинні використовувати різні методи навчання другої іноземної мови, так як кожен студент є унікальним і по-різному її сприймає. Хороший вчитель буде використовувати всі теми, стилі навчання мов для учнів.

Список використаних джерел

1. Digumarti Bhaskara Rao. Methods of teaching English / Digumarti Bhaskara Rao. – New Deli: Discovery Publishing House. – 2007. – 302 p.
2. Ellis R. Understanding Second Language Acquisition / R. Ellis. – Oxford: Oxford University Press. – 1985. – 285 p.
3. Gray K. Syllabus design for the general class: what happens to theory when you apply it / K. Gray // FLT Journal. – 1990. – № 44/4. – P. 87–104.

Мороз Р.

Національний технічний університет «Дніпровська політехніка»
Науковий керівник: Ігнат'єва С.Є. к.філол. н., доцент

ОСНОВНІ МОТИВИ ТЕКСОВОЇ ПАЛІТРИ КОЗАЦЬКИХ ПІСЕНЬ, ЗАПИСАНИХ ІВАНОМ МАНЖУРОЮ

Пісенний фольклор є результатом осмислення, оцінювання та відображення традиційних духовних шукань народу. Пісня – душа українського народу. Вона є однією із його святинь, його найціннішим духовним скарбом, гордістю і красою.

Основні мотиви козацьких пісень, записаних І.Манжурою:

1. *Мотив від'їзду козака у похід*, який насичується фольклорними образами «нічка та теменькая», «дороженька далеченькая», «долиночка», «билиночка». У широкий степ козак узяв з собою коня і приліг «на часиночку». Дівчина будить його «рожевою квіткою», застерігає про небезпеку – наступ орди. Мотив небезпеки є домінуючим. Козаку загрожує смерть: орда забере коня і сіделечко, а кохана залишиться одна. Змальовується мотив страждання і вірності дівчини хлопцю, який вирушив у похід.

2. *Мотив пожежі в степу, про бурю на морі і потоплення турецького корабля*. Військова доблесть підкреслюється образами: козаченьки «чорноброві», каптани у них «голубії» та їхні «коники воронії».

3. *Мотив прощання козака з рідними та його від'їзд з дому*. Ця пісня пройнята мотивом туги дівчини за коханим, а також мотивом тривоги, передчуття можливої його загибелі.

4. *Про козака, який просить отамана, виконати його прохання: перевести коня вороного, принести зброю*. Отаман обіцяє молодшу сестру видати заміж за нього. Козак звертається до матері і батька за їхнім благословінням на шлюб.

5. *Пейзажні картини передаються фольклорними образами: «криниченька», «бір», «холодна водиченька»*. Переважає мотив поради, вірності і зради, туги.

6. *Мотив зради* – дівчина-небога прийняла козака в господу, подала вечерю, постелила постіль, але його не збудила раненько, щоб пішов у похід. Позбувся хлопець «коня вороного», «сіделечка золотого», «стременочка з білого заліза», «поводочків з червоного шовку».

7. Мотив туги козака, якому дали коня вороного і записали до війська. Цей мотив передається за допомогою поетичних образів: «калинонька», «луг».

8. *Зображення картин будівництва: «білий камінь бити», «рови копати», «землю викидати»*. Мотив туги козаків, яких зробили гусарами, за рідною землею передається образами: «чорна хмара», «чужа земля».

9. *Мотив ностальгії за рідним домом, за рідним родом, у козацькій душі виникає, бажання повернутися додому*. Туга посилюється мотивом самотності: єдиним другом козака є вірний кінь, що розуміє його настрій, хвилювання,

охороняє в час небезпеки, попереджує про неї, а якщо господар загинув, сповіщає про це його рідних. Подаються образи «зозулі сивенької», у якої козак хоче дізнатися про те, що діється вдома, «соловейка маленького, який всі дороги знає.

10. *Пейзажні картини передаються образами Дніпра, Савгирочки, іншими річками, Січі, степу, луку.* Фольклорні образи: сизий орел, гнідий кінь передають мотиви величі, військової доблесті козаків.

11. *Звучить мотив перебування козака у Чорноморському війську, його бажання здобути славу, але за любов з коханкою засуджений до залізної в'язниці.* Звучить прохання козака до дівчини помандрувати з ним на Кубань. У відповідь чує відмову, оскільки батьки будуть проклинати.

12. *Звучить мотив уславлення військової доблесті, хоробрості, мужності чорноморських козаків.* Пейзажні картини передаються образами річок Синявки, Дунаю.

13. *Зображення життя вдови з дитиною, у якої чоловік загинув.* Звучить мотив смерті: «батько забарився, на Україні оженився», показано мотив смерті козака як вінчання з Україною, змальовано страхітливості бенкету орла, що глумиться над тілом убитого: «тричі на день обідаю, червону кров іспиваю, біле тіло поїдаю, карі очі винімаю».

Отже, фольклорна поетика в текстах козацьких пісень, записаних Іваном Манжурою, збагачена поетичними образами *сизокрилого орла, широкого степу, коника вороненького, буйного вітру, червоної китайки.*

За мотивами, образами, глибоким патріотичним змістом козацькі пісні можна порівняти зі стрілецькою та повстанською лірикою ХХ ст., патріотичними піснями українських гуртів «Океан Ельзи», «Бумбокс», «СКАЙ» та ін. у ХХІ ст. Окремого фундаментального корпусу і ґрунтовних спеціальних досліджень козацьких пісень українська фольклористика і мовознавство поки що не мають.

Бібліографічні посилання

1. Історичні та козацькі пісні // 1200 кращих українських народних пісень: збірка / уклад. Л. В. Аксьонова. Донецьк : БАО, 2011. С. 119–216.
2. Українські козацькі пісні : збірка / уклад. О. С. Олійників. Одеса : Маяк, 2003. 116 с.

Негрей В.

Національний технічний університет «Дніпровська політехніка»
 Науковий керівник: Цюп'як І.К., доцент

**ПРОБЛЕМА СОВІСТІ У ПОВІСТІ-БУВАЛЬЩИНІ ВАСИЛЯ СОЛОГУБА
 «ПОЛИНОВЕ ПРИЧАСТЯ»**

Василь Сологуб – видатний майстер слова, автор поетичних та прозових творів, родом з Царичанського району. Про нього тепло відгукувалися відомі українські письменники: М.Нагнибіда, О.Гончар, В.Корж, Л.Степовичка та ін. У своїй напруженій повісті-бувальщині «Полинове причастя» (1972) письменник поставив надзвичайно глибокі та вагомні питання, які торкалися внутрішнього морального вибору особистості у переломні моменти її буття на тлі історичних подій. Саме совість є тим рушієм сюжетної колізії та головним чинником характеротворення головного героя. «Совість – усвідомлення почуття моральної відповідальності за свою поведінку, свої вчинки перед самим собою, людьми, суспільством, моральні принципи, погляди, переконання, сумління» [1, с.435].

У творі зображено повоєнні події Другої Світової, але автор ретроспективно змушує повернутися до моментів внутрішнього зламу головного героя Юрка Прокуди – до подій громадянської війни, саме там з'явився у малого Юрка страх у відповідальні моменти вибору. « Хлоп'я з переляку і холоду тіпалося. Не можна було його вирвати з кутка – воно навіть боялося рідної матері» [2, с.36].Образ «беззубої отаманші», яка не тільки вбила батька, забрала сестричок, вселила в душу Юрка страх, буде переслідувати його все життя, аж до випадкової зустрічі.

Василь Сологуб символічно ініціює свого героя, піддає його різним випробуванням, щоб викристалізувати його справжню сутність – залишитися людиною попри все. Недаремно автор вводить щемливий монолог героя на могилі матері. Мати є уособленням совісті, зв'язком з земним життям. До неї апелює герой після свого повернення до рідного села : « Адже я, ваш син, повернувся не нидіти, не скиглити, не проклинати власну долю, не звинувачувати когось у своєму безталанні. Я хочу чесно почати жити заново» [2, с. 48].

Завдяки важливим етапам моральної еволюції -від дитячих страхів до зрілого дорослого усвідомлення своєї провини, хоча й мимовільної, головний герой проходить усі сходинки очищення: страждання, самотність, в'язниця, повернення, ненависть односельців і зрештою здобуває прощення ціною власного життя. Моральна відповідальність Юрка Прокуди сягає вищої точки в цей момент. «Моральна відповідальність характеризує особистість щодо виконання нею моральних вимог. Ця проблема стосується здатності людини взагалі виконати пред'явлені їй моральні вимоги, глибини і правильності їх

усвідомлення тощо. З'ясування сутності моральної відповідальності передбачає аналіз моральної самооцінки, морального самоконтролю, самовладання, гідності тощо» [3, с.26].

Його спокута – це жертвоприношення, але не міфологічне, а реальне, дійсне. Натомість герой отримує моральну гідність. «Гідність – це моральне ставлення до самого себе, внутрішнє визнання, самоповага, та часто означає зовнішнє визнання, оцінку людини з боку інших» [3, с.21].

Таким чином, у повісті-бувальщині «Полинове причастя» Василя Сологуба поставлені і вирішені кардинальні людські морально-етичні проблеми гріха і спокути, зла і добра, ненависті й любові на образному, сюжетному та мікрообразних рівнях.

Список використаних джерел

1. Словник української мови в 11-и т. Т.9. Київ: , 1978, С.435.
2. Сологуб В. Полинове причастя. Київ: Радянський письменник, 1972. 179 с.
3. Бліхар В.С., Олексюк М.М., Гайворонюк Н.В. та ін. Етика та естетика: навч.-метод. посібник. Львів: ПП «Арал», 2018. 204 с.

Рибак А.

Національний авіаційний університет

Науковий керівник: Гармаш Т. А.

НЕДОЛКИ ДУАЛЬНИХ СТРАТЕГІЙ ДОМЕСТИКАЦІЇ Й ФОРЕНІЗАЦІЇ ЯК ОСНОВНИЙ СТИМУЛ ПОШУКУ «ЗОЛОТОЇ СЕРЕДИНИ»

Дуальні стратегії доместикації й форенізації являються основними перекладацькими стратегіями, з допомогою яких здійснюється лінгвістичне та культурологічне спрямування тексту у двох напрямках: у напрямку лінгвокультур оригіналу та лінгвокультур перекладу [1, с.53].

Навколо цих двох стратегій вже давно точаться дискусії між відомими дослідниками – О. Д. Швейцером, І. С. Алексеєвою, В. Н. Комісаровим, О. В. Ребриєм та іншими. Кожен з них намагається виправдати застосування тієї, чи іншої стратегії, а також встановити який переклад можна вважати адекватним: дослівний чи вільний.

Переклад можна поділити на два типи – той, який орієнтується на форму, та той, який орієнтується на зміст. Переклад, що здійснюється за допомогою доместикації, можна назвати таким, що орієнтується на зміст. Дана стратегія передбачає «свідоме усунення всіх перепон на шляху до розуміння тексту за рахунок жертвування формою» [3, с. 85]. Форенізація ж навпаки орієнтується на форму, жертвуючи смисловою прозорістю. Вище зазначені стратегії відповідають двом видам перекладу: дослівному (слово-словом) та вільному

(смысл-смыслом). Можна вважати, що доместикація орієнтується на реципієнта, а форенізація на текст оригіналу [1, с. 58].

Л. Венуті, який ввів дані терміни, наголошував у своїх працях на тому, що переклад-одомашнення (доместикація) – це «етноцентричне придушення іноземного тексту культурними цінностями цільової мови», а переклад-очуження (форенізація) – це «етнодевіантний тиск на такі цінності для встановлення лінгвістичних та культурних відмінностей вихідного тексту» [7, с. 20].

Читаючи текст-одомашнення реципієнт підсвідомо сприймає його як оригінал. Більш того, такий переклад не вчить читача нічому новому, адже художня література – це одна із можливостей знайомства з іншомовною культурою, можливість дізнатися про життя в країнах, які читач ніколи не відвідував. Використання очуження має суттєві недоліки, адже такий текст викоринює власні народні літературні та культурні традиції, ускладнює розуміння та сприйняття тексту. Зберігаючи національно-специфічні елементи, з якими реципієнт незнайомий, перекладач ускладнює розуміння тексту, оскільки такі елементи для читача є малоінформативними. В такому випадку текст нагромаджується незрозумілими словами, значення яких потребує додаткові пояснення. Також переклад очуження відволікає читача від тексту, а іноді й нівелює використані автором стилістичні засоби. Оскільки, зіткнувшись з незрозумілою реалією, вона для читача виходить на перший план навіть у тому випадку, якщо перекладач зробив її досить зрозумілою [4, с. 392]. Ще одним недоліком форенізації є те, що вона створює так звані мовні «покручі», коли в мові перекладу «осідають» іншомовні кальки та іншомовні слова, мова «засмічується» словами іншомовного походження. Нора Галь вказує на те, що в сучасній мові частіше використовуються іншомовні слова, коли це абсолютно невиправдано [2].

Отже, ні доместикація, ні форенізація не є ідеальною перекладацькою стратегією. Але перекладачі, прагнучи досягти якісного перекладу, котрий відповідав би сучасним вимогам, намагаються знайти «золоту середину».

Проблемою пошуку «золотої середини» переймався не один дослідник. Так О. В. Ребрій вказує на те, що крайні прояви обох стратегій негативно впливають на результат, не стільки формуючи, скільки деформуючи текст оригіналу [3, с. 344]. І справді, ні одна з стратегій майже ніколи не використовується у чистому вигляді. Вирішення перекладацької проблеми передбачає пошук компромісу між вільним та дослівним перекладами. Святий Ієронім також займався даною проблемою, підкреслюючи недосконалість обох стратегій: «Якщо я перекладаю слово в слово, то це звучить безглуздо, а якщо за необхідності змінюю щось у мовленні або в порядку слів, то може здатися, що я відхиляюся від обов'язку перекладача» [5]. На думку Дж. Драйдена «золота середина» полягає в тому, щоб зберігати смисл оригіналу, робити так, щоб автор говорив як сучасний англієць, не слідувати букві оригіналу, щоб не втратити його дух, зберігати привабливість оригіналу без шкоди для його смислу [6, с. 64].

Пошук «золотої середини» є особливим творчим процесом, який вимагає застосування перекладачем всіх своїх знань, як лінгвістичних, так і екстралінгвістичних. Крім того, задля створення якомога правдивішого перекладу, в який би повірив читач і який би надав йому можливість пірнути в світ автора та його твору, перекладачу варто володіти необхідними навичками, мати неабияку креативність та інколи й талант.

Отже, «золота середина» передбачає застосування обох стратегій, де в такому випадку глобальною буде «золота середина», а локальними: доместикація та форенізація, що змінюватимуть одна одну в залежності від перекладацького вибору.

Список використаних джерел

1. Войнич И. В. Стратегии лингвокультурной адаптации худ. текста при переводе: дис. канд. Филол. Наук: спец. 10.02.19 «Теория языка» / И. В. Войнич – Пермь, 2010 – 234 с.
2. Галь Н. Слово живое и мёртвое [електронний ресурс] / Галь Н. – Режим доступу: http://www.lib.ru/TRANSLATORS/NORA_GAL/slowo.txt
3. Ребрій О. В. Сучасні концепції творчості у перекладі: [монографія] / О. В. Ребрій – Х. : ХНУ імені В. Н. Каразіна, – 2012. – 376 с.
4. Сдобникова В. В. Теория перевода: [учебник для студентов лингвистических вузов и факультетов иностранных языков] / В. В. Сдобникова, О. В. Петрова. – М. : АСТ : Восток – Запад, 2007. – 448 с.
5. Стридонский Иероним Письмо LVII. К Паммахию о наилучшем способе перевода [електронний ресурс] / Стридонский Иероним. – Режим доступу: <http://www.pagez.ru/lsn/0256.php>
6. Eco U. The Role of the Reader. – Bloomington : Indiana University Press, 1994. 273 p.
7. Venuti L. The Translator's Invisibility. A history of Translation / L. Venuti – L., N.Y. : Routledge, 2004. – 353 p.

Самброс Л., Чухно Т.

Університет митної справи та фінансів

Науковий керівник: Чухно Т.В., к.філ.н., доцент (УМСФ)

ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕКЛАДУ АНГЛОМОВНИХ ФРАЗЕОЛОГІЗМІВ У ВИСТУПАХ ПОЛІТИЧНИХ ДІЯЧІВ

Переклад текстів політичних промов є досить складним завданням. На якість такого перекладу впливає ціла низка чинників, пов'язаних як із стилістичними особливостями, так і з лексичними. До останніх відносять емоційні аргументи, які у політичних промовах передаються за допомогою емоційно забарвленої лексики, стилістичних тропів (метафори, епітети тощо),

стилістичних фігур (різнопланові повтори), фразеологічних одиниць та розмовної лексики [2, с. 84]. Серед зазначених лексичних особливостей окремої уваги заслуговують унікальні фразеологічні сполучення, які під час перекладу можна замінити еквівалентними за образністю елементами мови: *stolen elections* – “вкрадені вибори”, *a sick government* – “змарнований голос”. Як свідчить приклади, іноді, на жаль, не вдається в повній мірі зберегти образність англомовних фразеологізмів.

З огляду на те, що переклад виступає механізмом репрезентації інших культур, правильна передача фразеологічних одиниць у політичних промовах є однією з найвагоміших проблем у міжкультурній комунікації. Тому й існує декілька шляхів передачі значення фразеологічних одиниць. Зауважимо, що Д.І. Бєлих пропонує такі чотири способи перекладу фразеологізмів: повний еквівалент, частковий еквівалент, калькування та описовий переклад [1, с. 90]. Перший спосіб – повний еквівалент, тобто коли англійський фразеологізм співпадає за значенням, лексичним складом та граматичною структурою з українським варіантом: *Our public services cut to the bone; our communities divided; our shared British values of decency, tolerance and generosity cast aside* [5]. – “Наші державні служби **зведені нанівець**; наші громади розділені; наші загальні британські цінності пристойності, толерантності та великодушності відкинуті”.

Другий спосіб перекладу, тобто частковий еквівалент, застосовується коли варіант перекладу фразеологічної одиниці має однакове значення але відрізняється граматично або лексично: *The Bush-McCain foreign policy has dug us into a very deep hole with very few friends to help us climb out* [3]. – “Завдяки політиці Буша-МакКейна ми **опинилися у дуже глибокій ямі**, і залишилося лише декілька друзів, які можуть допомогти нам з неї вибратися”.

Згідно третьому способу (калькуванню) відбувається переклад частин іншомовного слова (складного, похідного або словосполучення) з подальшим складанням елементів в одне ціле. При використанні такого способу перекладу необхідно надавати пояснення неіснуючих в мові перекладу реалій, незважаючи на те, що образність фразеологічної одиниці зберігається: *This “on demand” or so-called “gig economy” is creating exciting opportunities and unleashing innovation* [4]. – “Ця “економіка на вимогу” або так звана “**гігономія**” створює захоплюючі можливості та розкриває інновації”.

За четвертим способом переклад змісту фразеологізму передається з втратою його образності. Такий спосіб носить назву описовий переклад: *We will move heaven and earth to give our children good education* [4]. – “Ми **зробимо все можливе** для того, щоб наші діти отримали хорошу освіту”.

При перекладі фразеологізмів-неологізмів на позначення останніх подій в політиці використовуються калькування, транслітерація чи транскрибування, а також описовий переклад: *Trump derangement syndrome (TDS)* – термін, спрямований на опис критики чи негативної реакції президента США Дональда

Трампа, *mitthead* – “людина, яка постійно змінює свою політичну позицію аби сподобатись виборцям”.

Отже, користуючись різноманітними мовними та стилістичними прийомами, підбираючи варіанти, звертаючи увагу на мовну еквівалентність, лексичні трансформації, перекладач виконує роль інтерпретатора смислового коду, закладеного у вихідному тексті, аби повноцінно передати основні думки та ключові моменти промов політиків.

Список використаних джерел

1. Белих Д. І. Особливості перекладу англійських фразеологічних одиниць у політичному дискурсі // Вісник Національного технічного університету “ХПІ”. 2018. № 4 (1280). С. 88–92.
2. Клименко І. М. Лексичні трансформації при передачі англійської політичної термінології українською мовою. // Вісник Криворізького державного педагогічного університету. 2012. № 8. С. 84-90.
3. Biden: McCain’s Just More of the Same.
URL: <https://www.thestreet.com/opinion/biden-mccains-just-more-of-the-same-10435007> (дата звернення: 10.11.2022)
4. Hillary Clinton's big economic speech.
URL: <https://www.vox.com/2015/7/13/8953349/Clinton-economic-speech-transcript> (дата звернення: 10.11.2022)
5. Nick Clegg manifesto speech in full.
URL: <https://www.politics.co.uk/comment-analysis/2015/04/15/nick-clegg-manifesto-speech-in-full> (дата звернення: 10.11.2022)

Скорина В.

Національний технічний університет “Дніпровська політехніка”
Науковий керівник: Алексеєв А. Я.

ЖАНРОВІ ОСОБЛИВОСТІ ГАЗЕТНОЇ ЛЕКСИКИ: ОСОБЛИВОСТІ ЇЇ ПЕРЕКЛАДУ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ

Жанр як галузь, що не припиняє розвиток та бере свій початок з давніх часів, майже увесь час є цікавим об’єктом дослідження. Жанр є дуже цікавим для вивчення через його схожість на стиль. І відчуття цієї грані потребує від дослідника високої кваліфікованості. Але саме жанрові особливості газетної лексики, що представлена в публіцистичному стилі є найбільшою загадкою та полем для діяльності науковців.

Вивченням галузі жанру у давніші часи займалися Арістотель та Платон. Нині існує чотири основні концепції їх розглядали різні вчені та школи, ось декотрі з них: Північноамериканська школа нової риторики, Австралійська

школа системної функціональної лінгвістики та Жанрова школа в межах напряму навчання іноземної мови для спеціальних цілей, М. Бахтін та інші.

Газетна лексика - це особливий представник напрямку публіцистичного стилю. Швидке, стисле інформування, що не потребує попередньої підготовки. Саме це є основою задачею публіцистичного стилю.

Автор газетних статей має на меті креативну задачу, що вдало втілюється за умови правильного вибору серед різноманіття жанрів.

Підбір жанру відбувається посередництвом аналізу фактів, що мають бути представлені в обсязі статті. Серед жанрів газетної лексики публіцистичного стилю є: оперативно-новинні (усі можливі примітки), оперативно-дослідницькі (інтерв'ю, репортаж, звіти), дослідницько-новинні (кореспонденція, коментарі, рецензія), дослідницький (стаття, лист, освіта), дослідницько-образні/художньо-публіцистичні (очерк, есе, фельєтон, памфет).

Через специфічність викладення інформації у газетних текстах, при перекладі виникають труднощі. Тому перекладач має чітко виділити для себе та зрозуміти основні думки тексту. Також варто мати на увазі усі особливості перекладацьких прийомів, через потребу їх чисельного застосування.

Список використаних джерел

1. Карабан В. І. Переклад англійської наукової і технічної літератури. Граматичні труднощі, лексичні, термінологічні, та жанрово-стилістичні проблеми / В. І. Карабан. – Вінниця : Нова книга, 2004. – 567 с.
2. Комиссаров В. Н. Общая теория перевода : [учебное пособие] / Комиссаров В. Н. – М. : ЧеРо, 2000. – 136 с.
3. Корунець І. В. Теорія і практика перекладу (аспектний переклад) : [підручник] / І. В. Корунець– Вінниця : Нова книга, 2001. – 448 с.
4. Енциклопедія сучасної України https://esu.com.ua/search_articles.php?id=20330

Стасенко П.

Національний технічний університет «Дніпровська політехніка»

Науковий керівник: Тараненко К. В., к. філол. н., доцент

СОЦІОЛІНГВІСТИЧНИЙ АНАЛІЗ КОНЦЕПТУ «ВОЛЯ» СЕРЕД УКРАЇНЦІВ

Історія українського народу побудована на боротьбі за волю. Концепт «воля» яскраво представлений у фольклорі та класичній літературі, адже це один з центральних концептів української національної картини світу, аналіз якого дозволяє виявити специфіку етнічного бачення світу й віддзеркалення його фрагментів [1; 2]. Для свідомості українського етносу «воля» – це необхідний і невід'ємний складник її носія.

Концепт «воля» в сучасній українській мові репрезентують різні науки. Концепт «воля» для українського народу не має практичного значення, а містить передусім сакральний зміст [3]. Поняття «воля» має декілька тлумачень в історії філософії і психології. Пов'язано це з тим, що дати точне визначення такого фундаментального поняття складно.

З огляду на різноаспектність тлумачень та складну структуру концепту актуальним є дослідження образу волі у свідомості сучасних українців. Метою наукової розвідки є аналіз концепту «воля» серед українців на сучасному етапі. Для досягнення поставленої мети вдалося організувати соціолінгвістичний аналіз концепту «воля» методами вільного і спрямованого асоціативного експерименту; інтерпретувати одержані результати. Методику асоціативного експерименту обрано як інструмент дослідження несвідомих компонентів семантичного простору концепту. У складні часи для України нами було вирішено провести асоціативний експеримент, що показав би реакцію українців на обраний нами концепт у різних куточках країни.

Вибірку склали 42 особи, серед них 20 осіб віком до 25 років, 8 осіб – від 25 до 40, 12 осіб – від 40 до 65 і 2 особи віком більше 65 років. В опитуванні взяли участь 20 чоловіків і 21 жінка, одна особа обрала не відповідати. 36 осіб перебувають на території України, 6 осіб виїхали за кордон. 33 особи або їхні близькі перебувають на вільній від окупації території, 8 осіб або їхні близькі перебувають на окупованій території і одна особа обрала не відповідати.

Найбільш повторюваними асоціаціями-синонімами до слова «воля» були слова «свобода» (38 разів), «незалежність» (36 разів) і «самостійність» (19 разів), всі інші слова можна розподілити таким чином: 8 разів: *бажання*; 7 разів: *сила (сила волі, сила духу), дозвілля*; 5 разів: *вибір, наполегливість*; 4 рази: *право*; 3 рази: *вільність, демократія, незламність, прагнення, сміливість*; 2 рази: *безмежність, життя, завзятість, можливість, мрія, мужність, роздолля, цілеспрямованість, хотіння*. Одиничні асоціації: *активність, амбіції, безкрайність, безпека, відповідальність, вільнодумство, визволення, волелюбність, впевненість, впертість, вседозволеність, гідність, дія, доступність, думка, дух, жага, космополітизм, майбутнє, міць, настирність, невимушеність, невразливість, незбагненність, необмеженість, неосяжність, непокірність, непохитність, нечутливість, обов'язки, права, привілля, простір, рівність, рішучість, рух, самобутність, самовизначення, самовираження, самовідданість, самодостатність, самозайнятість, самореалізація, свідомість, свободолюбність, спротив, стабільність, суверенітет, Україна, характер, честь, широта*.

Найбільш повторюваними антонімами були слова «рабство» (26 разів) «неволя» (23 рази), «залежність» (18 разів) і «безволля» (14 разів), всі інші слова можна розподілити таким чином: 9 разів: *обмеження, слабкість*; 8 разів: *гніт, поневолення*; 5 разів: *полон, пригноблення*; 3 рази: *диктатура*; 2 рази: *в'язниця, кайдани, кріпацтво, окупація, пасивність, покірність, пригнічення, примус, росія, тиранія, ярмо*. Одиничні асоціації: *автократія, авторитарність,*

байдужість, влада, гноблення, гніт, гнучкість, грати, заключення, закритість, закріпачення, закутість, замкнутість, запертість, заточування, інфантильність, кабала, контроль, лінь, мовчання, монархія, мука, м'якість, невизначеність, небажання, невпевненість, незаконність, незахищеність, нездатність, неможливість, нерішучість, несамотійність, пекло, підкора, підкореність, підлаштованість, підпорядкованість, підзвітність, покора, поневіряння, притиснення, раб, самодержавство, скутість, слухняність, смерть, смирення, страх, стриманість, терпіння, тортури, тоталітаризм, тюрма, ув'язнення, цензура.

Було встановлено, що більшість респондентів (95%) трактують поняття «воля» як «незалежність», «свобода» чи «самостійність» незалежно від їхнього віку, статі, відношення до військової служби, перебування в Україні чи за кордоном, на вільних чи окупованих територіях. Актуальними для теперішніх подій були антоніми «окупація» і «росія», проте поширення вони не набули. Їхньою характерною ознакою є те, що вони були названі особами, які (або їхні близькі) перебувають на тимчасово окупованій території.

Для більшості українців, де б вони не були і як би вони не боролись за нашу країну – у тилу чи на фронті, воля – це, насамперед, свобода. Незважаючи на присутність деяких незвичних раніше для українця асоціацій, більшість реципієнтів надали перевагу питомим для нас образам, що вказує на традиційність концепту «воля» в свідомості українців.

Список використаних джерел

1. Жайворонок В. В. Знаки української етнокультури: Словник-довідник. Київ: Довіра, 2006. 703 с.
2. Символи українського фольклору. Київ: УЦДК, 2011. 400 с.
3. Фатєєва Л. М. Лінгвокультурологічний концепт «воля» (пареміологічний аспект). Наукові праці. Том 67. Вип. 54. С. 90–94.

Сумський В.

НТУ «Дніпровська політехніка»

Науковий керівник: І.Л.Кабаченко

ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕКЛАДУ АНГЛОМОВНИХ ПРОМИСЛОВИХ РЕКЛАМНИХ ТЕКСТІВ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ

У процесі перекладу рекламного тексту перекладачеві доводиться стикатися з мовними реаліями тієї чи іншої країни, з їх соціокультурними особливостями, з рекламними реаліями – назвами товарів, послуг і т.д.

Ефективність рекламної кампанії багато в чому залежить від мовного оформлення рекламного тексту. Тому в ньому використовуються різні фонетичні, графічні, морфологічні, синтаксичні, словотвірні засоби. Розрахунок

на масового споживача диктує попит на використання в рекламних текстах рідкісних спеціальних термінів, іноземних слів, просторіччя, жаргону, діалектизмів, абревіатур, які роблять рекламний текст цікавим, таким, що запам'ятовується і привертає увагу споживача – потенційного покупця товару.

Розглянувши поняття еквівалентності та адекватності при перекладі, стає необхідним розгляд способів перекладу рекламних слоганів з англійської мови на українську мову, які допомагають як найточніше передати зміст рекламного тексту.

Слід відзначити, що рекламний текст представляє особливу складність для перекладу. Одна з основних особливостей перекладу рекламних текстів виражається в змістовному співвідношенні між оригіналом і перекладом, а також у передачі соціолінгвістичних аспектів тексту перекладу. В силу того, що граматична будова англійської та української мов відрізняється і спостерігається відмінність в лексичному складі мов, можна говорити про те, що точний переклад є неможливим.

Також точному перекладу перешкоджає відмінність культур двох контактуючих мов, що може впливати на способи і результати перекладу. Для подолання проблем подібного роду перекладач повинен в рівній мірі володіти як мовою оригіналу, так і мовою, на яку перекладається текст, а також перекладач має знатися на культурі цієї країни.

Щоб рекламний текст виконував свою комунікативну функцію, його недостатньо перекласти, він повинен бути включений в культурне середовище мови перекладу. Для досягнення релевантності та адекватності часто буває необхідно адаптувати і основну частину тексту, і її форму, замінити заперечення на затвердження, передати фразеологізми їх семантичними еквівалентами або ж аналогами зі зміною способу.

Реалізація стратегії переконання в рекламному тексті починається з рекламного заголовку – слогана, який найчастіше представляє коротке самостійне рекламне повідомлення, наприклад, "*Apple helps us think creatively – and that helps keep us ahead*" (слоган компанії Apple). Дуже часто в слоганах використовуються алітерація, наприклад, в рекламному слогані антисептика Vactine – "*It helps the hurt stop hurting*" і синтаксична анафора – KitKat – "**Have a break. Have a KitKat**", які важко перенести в текст перекладу [1].

Стратегія переконання має бути простежена і в бренді товару, який повинен викликати позитивний настрій у потенційного покупця, наприклад, бренди чоловічої туалетної води *Ambassador (Посол)*, *White Hunter (Білий мисливець)*, *Black Knight (Темний лицар)*, у своїй семантиці містять компонент успішності, мужності, доблесті, що має викликати бажання купити цей товар.

Перед перекладачем виникає складна проблема вибору способу перекладу – транскрибувати або власне перекладати. Найчастіше задля забезпечення адекватного сприйняття тексту перекладу реклами споживачем, перекладач змушений вдаватися до перекладацьких трансформацій, адаптуючи його для покупців, використовуючи кілька прийомів перекладу.

Найчастіше перекладачі вдаються до транскрибування назв брендів, наприклад, у такий спосіб перекладена торгова марка батарейок Duracell – «Дюрасел» і торгова марка електроніки LG – «Ел Джі». Деякі назви все ж таки перекладаються, наприклад, бренд чоловічої туалетної води Consul перекладений за допомогою семантичного перекладу «Консул», двоскладні одиниці зазвичай калькують, наприклад, як бренди туалетної води для чоловіків Wild Wolf – «Дикий вовк» і White Hunter «Білий мисливець».

У сучасному світі зростає масове виробництво, відповідно, міжнародний розвиток торговельних відносин стає головними складовими глобалізації ринку, де реклама відіграє одну з найважливіших ролей. Реклама відіграє величезну роль у сфері маркетингу економіки і товарно-грошових відносин. Реклама також тісно пов'язана із засобами масової інформації, які виступають в якості носія конкретних рекламних слоганів [2].

«Слоган» – термін, який прийшов в українську мову з англійської, спочатку був поширений серед американських рекламистів. Саме слово «слоган» походить з гельської мови (sluagh-ghairm – «бойовий клич»), а в сучасному значенні воно було вперше вжито в 1880 році [3].

Відмітною ознакою вдалого рекламного слогана або його перекладу є гармонійне поєднання основної рекламної ідеї з тими засобами виразності, які даній ідеї найбільше відповідають. Важливою складовою є тональність рекламного звернення, яка додає слогану особливу енергетику, посилює його образний і мовний вплив на масову аудиторію.

Список використаних джерел

1. Безугла Т. А. Англо- і німецькомовний рекламний дискурс: полікодовий лінгвопрагматичний підхід: дис. канд. філол. наук: 10.02.04. Харків: Харківський Національний Університет ім. Каразіна, 2017. 304 с. URL: http://ekhnuir.univer.kharkov.ua/bitstream/123456789/13302/2/dis_Bezugla.pdf.
2. Ковалевська Т. Ю. Специфіка рекламного та політичного дискурсів. Реклама та PR у масовоінформаційному просторі: монографія / за заг. ред. О. В. Александрова. Одеса : Астропринт, 2009. С. 11–20.
3. Dyer G. Advertising As Communication. London: Methuen, 1982. 230 p

Чорна О.

Національний технічний університет «Дніпровська політехніка»

Науковий керівник: Тараненко К. В., к. філол. н., доцент

СОЦІОЛІНГВІСТИЧНИЙ АНАЛІЗ КОНЦЕПТУ «РІДНА МОВА» У СВІДОМОСТІ СУЧАСНИХ УКРАЇНЦІВ

Період 2019-2022 рр. для України був важливий подіями, що істотно вплинули на переосмислення ролі, статусу та значення української мови. Ідеться

передусім про ухвалення Закону України “Про забезпечення функціонування української мови як державної”, затвердження нової редакції Українського правопису, Російське вторгнення в Україну. Такі історичні події привертають увагу науковців до вивчення базових одиниць культури, що кодують основні способи концептуалізації світу у свідомості мовців. Очевидно, що усвідомлення концепту “рідна мова” змінюється. Відбиваючи особливості мислення, почуттів, вчинків, поведінки людини/народу на конкретному історичному етапі, воно потребує нового наукового трактування.

Концепт “рідна мова” містить когнітивно та комунікативно релевантну інформацію, яка бере участь у формуванні світогляду, культури, систем цінностей тощо і тому робить його об’єктом пильної уваги науковців. Концепт “рідна мова” досліджували видатні науковці, мислителі минулого та сучасності. Окремим аспектом соціолінгвістичної проблеми рідної мови є її самовизначення мовцями. З огляду на зміцнення статусу української мови в білінгвальному суспільстві суперечки та подвійні тлумачення терміна “рідна мова” не лише не вщухають, а й відроджуються з новою силою, тому дослідження трансформації усвідомлення поняття рідної мови набувають особливої потреби й актуальності. Метою наукової розвідки є аналіз концепту “рідна мова” у свідомості українців на сучасному етапі. Для досягнення поставленої мети було організовано соціолінгвістичний аналіз концепту “рідна мова” методами вільного і спрямованого асоціативного експерименту. Методику асоціативного експерименту обрано як інструмент дослідження несвідомих компонентів семантичного простору концепту.

Вибірку склали 20 осіб, серед яких 17 жінок та 3 чоловіки. Такий вибір респондентів був зроблений передусім з метою врахування не лише соціального статусу груп, а й рівня їхньої мовної компетентності.

Т. Федорчук (2006) виділяє два критерії, за якими мовець визнає рідною ту чи ту мову, – функціональний та культурно-ціннісний. Функціональний критерій усвідомлення концепту “рідна мова” базується на зовнішніх виявах мовної поведінки; культурно-ціннісний зумовлений місцем кожної з мов у системі цінностей окремого мовця.

Велика кількість асоціацій була зосереджена на узагальненому значенні “мова матері” – “батьківська мова”, “материнська мова”, “мова сім’ї”, “мова батьків” та ін. Такі асоціації поняття “рідна мова” репрезентують образний компонент багаторівневої структури концепту. У номінативному полі концепту “рідна мова” материнську мову визначено як таку, що її засвоює дитина з моменту народження, спілкуючись у сім’ї. У зарубіжній лінгвістиці й методиці викладання в цьому значенні нерідко функціонує термін “батьківська мова” [1]. Найбільш повторюваними асоціаціями концепту “рідна мова” стали *національна, поетична, природна, власна, вільна, справжня, милозвучна, близька, народна, красива, чудова*.

Корелятивний аналіз результатів проведеного вільного асоціативного експерименту дає підстави зробити висновок про усвідомлення людиною двох

рідних мов через змішування функціонального та культурно-ціннісного підходів до тлумачення концепту “рідна мова” навіть у межах однієї анкети. Т. Федорчук зазначає, що білінгвальна особа може визнати рідною лише одну з двох мов, якими володіє, причому це може бути одночасно як з функціональним, так і за культурно-ціннісним критерієм (коли реальна рідна мова є функціонально першою), або ж лише за одним з двох критеріїв, який для мовця є пріоритетним [2].

За логічним критерієм указані асоціації уналежнено до структури ядра концепту, оскільки вони узагальнюють загальнолюдські, національно-культурні, соціально-групові та індивідуально-особистісні уявлення. Периферію концепту “рідна мова” становлять менш актуальні для носіїв конкретної мови й культури поняттєві, образні та інші типи асоціацій, які окреслюють індивідуальний досвід респондента та не є типовими: “солов’їна”, “код нації”, “гідність” тощо. Перевага центральних реакцій над периферійними засвідчує, що респонденти обізнані з цим поняттям, висловлюють власні думки про його значення.

Серед респондентів більшість було жіночої статі, які наразі перебувають на території України. Ми помітили, що жінки наводять синоніми більш емоційно забарвлені до концепту рідна мова. Значення поняття рідна мова у респонденток ширше розкритий, ніж у чоловіків. Для жінок поняття рідна мова асоціюється більше з Батьківщиною, сім’єю, батьками, а для респондентів чоловічої статі – з історією та пращурами. Проведений аналіз підтвердив, що рідна мова для більшості опитуваних – українська.

Вважаємо, що результати проведеного аналізу можуть стати основою для модернізації традиційних підходів в інтерпретації концепту “рідна мова”.

Список використаних джерел

1.Бацевич, Ф. Рідна мова: об’єктивність існування чи суб’єктивність вибору. *Світогляд*, 2, 2008. С. 44–47.

2.Федорчук, Т.М. Рідна мова та її самовизначення білінгвами. Наукові записки НаУКМА, 60, 2006. С. 57–61.

Чуприна І.

НТУ «Дніпровська політехніка»

Науковий керівник: Луценко В. І.

ОСОБЛИВОСТІ АДАПТАЦІЇ ПЕРШОКУРСНИКІВ ДО АКАДЕМІЧНОГО СЕРЕДОВИЩА ЗВО

Вияв і вивчення особливостей психологічної адаптації студентів першого курсу ЗВО є важливим аспектом забезпечення якісної підготовки майбутніх фахівців.

Словники подають дуже вузьке тлумачення терміну «адаптація» (від латинського слова *adaptatio* – пристосування) як «пристосування організмів до умов навколишнього середовища» [4], виділяючи при цьому два види адаптації: сенсорну і соціальну.

Адаптація як фундаментальна властивість живої природи зумовлює собою процес створення оптимальних взаємовідношень між живим організмом і середовищем його життєдіяльності. Учені виділяють три рівні адаптації: фізіологічний (сенсорна адаптація), психологічний і соціальний (соціальна адаптація).

Адаптація – це процес установалення певної відповідності особистості новому для неї іншомовному академічному середовищу [1, с. 73]. Процес адаптації складний, він включає в себе декілька видів: індивідуально-психологічну, соціально-психологічну, комунікативну, фізіологічну та ін.

У перші роки в університеті, велика кількість студентів стикається з низкою проблем, починаючи від зовсім незнайомого колективу, закінчуючи новим режимом навчання, що суттєво відрізняється від освітньої програми школи. Етап, у якому виникають труднощі у пристосуванні до нового середовища, називають «адаптацією». На перший погляд може здатися, що в цьому немає нічого серйозного, адже всі ми проходили через це хоч раз у житті. Проте потрібно враховувати, що усі люди також мають різний досвід та особистісні характеристики, що впливають на бачення тих чи інших ситуацій. Якщо для одного студента «адаптація» є питанням декількох тижнів, іншому знадобиться набагато більше часу, це навіть може стати перешкодою до здобуття вищої освіти.

Чому так відбувається? Дослідження показують, що не всі студенти можуть швидко, успішно та самостійно включитися в навчальний процес, а отже, впоратися з кардинально новим, позбутися негативного сприйняття дійсності та відчутти внутрішню мотивацію.

Складність полягає в перебудові всієї системи ціннісних пізнавальних орієнтацій особистості студента, освоєнні нових способів пізнавальної діяльності та формуванні певних видів і форм міжособистісних стосунків.

Для розуміння сутності процесу соціальної адаптації важливим є питання про співвідношення понять «адаптація» і «соціалізація». Теоретичний аналіз літературних джерел дозволив виділити два підходи у дослідженні даних понять. Прихильники першого підходу розглядають адаптацію як частину соціалізації. Адаптація означає пристосування людини до нової для неї предметної діяльності, а соціалізація визначається як засвоєння індивідом соціального досвіду специфічна система знань, норм і цінностей, що дозволяє йому функціонувати як вільна людина. У деяких дослідженнях, навпаки, робиться висновок про соціалізацію людини. особистість, керована переважно впливом соціального середовища, є необхідною передумовою адаптації індивіда в суспільстві та певній групі.

Таким чином, особливостями адаптації першокурсників до академічного середовища ЗВО, вважаємо прийняття норм нового соціального середовища, внутрішнє та зовнішнє ставлення до цих норм і включення до системи міжособистісних стосунків у групі. У процесі адаптації студенту важливо співвіднести свої індивідуально-психологічні та особистісні потреби з характером, нормами і вимогами нового соціального середовища, усвідомити реальні можливості у виконанні конкретних завдань в умовах нової для нього діяльності. А завдання викладача ЗВО – допомогти студентам подолати «адаптаційний бар'єр».

Список використаних джерел

1. Берри Дж. Кросс-культурная психология. Исследования и применение / Дж. Бери, А. Х. Пуртинга, П. Р. Дасен. Харьков : Гуманит. центр, 2007. 553 с.
2. Свистун Т. Л. Проблеми адаптації студентів-першокурсників до навчання у вищому навчальному закладі [Електронний ресурс] / Т. Л. Свистун // Наукові записки [Національного університету "Острозька академія"]. Серія: Психологія і педагогіка. Острог, 2010. Вип. 16. С. 251–257.
3. Кулик Т. Психологічна адаптація першокурсників // Наш університет. 2012. № 10. С. 5–7.
4. <https://www.jnsm.com.ua/cgi-bin/u/book/sis.pl?Qry=%C0%E4%E0%EF%F2%E0%F6%B3%FF>

Andriichenko K.

Universidad Técnica Nacional «Dnipro Politécnica»

Profesora dirigente: Havrylova A. V.

DIALECTOS ESPAÑOLES

La población de España habla cuatro idiomas oficiales y varios dialectos hablados por residentes de provincias individuales. La capacidad de entender el español en diferentes regiones del país y más allá es el paso más importante para aprender el idioma.

Un dialecto, para comenzar, debemos saber definirlo, así podremos conocer en qué se diferencia de la lengua de un país o región.

La lengua es un sistema articulado de símbolos que se usan de forma escrita u oral para comunicarse. Ejemplos de lenguas encontramos el francés, el español o el alemán.

Por otro lado, un dialecto es una variante geográfica de esa lengua que hablábamos.

Y, como aclaración, destacar que las lenguas puras en sí no existen, es decir, no hay un español puro ni un alemán ideal. Cada una de estas lenguas se manifiestan por sus dialectos, y ninguno de ellos es mejor que otro.

El castellano es la principal lengua oficial y lleva el nombre del reino de Castilla, desde donde se extendió. Está basado en el latín clásico. A nivel nacional, este idioma se llama "castellano", y para todo el mundo - "español". Esta herramienta lingüística fue muy utilizada en las provincias del norte y centro de España. El castellano es el formato lingüístico más común. Este idioma es hablado por 40 millones de ciudadanos del país. A su vez, su habla es diferente, ya que en las regiones fronterizas existen variantes del castellano: aragonés, mursiano, y también los dialectos riojano, cántabro y madrileño, churro.

La lengua española de los habitantes de la autonomía histórica de Cataluña, la provincia de Valencia y las Islas Baleares se llama "catala". En estos territorios, al igual que en el conjunto de España, es una herramienta de comunicación oficialmente reconocida. Y el habla catalana se puede escuchar en el Principado de Andorra, en la Cerdeña italiana, en las provincias del sur de Francia.

Tiene una variación: el dialecto valenciano, que difiere en vocabulario, morfología y fonética. Pero no fue reconocido como un dialecto autosuficiente. Pero el mallorquín, otro dialecto "catala", con el que se comunica la población de las Islas Baleares, se reconoce como un dialecto catalán independiente.

El idioma español "gallego" se usa en la provincia de Galicia, en la región noroccidental fronteriza con Portugal. Hay dialectos de la lengua española "gallego": occidental (usado en Rias Bahas), oriental (Galicia) y central.

El euskara español es la lengua materna de casi un millón de españoles. Se habla en Navarra, Gipuzkoa y Vizcaya. Es una lengua aislada que nada tiene que ver con el castellano, sin embargo es reconocida como el cuarto instrumento lingüístico oficial del país.

Referencias

1. ¿Sabes distinguir correctamente entre lo que es una lengua y un dialecto? Muchos no suelen diferenciarlos y hoy vamos a resolver esta cuestión. ¿Te quedas? URL: <https://tradupla.com/es/cuantos-idiomas-y-dialectos-hay-en-espana/>
2. ¿Cuántas lenguas y dialectos hay en España? URL: <https://altalingua.es/cuantas-lenguas-y-dialectos-hay-en-espana/>

Andrijtschenko K.

Nationale Technische Universität “Dnipro Polytechnic”

Sprachberaterin: T.V. Haluschko

INNOVATIVE METHODEN IM DEUTSCHSPRACHENUNTERRICHT

Heutzutage versuchen die Lehrer, ihren Unterricht möglichst interessant zu gestalten und die Studierenden mehr in das Lernen einzubeziehen, indem sie unterschiedliche Lehransätze finden.

Der Bildungsbereich verändert sich in einem so schnellen Tempo, dass man mit den moderneren Strategien Schritt halten und sich an diese anpassen muss, da es sonst für uns schwierig sein kann, sich anzupassen.

Es ist Zeit, innovativ zu werden. Die innovativen Lehrmethoden können den Unterricht angenehmer und attraktiver für alle machen. Aber was sind innovative Lehrmethoden?

Bei innovativen Lehrmethoden geht es nur darum, die modernste Technologie im Unterricht einzusetzen oder sich ständig über die neuesten Bildungstrends zu informieren.

Es geht darum, neue Unterrichtstrategien zu verwenden, die sich mehr auf die Schüler konzentrieren. Diese Innovationen zielen darauf ab, die Schüler zu ermutigen sich proaktiv zu beteiligen und mit ihren Kameraden und dem Lehrer während des Unterrichts zu interagieren. Die Schüler müssen mehr arbeiten, aber auf eine Weise, die ihren Bedürfnissen besser entspricht und ihnen helfen kann, schneller zu wachsen.

Im Gegensatz zum traditionellen Unterricht, der sich hauptsächlich darauf konzentriert, wie viel Wissen die Lehrer an ihre Schüler weitergeben können, gehen innovative Lehrmethoden tief in das ein, was die Schüler wirklich von dem mitnehmen, was man während der Vorlesungen unterrichtet.

Warum es Zeit für innovative Lehrmethoden ist?

Die ganze Welt hat eine Verlagerung von konventionellen Klassenzimmern zu Online-Klassenzimmern und dann zu hybridem Lernen erlebt. Das Starren auf Laptop-Bildschirme bedeutet jedoch, dass sich die Schüler leichter verlieren und etwas anderes tun, während sie nichts weiter verbessern als ihre Fähigkeit, so zu tun, als würden sie sich konzentrieren.

Man kann diesen Schülern nicht die Schuld dafür geben, dass sie nicht fleißig lernen, es liegt auch in der Verantwortung des Lehrers, keinen langweiligen und trockenen Unterricht zu geben, der die Schüler satt machen.

Viele Schulen, Lehrer und Ausbilder haben in der neuen Normalität innovative Lehrstrategien ausprobiert, um das Interesse und Engagement der Schüler zu steigern. Und digitale Programme haben ihnen geholfen, die Gedanken der Schüler zu erreichen und ihnen einen besseren Zugang zum Unterricht zu ermöglichen.

Interessant sind die Statistiken aus den USA:

In 2021:

- 57% aller US-Studenten hatten ihre digitalen Tools.

- 75% der US-Schulen hatten den Plan, vollständig virtuell zu werden.
- Bildungsformen griffen auf 40% der Gerätenutzung der Schüler.
- Die Nutzung von Fernverwaltungs-Apps für Bildungszwecke nahm um zu 87%.
- Es gibt eine Zunahme von 141% bei der Nutzung von Collaboration-Apps.
- 80% der Schulen und Universitäten in den USA haben zusätzliche Technologie-Tools für Studenten oder tendieren dazu, diese zu kaufen.

Bis Ende 2020:

- 98% der Universitäten haben ihre Lehrveranstaltungen online abgehalten.

Diese Statistiken zeigen eine enorme Veränderung in der Art und Weise, wie Menschen lehren und lernen.

Einige Vorteile innovativer Lehrmethoden:

1. Recherche fördern – Innovative Lernansätze ermutigen die Schüler, neue Dinge und Werkzeuge zu erforschen und zu entdecken, um ihren Horizont zu erweitern.

2. Verbessern Sie die Fähigkeiten zur Problemlösung und zum kritischen Denken – Kreative Lehrmethoden ermöglichen es den Schülern, in ihrem eigenen Tempo zu lernen und fordern sie heraus, neue Wege zu finden, um ein Problem anzugehen, anstatt Antwort zu finden, die bereits in Lehrbüchern geschrieben sind.

3. Vermeiden Sie es, viel Wissen auf einmal zu erhalten – Lehrer, die neue Ansätze verwenden, geben den Schülern immer noch Informationen, aber sie neigen dazu, sie in kleinere Teile aufzuteilen. Das Verdauen von Informationen kann jetzt einfacher sein. Und die Dinge kurz zu halten, hilft den Schülern, die Grundlagen schneller zu verstehen.

4. Nehmen Sie mehr Soft Skills an – Die Schüler müssen im Unterricht komplexere Werkzeuge verwenden, um ihre Arbeit abzuschließen, was ihnen hilft, neue Dinge zu lernen und ihre Kreativität anzuregen. Außerdem wissen die Schüler bei Einzel- oder Gruppenprojekten, wie sie ihre Zeit verwalten, Aufgaben priorisieren, kommunizieren, besser mit anderen zusammenarbeiten und vieles mehr.

5. Überprüfen Sie das Verständnis der Schüler – Noten und Prüfungen können etwas sagen, aber nicht alles über die Lernfähigkeit und das Wissen eines Schülers. Innovative Unterrichtsideen ermöglichen es Lehrern, den Unterricht zu überwachen und besser zu wissen, womit ihre Schüler zu kämpfen haben, um die am besten geeigneten Lösungen zu finden.

6. Selbsteinschätzung verbessern – Mit großartigen Methoden von Lehrern können Schüler verstehen, was sie gelernt haben und was sie noch wissen müssen, können sie verstehen, warum bestimmte Dinge zu lernen und folglich eifriger zu werden, es zu tun.

Verweise

[1. Methoden im Überblick - ZUM Deutsch Lernen. URN:https://deutschlernen.zum.de > ..](https://deutschlernen.zum.de)

2. 15 innovative Lehrmethoden mit Leitfaden und Beispielen. URN: <https://ahaslides.com/blog>

Andriychenko K., Velykodna M.

Université Nationale Polytechnique de Dnipro

Consultante scientifique: N. A. Khabarova

L'ASPECT CULTUREL DE L'ANCIEN TERRITOIRE DE LA FRANCE – DE LA GAULE

La conquête de la Gaule par la République romaine a duré un siècle et demi. On commence par la conquête de sa partie cisalpine (le territoire entre le fleuve Rubicon et les Alpes du Sud) avant même la seconde guerre punique. Elle s'est poursuivie avec l'assujettissement à la fin du IIe siècle av J.-C. de la côte méditerranéenne entre les Alpes et les Pyrénées et s'est terminée pendant le consulat de Caius Julius Caesar, quand pendant 58-50 av J.-C. L'Aquitaine, la Celtique et la Belgica sont conquises. La Gaule cisalpine a été annexée à l'Italie dans la décennie suivante, et aussi la Gaule transalpine sous Octave Auguste, qui a contribué à la romanisation des tribus celtiques locales, particulièrement actives après l'acquisition en 212 sous l'empereur Caracalla de la citoyenneté romaine par tous les habitants libres de l'empire [1].

La période d'instabilité politique, qui a commencé avec l'assassinat de l'empereur Septime Sévère en 211, a conduit à des affrontements militaires entre les prétendants au trône et à l'affaiblissement du pouvoir dans un certain nombre de territoires. Le séparatisme local est devenu actif. Les régions frontalières ont subi des invasions étrangères – les provinces orientales ont été attaquées par les Perses ; la Dacie, la Mésie et l'Asie Mineure par les Goths, l'Italie par les Alamans ; la Gaule par les Alamans et les Francs.

C'étaient les conditions de chaos qui ont englouti le pays. L'empereur Valérien est mort en captivité sassanide en 260, son fils et successeur Gallien combattait dans les Balkans, le gouverneur des provinces romaines de Basse et Haute Germanie, Marcus Latinius Postumus a refusé se soumettre au fils de Gallien, le 18 août. Saloninus a été laissé par son père comme commandant de toutes les troupes romaines le long de la frontière du Rhin. Il a été proclamé empereur par les troupes. Postumus a assiégé la colonie d'Agrippine (aujourd'hui Cologne, Allemagne) en les capturant le 12 avril 260. Il a exécuté Salonin et son conseiller, le préfet du prétoire Sylvania [3].

À l'été et à l'automne 260 Postumus a été reconnu comme empereur dans presque toute la Gaule, et au printemps de l'année suivante – en Grande-Bretagne et en Espagne. Ayant choisi Colonia Agrippina comme capitale, il a formé les autorités législatives et exécutives sur le modèle romain, il a été élu plusieurs fois consul, a pris le titre de Grand Pontife et a commencé à frapper ses propres pièces d'or, d'argent et de cuivre. Allemand lui-même de naissance, Postumus a vaincu les Alamans, les Francs et les Jutungs en 263 et a rétabli la paix et l'ordre dans les provinces le long du Rhin, recevant le titre de Grand Conquérant des Allemands. Malgré le pouvoir inconditionnel sur un immense territoire à l'ouest de l'Europe, Postumus n'a montré aucune intention de proclamer la création d'un État indépendant ou de capturer Rome et de retirer du pouvoir l'empereur Gallien, qui toutes ces années a été contraint de se battre avec

d'autres usurpateurs et de mener la guerre avec les Goths. Malgré le fait qu'en 263 et 265 Gallien a fait deux tentatives infructueuses pour vaincre Postuma, en 268 il n'a pas soutenu la rébellion du commandant des troupes romaines à Mediolanus (aujourd'hui Milan, Italie) Aureolus, qui aurait ouvert son chemin vers la Cisalpine Gaule.

Le 1er janvier 269, Postumus est élu comme consul pour la cinquième fois, mais les troupes de la Haute-Allemagne se mutinent contre lui et proclament le légat Lélian empereur à Mogontiacus (aujourd'hui Mayence, Allemagne). Bien que leur protestation ait été réprimée en quelques mois et que Lélian ait été exécuté, Postumus n'a pas réussi à contrôler les troupes indignées par l'interdiction de piller la ville et a été tué par les rebelles [2].

Après la mort de Postumus, l'Empire gaulois a commencé à décliner. L'empereur romain Claudius le Gothique a restauré la domination romaine en Gaule Narbonnaise et dans certaines parties de la Gaule Aquitaine, et il existe des preuves que les provinces d'Espagne qui n'ont pas reconnu les empereurs gaulois ultérieurs ont peut-être été prises en charge par Rome à cette époque.

Marius a été proclamé l'empereur après la mort de Postumus, mais il est mort très tôt ; Des sources anciennes écrites bien plus tard ont affirmé qu'il n'avait régné que deux jours, bien que ce soit très probablement faux car les archives numismatiques montrent qu'il a régné pendant au moins plusieurs mois. Plus tard, Victorinus est arrivé au pouvoir, qui a été reconnu comme empereur dans le nord de la Gaule et en Grande-Bretagne, mais pas en Espagne.

Références

1. URN: <https://bienvenue.ru/france/histoire/gallija.html>
2. Gaius Jules César. Notes sur la guerre des Gaules (Commentarii de Bello Gallico). - URN: <https://spadok.org.ua/galshtat/gally-keltski-plemena>
3. URN :<https://spadok.org.ua/biblioteka/top-knyg-z-keltskoyi-istoriyi-kultury-mifologiyi>

Bezmaterna V.

Dnipro University of Technology

Scientific supervisor: O.V. Stoliarska

FEMALE FATE IN THE WORK OF GUSTAVE FLAUBERT “MADAME BOVARY”

Gustave Flaubert is an outstanding French novelist. A very significant figure in literary life, he is considered one of the creators of the modern novel, a person thanks to whom a number of talented writers appeared in the literary world. Gustave Flaubert is a brilliant stylist and esthete, who very carefully improved his skill. Thus, the appeal to his figure has always been and will be relevant, because he uses new means of depicting a plot that at first glance is “uninteresting” and “invisible” from the outside.

The topicality of the issue and the figure of Gustave Flaubert are emphasized by the attention of critics and translators. The works of Gustave Flaubert were translated into Ukrainian by M. Lukash, D. Palamarchuk, M. Gaidai, G. Khrapovytska and others.

In the works of Gustave Flaubert, images play a leading role and the author focuses on this special and detailed attention. For the author, a woman is the most beautiful creation of the human race. She appears before him as something fragile, subtle, and spiritualized. The female soul is more vulnerable in the carnal material world, and it is doomed to suffering, because the souls that are open to beauty, love and harmony suffer first of all. The main difference between the work of G. Flaubert and the works of other authors is the maximally realistic plot. French researchers believe that “the novel follows reality in its smallest images”. And G. Flaubert himself said about the main character: “I invented a heroine, a woman who is more common than others”.

In the novel, the woman Emma appears before us – a dreamy provincial, surrounded by the most realistic environment, a hero that you meet in everyday life. Flaubert shifts attention to the real basis of life, which inevitably gives rise to the heroine's illusions, hopes and desires and leads her to disaster. He was looking for a plot that was both worldly and tragic: after all, only in such a novel would he be able to show his era, since vulgarity was its specific feature. There are family, child, and unloved husband. She knew the happiness of love with another man. It is common for a man to quickly cool down in love. From this side, understanding is lost, there is no support that one would like to receive, and society does not forgive them such love. The heroine receives such a blow of fate that life loses its meaning for her. She is a victim of her strong, passionate feeling. This is how Emma speaks about her feelings in despair to her beloved Rodolphe: “I would give you everything, I would sell everything, I would work for you, I would go begging for one of your smiles, one look, just to hear thanks from you. And you are sitting calmly in your chair, as if you have not yet caused me grief”. Deep despair grips Emma at the end of the novel as she sums up her quest for a poetically inspired, romantically sublime existence. “Everything turns to dust, everything lies, everything deceives”, - she tells herself. The novel ends with Emma's death. Dozens of heroines abandoned by their lovers or having lost hope in love, died of nervous fever, despair, and other diseases. But Emma dies not from love and not from a broken heart: the motive for suicide is lack of money. Disappointed in her second lover, seeing a frightening emptiness around her, Emma does not die from this. The more she tried to find a true feeling and pure passion, the more she plunged into the abomination of everyday life and found her death at the very bottom of it.

Thus, I believe that this work is relevant even in our time. The same fate befell many women throughout the world. How many more will suffer because of love. Everything in this world is built on love, everything revolves around this feeling. She inspires, she forces to do such actions, which were uncharacteristic of those in love before. But it also brings disappointment, suffering, a blow that can lead to a sad

outcome. This novel allows you to once again think about the meaning of life and, ultimately, about true female happiness.

References

1. Азарова Л. Є. Проблема жіночого щастя та втрачених ілюзій за романом Г. Флобера «Пані Боварі» та п'єсою Г. Ібсена «Ляльковий дім»: монографія / Л. Є. Азарова, Н. Л. Клочко, Ю. В. Поздрань. — Вінниця: ВНТУ, 2014. — 86 с. http://ir.lib.vntu.edu.ua/bitstream/handle/123456789/3632/azarova_klochko_pani_bovari.pdf?sequence=1
2. Ніколенко О.М. Від Флобера до Аполлінера. Французька література другої половини XIX – початку XX ст. / О.М. Ніколенко. – К., 2005.
3. Пані Боварі Г. Флобера – одна з “вічних книг”. <https://ukr-lit.com/pani-bovari-g-flobera-odna-z-vichnix-knig/>
4. Букліб. Студентська бібліотека. <https://buklib.net/books/30738/>

Biblii M.

Université Alfred Nobel, Dnipro
Consultant scientifique : L. V. Ratomska

TRADUCTION DES TERMES POLITIQUES FRANCAIS EN UKRAINIEN

La traduction des termes politiques français en ukrainien est bien difficile. C'est pourquoi beaucoup de scientifiques ont consacré leurs travaux pour résoudre ce problème, ce sont: Jean-Christophe Giraud, Ferenc Tóth, Zita Tringli, Ariane Zambeaux etc.

Le système politique est une combinaison d'institutions et d'organisations qui sont en quelque sorte liées à l'exercice du pouvoir (État, partis politiques, public et autres). Le système politique français est basé sur le système semi-présidentiel et est déterminé par la constitution de la République française. Aujourd'hui, il est plus important que jamais de connaître le système politique et l'humeur des pays européens, dont la France, car nos liens se renforcent et le soutien des pays s'accroît. Il est également très important non seulement de connaître l'humeur des pays, mais aussi de traduire les termes politiques, parce que les relations politiques croissantes peuvent augmenter la demande de traducteurs politiques.

Nous devons savoir que la France est une République mixte unique. La structure politique de la France comprend le Sénat, le Président de la République, le Premier ministre, le Gouvernement, le Conseil des ministres, le Conseil constitutionnel. Les principaux partis de France sont: Front national, Parti communiste français, Parti socialiste, Union pour la Démocratie Française, Union pour le Mouvement Populaire.

Maintenant je voudrais vous présenter la traduction des termes politiques principaux: *le Senat* – сенат, *le président de la République* – президент республіки, *le premier ministre* – прем'єр міністр, *le Gouvernement* – адміністрація президента,

le Conseil des ministres – рада міністрів, *le Conseil constitutionnel* – конституційна рада, *député* – депутат, *législature* – законодавча влада, *scrutiny* – вибори.

Et voila la traduction des partis français : *Front national* – національний фронт, *Parti communiste français* – комуністична партія Франції, *Parti socialiste* – соціалістична партія, *Union pour la Democratie Francaise* – Союз за демократію, *Union pour Mouvement Populaire* – Союз за народний рух.

Il est très important pour le traducteur, comme pour tout le monde, de connaître les termes politiques afin de faire la traduction autant bonne que possible.

Références

1. Jean-Christophe Giraud, Ferenc Tóth, Zita Tringli, Ariane Zambeaux « Parler et vivre en français » // 2006 // URL : <https://mek.oszk.hu/04900/04912/04912.pdf>

Bielikov V.

Université Alfred Nobel

Consultant scientifique: L.V. Ratomska

MÉTHODES D'ENSEIGNEMENT DES LANGUES ET DE TRADUCTION

Chaque méthode a ses propres côtés positifs et négatifs et, dans certaines conditions, a sa valeur objective. Cependant, à toutes les époques, les méthodes utilisées dans les différents établissements d'enseignement dépendaient directement de l'ordre social de la société, qui influençait l'objectif et le contenu de l'enseignement.

Le contenu de l'enseignement des langues étrangères et même le choix d'une langue particulière. Ainsi, si à l'époque de l'humanisme et de la Renaissance, les langues classiques "mortes" et, en premier lieu, le latin jouaient le rôle de moyen de communication vivante et étaient utilisées par l'église, la diplomatie, la science, au XVIIIe siècle, en raison du renforcement des langues nationales et de l'expansion des relations internationales, le latin perd son ancien statut et devient principalement un attribut de l'éducation et de l'érudition.

Des changements de nature politique, économique, sociale et culturelle ont inévitablement conduit au déplacement des langues classiques mortes par les langues modernes d'Europe occidentale : le français (XVIIIe siècle - XIXe siècle), l'allemand (premier la moitié du vingtième siècle) et l'anglais (vingtième siècle) avec l'essor de la version américaine de l'Anglais en raison de la diffusion généralisée de la civilisation nord-américaine (deuxième moitié du vingtième siècle).

Ces méthodes comprennent : *Consciente*, *Directe* et *Combinée*. Si nous examinons de plus près les méthodes combinées d'enseignement, les premières variantes des méthodes combinées (mixtes) ont été développées en Europe à la fin du XIXe siècle pour tenter de trouver un compromis entre les méthodes directes et traduites d'enseignement des langues étrangères. Les partisans du "compromis" ont essayé de préserver tout ce qui était valable dans les systèmes méthodologiques

conscients et directs. F.Klosset, H.Flagstad, P.Hegbolt, E.Otto, F.Aronstein et d'autres. [2, p. 555-556]

Les méthodes combinées reposent sur les principes de base suivants : orientation de la formation vers la parole, formation systématique et interdépendante. Types d'activité de parole, anticipation orale, recours au texte écrit comme principale source d'informations en langues étrangères. Des variantes de la méthode combinée se sont répandues dans Les années 30 du XXe siècle.

La capacité de traduire est complexe, elle repose sur des compétences d'écoute pour la traduction orale et de lecture pour la traduction écrite. Chaque compétence s'appuie sur son propre groupe de compétences, qui sont synthétisées, fonctionnant dans la compétence.

Il est important de contrôler le niveau de formation du vocabulaire directement dans la communication. La composante lexicale des compétences linguistiques est contrôlée dans le processus de développement des compétences en matière d'écoute, d'expression orale, de lecture, d'écriture et de traduction. Il est clair que la formation des compétences lexicales n'est pas une fin en soi. La maîtrise du vocabulaire n'est qu'un moyen de développer les dispositions d'élocution. C'est pourquoi les compétences lexicales ne sont pas les objets du contrôle final. [4, p. 142]

La nature combinée des méthodes s'est clairement manifestée dans les recommandations pour l'enseignement de la grammaire. Au stade initial, elle a été étudiée "pratiquement", c'est-à-dire intuitivement, sans recours à des règles, ce qui était caractéristique des méthodes directes. Aux stades élémentaire et avancé, il était recommandé de s'appuyer sur les directives et de systématiser le matériel appris précédemment, ce qui rapprochait ces méthodes de celle de la grammaire-traduction. Dans les méthodes combinées, il a été jugé approprié de mener un cours d'introduction oral, en utilisant la langue maternelle comme moyen de contrôle.

À mon avis, pour devenir un enseignant professionnel, il faut faire beaucoup d'efforts, car l'enseignant est responsable de ce qu'il enseigne à ses élèves, de la manière dont il présente la matière, adhère correctement aux différentes méthodes d'enseignement et transmet l'essence de la chose la plus importante dans l'apprentissage d'une langue étrangère. Le célèbre écrivain et philosophe français Michel de Montaigne confirme cette idée en disant qu'il faut plus d'intelligence pour enseigner à un autre que pour apprendre soi-même. Et l'éminent dramaturge et metteur en scène allemand Bertolt Brecht a dit que celui qui ne veut pas apprendre n'a pas le droit d'enseigner.

Références

1. Методика навчання іноземних мов і культур: теорія і практика : підручник для студ. класичних, педагогічних і лінгвістичних університетів / Бігич О. Б., Бориско Н. Ф., Борецька Г. Е. та ін./ за загальн. ред. С. Ю. Ніколаєвої. – К. : Ленвіт, 2013. – с. 555-556.

2. Николаєва С. Ю., Бориско Н. Ф., Майєр Н. В.. Методика навчання іноземних мов у європейському контексті у закладах вищої освіти / Міністерство освіти і науки України Київський національний лінгвістичний університет. Київ : вид-во центру КНЛУ, 2019. С. 4-5.

3. Savignon S. J. Communicative Competence: Theory and Classroom Practice Texts and Contexts in Second Language Learning. – Massachusetts, 1983. – 322 p.

4. Larsen - Freeman D. Techniques and Principles in Language Teaching. – Oxford: Oxford Univ. Press, 1986. – 142 p.

Bilovol A.

Dnipro University of Technology

Scientific supervisor: T.M. Vysotska

MODERN ENGLISH-LANGUAGE MARKETING TEXT AND PECULIARITIES OF ITS TRANSLATION INTO ENGLISH

In modern society, advertising is both a powerful branch of industry and a product of its activity, aimed at providing the potential addressee of an advertising message with information about goods or services with the aim of promoting them. Advertising activity is manifested from various sides: economic, sociological, cultural, legal, psychological, socio-philosophical, linguistic, etc. Advertising text has its own peculiarities [1].

Most advertising texts, in addition to verbal elements, include audiovisual elements, which are perceived by us as a single entity with written or oral expressions, these elements can relate to different topics and not have a clear structure. Advertising text is considered not simply as a unit of communication, but as a complex semiotic whole, which is a sequence of symbolic units expressed with the help of structural elements (slogan, headline, main text, phrase, company details, fonts and other graphic elements , company name, logo). The specificity of the text of the advertising announcement is determined by its structural features aimed at the implementation of many functions, among which the following are distinguished: influencing, emotional, aesthetic, informative, reminiscent, attractive; popularizing, convincing, phatic, evaluative, argumentative, regulatory, differentiating, modeling. [2].

Researchers figure out classifications that include both linguistic parameters for considering the verbal composition of advertising, and extralinguistic ones for considering the non-verbal component of advertising (videos, posters and banners). Linguistic classifications consider a phonetic level, a lexical level, a grammatical level, and a stylistic level [3, c.417-418]. Extralinguistics deal with the auditory level, visual level, precedent and intertextuality. The structural organization of the modern advertising text depends on the goal. The communicative goal of drawing attention to a moral (ethical) or social value is realized in advertising the achievements of society or the state. The established components of the advertising text are slogan; thesis that

reflects the main idea of the advertising message; argumentation; incentive to action; information about the organization [4].

The headline is the essence of the advertising appeal and the main argument. The types of headlines include: (informative headlines; headlines about useful properties; provocative headlines; interrogative headlines and persuasive headlines). Another feature of the structural organization of the advertising text is the presence of an echo phrase. Echo phrase is the final, bright phrase in the advertising text, it should be concise, small in volume and easy to remember. They are used to complete the address to the recipient and summarize what was said.

To sum everything up, advertising is a means of communication with the users of a product or service. Advertisements are messages paid for by those who send them and are intended to inform or influence people who receive them.

References

1. Drewniany B. Creative strategy in advertising. London : Wadsworth publishing, 2010. 352 p.
2. Goddard A. The Language of Advertising : Written Texts. London and New York : Routledge, 2002. 131 p.
3. Kohli Chiranjeev, Leuthesser Lance, Suri Rajneesh. Got slogan? Guidelines for creating effective slogans. Business Horizons. 2007. Vol. 50(5).P. 415-422.
4. Leech G. English in Advertising: A linguistic Study of Advertising in Great Britain. London : Longman, 2003. 270 p.

Bondarenko P.

Université Nobel, Dnipro

Consultante scientifique: L.V.Ratomska

LE CANADA COMME EXEMPLE DE PAYS BILINGUE

Les pays multilingues seront toujours à l'honneur à cause des problèmes de langue, car comme le montre l'exemple d'un pays aussi développé que le Canada, même les lois ne sont pas en mesure d'obliger toute la population d'un pays à utiliser toutes les langues officielles (dans notre cas, français et anglais) dans la même mesure, ce qui rend ce type de recherche pertinente.

Dans les années 1960, le mouvement indépendantiste se répand au Québec. Afin de contrer cela d'une manière ou d'une autre, le parlement fédéral canadien a adopté la Loi sur les langues officielles (1969). Depuis lors, l'anglais et le français ont reçu des droits égaux.

« *Nous voulons vivre dans un pays où les Canadiens français peuvent choisir de vivre parmi les Canadiens anglais et où les Canadiens anglais peuvent choisir de vivre parmi les Canadiens français sans renoncer à leur héritage culturel* » [1]. Comment ils l'imaginaient, c'est difficile à dire.

P. Trudeau n'a pas forcé les citoyens à apprendre le «deuxième fonctionnaire». Seuls les fonctionnaires du gouvernement fédéral étaient censés être bilingues. Et pas tous – seulement ceux qui travaillaient dans des régions «bilingues»: Ottawa, Montréal, Nouveau-Brunswick.

Dans les années 1970, les Québécois en avaient assez d'être des gens de seconde classe dans leur propre province. En 1974, le français est déclaré seule langue d'État au Québec. Mais cela ne suffisait pas. En 1977, la Charte de la langue française est adoptée, souvent appelée «loi 101». Désormais, la langue de travail dans les grandes et moyennes entreprises est le français. Chaque entreprise, magasin, restaurant, agence doit fournir des services en français (les autres langues sont facultatives). Tous les panneaux doivent être en français (un texte anglais peut être ajouté si désiré, en lettres plus petites). Seuls ceux qui sont diplômés d'écoles anglaises au Canada peuvent envoyer leurs enfants dans des écoles de langue anglaise. La plupart des Québécois et des immigrants ne peuvent envoyer leurs enfants qu'à l'école française.

Les Canadiens anglais et français se connaissent très peu. Ils vivent dans des réalités parallèles. «Deux solitudes» parlent de la situation culturelle au Canada. Les anglo-canadiens ne connaissent pratiquement pas les films québécois (bien que certains films soient de classe mondiale), la musique et la littérature québécoise.

Dans le livre humoristique «How to be Canadian», les frères Will et Ian Ferguson plaisantent avec justesse sur de nombreux aspects de la vie canadienne. En ce qui concerne le Québec, une impression mitigée demeure... Les auteurs, par exemple, décrivent bien le dialecte québécois du français et connaissent bien l'histoire politique de la province. Mais ils ne se souciaient d'aucune université francophone – seulement de «l'université» anglophone de McGill à Montréal. Plaisantant sur la littérature, ils se limitent à la prose anglo-canadienne. Ils ne connaissent tout simplement pas la culture québécoise.

Ainsi, malgré le mythe du «bilinguisme», il est difficile de qualifier le Canada de «modèle» en la matière. Malheureusement, l'anglais est la langue principale du Canada. Tandis que le français, selon les données statistiques, peut être considéré comme régional: «Près de 40 % des Canadiens francophones parlent anglais. Dans le même temps, seul un anglophone sur dix connaît le français » [2].

Références:

1. Двомовна Канада: історія про дві самотності.// Україна молода. Бойова газета героїчної нації. Випуск №066 (10.04.2010).
2. Yakabuski K. La trahison du fils//Le Devoir (2020)

Borysenko V.

Dnipro University of Technology

Scientific supervisor: Y.V. Boiko, Associate Professor, Senior lecturer at Department of Translation

BASIC TECHNIQUES OF LEGAL TERMINOLOGY TRANSLATION

One important subfield of terminology is legal terminology, which forms a crucial part of legal studies, the translation of which from one legal system into another is deemed a formidable and arduous task that needs to be properly performed by legal translators. Legal terminology system of English language is complex, well-structured, extensive system of legal terms, being constantly enriched with new terminological units.

Legal terms as language signs represent the concept of a special, professional field, especially as an essential component of legal texts. Due to their *ambiguity*, *lack of translation equivalents* (in the case of neologism terms) and *national variability* (that is, a large amount of different terms in American, British, Canadian and English languages that denote the same phenomenon, process, object, etc.), they make the main difficulties of their translation [3, 133]. A term usually means a word (or group of words) that has a specific and unique meaning within a given field or specialization, which excludes any possibility of another, different from the author's intended understanding or interpretation.

According to their structure, legal terms are divided into: **simple**, which consist of one word: *primacy* – вища юридична сила, *punish* – наказать; **complex**, which consist of two words and are written together or with a hyphen: *judicial authority* – судовий орган, *paper mill* – судовий архів; **phraseological terms**, which consist of several components: *existing legal basis* – існуючі правові засади, *formulation and conducting of foreign policy* – формування та ведення зовнішньої політики [1, 196]. In order to decipher terms successfully, the translator must have a good understanding of the general principles of term formation, know a certain minimum of Latin and Greek origin prefixes, which take the most active part in term formation processes, and also possess certain skills in the practical application of this knowledge.

V.I. Karaban singles out the following **lexical difficulties of legal translation**: polysemy of terms, general words, neologism terms, abbreviations, pseudo-internationalisms, lexicalized plural forms of nouns, homonymous terms, ethno-specific vocabulary and ethno-national variants of terms, foreign words and terms in English scientific and technical texts, proper names and company titles, institutions and organizations, etc. Among the **grammatical difficulties of translation**, the author singles out the following: grammatical structure of the language, forms and traditions of written scientific speech, forms of the passive state and impersonal forms of the verb, absolute participial constructions and specific syntactic constructions, personal pronouns of the first person singular and infinitive and nominative sentences, etc. [2, 127].

According to these specific features, the most common translation transformations are used when translating legal terms [4, p. 277]:

1) **Loan translation** – a way of translating a lexical unit from the source language by replacing its components (morphemes or words) with their lexical correspondences in the target language, for example: *accomplice of attempt* – співучасник у замаху на життя; *according to law* – відповідно до закону, *legal case* – судова справа, *forensic medical examination* – судово-медична експертиза;

2) **Transcoding (transcription, transliteration)** – a way of transcoding a lexical unit from the source language into the target language by expressing its sound or graphic form, for example: *solicitor* – солісітор, *barrister* – баррістер, *viceconsul* – віце-консул, *securutization*, *lex scripta* – писаний закон, *ultra vires* – поза компетенцією або за межами повноважень);

3) **Explication** – replacing a lexical unit of the source language with such a word-combination of the target language that gives a fuller explanation of phraseological units or idioms, units of specific national lexicon, neologisms, for example: *official accusation* – офіційне звинувачення (у здійсненні злочину);

4) **Modulation** (sense or logical development) – substitution of the source language words (phrases) by the target language words (phrases) whose meaning is logically developed from the source language unit, for example: *police photographer* – судовий фотограф, *notary public* – державний нотаріус; *stay-in* – пікетування; *has-been* – політичний діяч, який утратив свій вплив;

5) **Differentiation** – substitution of the source language words (phrases) by the target language words (phrases) with the synonyms given in the dictionary: *claim* – позов; праводомагання; претензія; вимога, *notice* – попередження, повідомлення, заява, сповіщення, попереджати, заявляти сповіщати; сповіщення про готовність судна до завантаження; нотіс; знання, обізнаність.

We draw to conclusion that an obligatory precondition of the adequate translation of legal terminology is the translator's ability to analyze the structure of foreign language term correctly, to identify grammar difficulties and build a translated equivalent in conformity with the target language norms by choosing the appropriate translation transformations.

References

1. Гавура Д. Терміносистема європейського права та особливості перекладу українською мовою. *Мовні і концептуальні картини світу*: Збірник наукових праць. Випуск 26, частина 1. Київ: ВПЦ «Київський університет», 2009. С. 195–199.

2. Карабан В.І. Теорія і практика перекладу з української мови на англійську мову. Вінниця : Нова книга, 2003. 126 с.

3. Ляшук А.М. Семантична структура юридичних термінів української та англійської мов: автореф. дис... канд. філол. наук: 10.02.17. Київ. нац. лінгв. ун-т. Київ, 2007. 470 с.

4. Шуміло І.І. Труднощі перекладу юридичних термінів англійської мови. «Молодий вчений». 2017. № 12 (52). С.275-278.

Buchuliak A., Chikova V.

KZO «Escuela especializada №7
con profundización en lenguas extranjeras»
Ayuntamiento de Dnipro
Supervisor científico: K. Kravchenko

LAS CASTAÑUELAS ES EL SÍMBOLO CLAVE DE LA CULTURA ESPAÑOLA

Las castañuelas son un instrumento de percusión que pertenecen al grupo de los instrumentos idiófonos. Están formadas por dos piezas de madera en forma de circunferencia con una pequeña extensión que se usa como mango llamada orejilla. A este mango se le ata un cordón que sirve para mantener unidas las dos piezas y, a la vez, se utiliza como método para agarrar el instrumento.

Para generar las vibraciones que producen el sonido, se golpean las 2 piezas de madera de las castañuelas entre sí. Esto significa, por lo tanto, que también pertenecen al grupo de los idiófonos entrechocados. Dentro de este grupo también destacan los platos o las claves. Además, como no podemos generar notas musicales determinadas, decimos que es un instrumento de entonación indeterminado o no afinado.

El sonido de este instrumento es muy representativo de la música y el baile flamenco y del folklore y la cultura española en general. Aún así, sus orígenes se encuentran hace más de 3000 años en el pueblo fenicio. Las castañuelas también se utilizaban en la música clásica, concretamente en las jácaras, un género satírico representado en los entreactos de las comedias durante el Siglo de Oro español.

La música, la danza y el sonido del lenguaje están estrechamente relacionados, porque todo está sucediendo en la vida cotidiana. Las castañuelas consideran el patrimonio cultural y nacional de España, ya que son un atributo indispensable de la danza nacional. Es en España donde las castañuelas se dominan a la perfección. El juego de las castañuelas fascina, causa deleite y deleita al público.

La madera utilizada para la construcción de las castañuelas pueden ser varias. Se pueden encontrar castañuelas de ébano, de granadillo, de palo santo, de tela prensada (estas generan sonidos más agudos) o también podemos encontrar castañuelas hechas de fibra. Las castañuelas son dos placas cóncavas, que están conectadas entre sí por una cadena en la parte superior.

Los bailarines españoles casi siempre tienen dos tipos de castañuelas en sus manos. Los machos sostienen en su mano izquierda, golpean el movimiento principal en la danza.

Las hembras se sostienen en la mano derecha, golpean una variedad de patrones musicales que acompañan la interpretación de bailes y canciones. Las canciones de

Castanet son interpretadas por castañuelas solo como una parte a tiempo parcial de la voz.

La forma más común de tocar las castañuelas es con una pareja en cada mano. La tonalidad de las dos castañuelas suele ser distinta. En la mano derecha se toca la castañuela hembra (tono más agudo) y en la izquierda la castañuela macho (tono más grave). Para distinguir estos dos tipos de castañuelas se marca con una señal la castañuela hembra en la parte superior de la orejilla

¿Cómo se tocan las castañuelas? El primer paso para aprender a tocar las castañuelas es saber cómo agarrarlas correctamente. Tenemos que colocar un extremo del nudo por el dedo pulgar para que repose en la primera falange. La parte opuesta del nudo se coloca en la segunda falange del dedo pulgar. De esta forma la castañuela queda sujeta con el pulgar y mientras una cara de las castañuelas queda enfrentada con las puntas de los dedos, la otra lo hace con la palma de las mano.

Como ya hemos comentado, con la mano derecha sujetamos las castañuelas más agudas. Estas castañuela se tocan con el dedo meñique, el anular, el corazón y el índice. La castañuela de tonalidad más grave se coloca en la mano izquierda. Para distinguir cuál es cuál se marca una línea en las orejillas de las castañuelas agudas.

DOS FORMAS DE JUGAR A LAS CASTAÑUELAS:

GENTE: Utiliza castañuelas grandes, se sujetan al dedo medio de la mano. El sonido se produce por el movimiento del cepillo, que golpea el instrumento contra la palma de la mano. El sonido con este método de reproducción es más nítido.

CLÁSICO: Las castañuelas se unen al pulgar con una cuerda usando dos bucles: el primero está en la base del dedo, el segundo está cerca de la uña. Tienen diferente sonido y tamaño. El que se sostiene en la mano derecha se llama hembra: produce un sonido más brillante y alto. Se toca con cuatro dedos, realizando complejos patrones rítmicos y trinos. El que se sostiene con la mano izquierda se llama macho: es más grande y tiene un tono más bajo, y también crea una base rítmica.

Más adelante las comercializó a lo largo del mediterráneo y de esta forma llegaron a España. Allí tomaron mucha importancia y se convirtieron en un instrumento representativo de la música del país. Hoy en día, las castañuelas son el souvenir más popular en la soleada España.

Bibliografía:

1. Las Castañuelas [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.instrumentosdepercusion.com/castanuelas/#:~:text=Las%20castañuelas%20son%20un%20instrumento,usa%20como%20mango%20llamada%20orejilla>.
2. Кастаньети [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9A%D0%B0%D1%81%D1%82%D0%B0%D0%BD%D1%8C%D1%94%D1%82%D0%B8>
3. Кастаньети: історія, відео, цікаві факти [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://uk.perish.info/1699-castanets-history-video-interesting-facts.html>

Chorna T.

Dnipro University of Technology

Scientific supervisor: professor T.Y.Vvedenska

LANGUAGE MANIPULATION IN THE TEXTS OF POLITICAL DISCOURSE

The topicality of this paper is conditioned by a range of problems in the political sphere, which are important in terms of using language manipulation techniques in the texts of political discourse.

The term "discourse" in French linguistics meant the language or the text in general. The theory of discourse takes its origin from the concept of Emile Benveniste, who defined **discourse** as "every enunciation presupposing a speaker and a listener, where the former intends to influence the latter in some manner" [1, 242].

Thus the scholar drew a line between the story and the language appropriated by the speaking person: "the enunciation is the individual act of putting language into use.... the very act of producing an utterance and not the text of the utterance" [1, 176].

The interpretation of discourse as a concept in linguistics is ambiguous at present time. Although the theory of discourse has been developed and studied by linguists for quite a long time, a generally accepted approach and universal definition of the concept of "discourse" still does not exist.

The concept is considered from the point of view of various aspects: both as a communicative process, and as a text, as a system, and as a communicative event. Orwell was first to draw attention to the political potential of language. In his classic article "Politics and the English Language," he considers the way in which language may be used to manipulate thought.

His examples are types of inverted logic. Instances include the use of "pacification" to refer to the bombing of defenseless villages, or the use of "rectification of borders" to refer to the relocation or simply removal of thousands of peasants from their homes.

The general principle here is the principle of transformation. Similar words and phrases can be reinterpreted in different ideological frameworks. The concept of "information representation" is directly related to this process.

Basically, there are two views on representation: universalist and relativist, which are described in the work of Martin Montgomery.

The universalist view assumes that we understand our world in relation to a set of universal conceptual primes. Language is a means of expressing our system of thought, but this system does not depend on the language itself.

The relativist position sees language and thought as inextricably intertwined. The implications here, in a political context, seem pretty obvious. To get others to believe you, do what you want, and generally see the world in a way that best suits your goals, you need to manipulate.

The central issues of political discourse are linguistic variations during the text presentation. Scientists believe that statements in the context of a political outcome are rarely isolated only by grammatical possibilities; they operate within a historical framework and are often associated with other related statements or texts.

For example, in 1993, the Prime Minister of Great Britain gave an answer to questions in the House of Commons about the possibility of negotiations with the IRA. He stated that the thought of it made him nauseous [3].

Such political event illustrates the need to base reasoning about political manipulation on larger linguistic structures, but also on general grammar and individual words or phrases.

This does not deny the importance of single words or phrases in the discussion of political discourse; the aim is only to highlight other relevant aspects in the delimiting of political discourse.

Heorgyi Pocheptsov believes that people are also used as agents of influence to transform social systems. For example, all known religious systems began with a fundamentally new role of the human messiah [2, 55].

But agents of influence play a more tactical role than the so-called *influence texts*. Texts of influence have long-term consequences, they can live forever, unlike agents of influence, who have both a biological age and an age of activity (when their role is greatest).

Both agents of influence and texts of influence attempt to program the mass consciousness. This happens even when such tasks were not specifically set. It is just that the mass consciousness is most interested in the rules of behavior that will prevent it from getting into an unpleasant situation. And such rules are provided by agents of influence and texts of influence.

The role of entertainment in modern information space has increased dramatically. The main thing is that the lack of information has changed to a lack of attention, since there is much more information today. And now it is necessary to manage the attention of the mass consciousness, keeping it on the right objects and situations for as long as possible.

This can be done by using complete texts, especially in areas fully controlled by the state, such as presidential speeches. The object of influence, that is mass consciousness, can also be influenced by introducing certain changes to the physical, informational and virtual worlds.

References

1. Émile Benveniste. Problems in General Linguistics. Miami linguistics series (Issue 8). University of Miami Press, 1971. 317 p.
2. Почепцов Г.Г. Сучасні інформаційні війни. Протидія інформаційним вірусам. К.: Видавництво Київо-Могилянської академії, 2015. 256 с.
3. European Council (Special Meeting). Volume 231: debated on Monday 1 November 1993. UK Parliament. Hansard: website. URL:

[https://hansard.parliament.uk/commons/1993-11-01/debates/79522604-3b51-4b2b-abf2-5787f58b7876/EuropeanCouncil\(SpecialMeeting\)#35](https://hansard.parliament.uk/commons/1993-11-01/debates/79522604-3b51-4b2b-abf2-5787f58b7876/EuropeanCouncil(SpecialMeeting)#35) (Last accessed: 02.10.2022)

Choulpina M.

Université Alfred Nobel, Dnipro

Consultant scientifique et linguistique: L.V. Ratomska

SYNTAXE DES LETTRES COMMERCIALES ANGLAIS ET FRANÇAIS

Après avoir étudié la base théorique et comparé de nombreuses lettres commerciales, nous tenons à souligner que toute lettre commerciale présente certaines caractéristiques syntaxiques qui la distinguent des autres types de lettres.

Certaines caractéristiques syntaxiques sont beaucoup plus courantes dans une langue et peuvent être absentes dans une autre. Cela est dû au fait que l'anglais et le français appartiennent à des groupes linguistiques différents et que le moyen d'expression dans une langue, même dans un style officiel, est remplacé par un autre, plus caractéristique de la syntaxe de la langue.

Les clichés syntaxiques sont des constructions qui sont utilisées à plusieurs reprises dans les textes commerciaux, mais chaque répétition contient un nouvel élément. De telles constructions sont devenues des clichés, car elles sont stables dans certaines situations [2].

«Nous vous remercions de votre lettre...». («*We thank you for your letter...* »)
«Je vous prie d'agréer l'expression de mes sentiments distingués.» («*Please accept the expression of my distinguished feelings.*»)

L'utilisation de formes non personnelles du verbe telles que l'infinitif, le participe et le gérondif peut être à la fois un moyen d'expansion de la phrase, ainsi que sa compression. Dans le premier cas, de telles clauses détaillent des informations ou sont à la base de la formation d'un cliché syntaxique. Dans le cas de la compression, ces structures permettent de compresser la phrase afin d'éviter la formation d'une phrase composée [1].

La forme non personnelle la plus courante du verbe est le participe, qui forme souvent la clause de participe dans une lettre commerciale.

Les clauses infinitives ne sont pas rarement utilisées dans le discours écrit des affaires en français, mais nous n'avons pas remarqué leur utilisation dans l'écriture des affaires en anglais. L'absence de clauses infinitives peut s'expliquer par la syntaxe du langage lui-même [2]. Pour la langue française, cette construction est un phénomène courant, mais en anglais, elle est remplacée par d'autres constructions, par exemple la voix active.

La clause gérondif est également couramment utilisée dans les lettres commerciales des deux langues.

La voix passive se retrouve dans une lettre commerciale aussi souvent que les membres homogènes d'une phrase. Ce phénomène est caractéristique à la fois de

l'anglais et du français et constitue un moyen d'expansion et de compression des phrases [3]. Dans l'expansion de la phrase, la voix passive est une construction supplémentaire qui aide à définir clairement la pensée et à colorer stylistiquement la lettre commerciale. En tant que moyen de compression, la voix passive empêche la formation d'une phrase composée, ce qui peut compliquer la compréhension de l'idée de phrase.

«Est-ce que le stagiaire sera rémunéré ?» («*Will the trainees be paid?*»)

Ce travail a une grande pertinence, puisque la langue officielle est largement parlée dans le monde, en particulier l'anglais et le français, et les lettres commerciales qui l'accompagnent. La rédaction correcte d'une lettre commerciale doit être guidée par certaines règles. Cette étude a examiné les caractéristiques syntaxiques d'une lettre commerciale.

Références

1. Le Goff C. French for business: le français des affaires / Le Goff C. - 2-e éd. - Hartier/Didier, 1997.
2. Penfornis J. Communication progressive du français des affaires - Niveau intermédiaire / Penfornis J. - Pocket, 2018.
3. Taylor S. Model Business Letters, Emails and Other Business Documents / Taylor S. - Financial Times Publishing, 2012.

Chúpikova N.

Universidad de Alfredo Nóbel

LAS PECULIARIDADES LÉXICAS DEL ESPAÑOL DE COSTA RICA

En 1502 Cristóbal Colón llegó a la costa caribeña y la describió a la región como una «costa rica». Así se propagó la idea de lo que esto era un lugar donde podrían encontrar grandes tesoros. Pero hoy vamos a hablar de tesoros verbales del país que se llama Costa Rica. El español es el idioma oficial de este país, aunque hablan 5 lenguas indígenas: maleku, cabécar, bribri, guaimí y bocotá. En esta obra nosotros les mostraremos las peculiaridades lexicales del español de Costa Rica.

Empezamos con *sufijos* típicos para el español de este país. Para mostrar afecto, confianza o modestia los costarricenses minimizan las cosas con sufijos *-ico*, *-ica*, *-tico*, *-tica*. Por ejemplo, pueden hablar de *bocadito* (*tente en pie*), *cafético* (*café*), *cariñito* (*regalo*), *chiquiticos* (*niños*), *perritico* (*perro*), *poquitico* (*poco*), *ratico* (*rato*), etc. Por eso los países vecinos los llaman «*ticos*», así un hombre costarricense es un «*tico*», y una mujer es una «*tica*». Con el tiempo este nombre convirtió en marca de identidad de costarricenses [1, p. 18].

Asimismo los ticos tienen *palabras* que son diferentes de las españolas. Hay palabras que son típicas solo para Costa Rica, sin las cuales uno no puede entender de qué hablan los ticos. Veamos varios ejemplos: a) «*chiva*» se usa para decir que algo es muy bonito o chulo (¡Qué chiva está!), también hay una forma superlativa de chiva

«*chivísima*»; b) «*diay*» se usa como un saludo, como una queja, o reemplazando la palabra «porque» (Diay, ¿cómo estás? — ¡Diay, todo bien!); c) «*mae*» es una palabra muletilla (que se repite mucho por hábito) y se usa como un nombre para una persona de su entorno. En la misma manera se usa la palabra «tío» en España; d) «*tuanis*» es el sinónimo de la palabra inglesa «cool», porque se usa para expresar que una cosa o situación está bien (¿Todo tuanis?); e) «*el yodo*» significa una taza de café (¿Bebes yodo por la mañana?).

También los costarricenses tienen las *expresiones* de uso común en la vida diaria. Hay una expresión que se asocia con Costa Rica en todo el mundo y es «*¡Pura vida!*». Los costarricenses la usan como saludo, como respuesta a las preguntas, como despedida o como señal de agradecimiento [1, p. 14]. «Pura vida» puede significar «todo bien», «de nada», «en orden» e incluso «de acuerdo». Vamos a ver algunos ejemplos de su uso: a) «¿Cómo estás? — ¡Pura vida!» En este ejemplo la frase «Pura vida» significa «todo bien»; b) «¡Gracias! — ¡Pura vida!» Aquí la frase significa «de nada»; c) «Oiga, puedes prestarme eso? Mañana se lo traigo. — Sí, mae, pura vida». Acá la frase significa «de acuerdo». Podemos ver que la «Pura vida» se usa muy a menudo y, como un fenómeno lingüístico, en algún sentido puede ser la parte de filosofía de la existencia de costarricenses por su uso universal. Además de la «Pura vida», los ticos tienen otras frases comunes para unas situaciones cotidianas en comparación con otros países: a) en Costa Rica es más común decir «*con mucho gusto*» que utilizar «de nada»; b) cuando alguien quiere preguntar «Buenos días, ¿cómo dormiste?», va a decir «*Diay, ¿cómo amaneció?*»; c) la palabra «Dios» es muy muletilla en vida cotidiana de ticos. Si se habla de planos para el futuro, un tico diga «*Si Dios quiere*» [2].

Teniendo en cuenta los ejemplos anteriores, podemos decir con confianza que la Costa Rica tiene su riqueza lingüística y características que lo distinguen de otros países de habla hispana. Los ticos usan sus propias palabras para describir su vida cotidiana y expresar sus emociones y sentidos. Todos esos rasgos léxicos hacen único el lenguaje costarricense. ¡Y qué podemos decir más cuando la filosofía de la vida costarricense se resume simplemente en un saludo «Pura vida»!

Referencias

1. Arauz, I. En Portrada *Costa Rica* / Isabel Arauz // ECOS. — 2022. — № 11. — p. 12-19.
2. Idioma de Costa Rica [Електронний ресурс] // <https://costarica.org/es/gente/idioma/>

Chuyko A.

Nationale Technische Universität "Dnipro Polytechnic"

Sprachberaterin: S.V. Korotkova

DIE MEHRSPRACHLIGKEIT

Die Liebe zu Fremdsprachen unterliegt jedem Alter. Die meisten Psychologen und Linguisten bestehen darauf, dass es besser ist, eine Fremdsprache von Kindheit an zu lernen. Einige Eltern befürchten, dass ihre Kinder überlastet werden, aber Wissenschaftler haben bewiesen, dass diese Sorge unnötig ist.[1] Bereits außerhalb Europas werden im Alltag oft mehrere Sprachen gesprochen: eine Sprache in Schulen und Behörden, eine andere im kaufmännischen Bereich und wieder andere in der Familie oder im Nachbardorf. „*Unser Gehirn ist darauf ausgelegt, mehrere Sprachen zu lernen. Wir lassen Kinder im Stich, wenn wir ihnen diese Möglichkeit nicht bieten*“, sagt Jürgen Meisel, Linguist von der Universität Hamburg. [2]

Die Forscher unterstützen Eltern, die sich von Anfang an mehrsprachige Kinder wünschen. Wenn Kinder nicht älter als drei oder vier Jahre sind, verstehen und kommunizieren sie ohne großen Aufwand in einer Fremdsprache. Aber ab dem vierten Lebensjahr ist die Konjugation von Verben nicht mehr perfekt. Und mit acht oder zehn Jahren endet die Phase des leichten Sprachenlernens.

Für Eltern ist es nicht einfach, dafür zu sorgen, dass das Aufwachsen mit mehreren Sprachen für ihre Kinder von Vorteil ist. Doch wenn sie sich für diesen Weg entscheiden, stellen sich oft folgende Fragen: Warum spricht mein Kind keine Zweitsprache? Warum dauert die Sprachentwicklung länger als bei einsprachigen Kindern? Vielleicht ist sie es nicht? Eltern, die daran interessiert sind, dass ihr Kind mehrere Sprachen lernt, müssen sehr geduldig sein. Und diese Geduld kann sich später im Leben auszahlen. Neben der Fähigkeit, mehrere Sprachen gut zu sprechen, gibt es noch weitere Kompetenzen, Albert Costa hat beispielsweise von der Uni aus Barcelona geschaut. Die Psychologin fand heraus, dass zweisprachige Kinder mehr Eindrücke aufnehmen und Wichtiges besser von Unwichtigem unterscheiden können. Schon vorher konnte er nachweisen, dass Menschen, die zweisprachig aufgewachsen sind, in einem lauten Großraumbüro eine bessere Konzentration zeigen als einsprachige Menschen.

Um mit Sprachen fertig zu werden, müssen Sie jeden Tag mindestens eine Stunde für jede Sprache einplanen. Es ist nicht notwendig, sich hinzusetzen und Grammatikregeln auswendig zu lernen und langweilige Übungen zu machen. Machen Sie, wofür Sie sich interessieren, aber kombinieren Sie es mit einer Fremdsprache. Sie können Spiele spielen, Videos, Filme, Serien oder Zeichentrickfilme ansehen, Musik hören, Bücher, Blogs oder Artikel lesen. Jetzt gibt es viele Möglichkeiten, Ihre Fähigkeiten zu üben und zu verbessern.

Verweise

1. З якого віку можна навчати дитину англійської? <https://konkurent.ua>
2. Jürgen M. Meisel https://www.researchgate.net/publication/269882124_Second_Language_Acquisition_in_Early_Childhood

Demchenko Y.

Université Alfted Nobel, Dnipro, Ukraine
Consultant scientifique: Ratomska L.V.

LE VERLAN

Le concept de « verlan » est très populaire en France. Le verlan est une forme d'argot français qui consiste en l'inversion des syllabes d'un mot. Le verlan actuel s'est répandu en français depuis la deuxième moitié du xxe siècle mais l'inversion de lettres ou de syllabes, utilisée afin de créer un effet de style en littérature, date de plusieurs siècles. Parler verlan, c'est au départ parler à rebours de règles et parfois d'entraves.

Le mot verlan résulte de la métathèse de "(à) l'envers". Ce célèbre phénomène argotique semble beaucoup plus ancien. « Jeannot du Chapiteau dit au sujet de ce parler : « J'ai introduit le "verlan" en littérature dans ""Rififi chez les hommes" en 1954 », proclame Auguste Le Breton en 1985 dans Le Monde. [1, c. 145]

Verlan est utilisé dans divers domaines de la vie française. Il est populaire à la fois dans le monde criminel et parmi les jeunes. Il existe aussi un verlan dilué à l'usage des femmes, des enfants et des médias, où le cryptage se fait à partir du langage standard, mais n'est pas immédiatement clair pour ceux qui n'en ont pas la pratique quotidienne. On peut aussi corréliser la pénétration du verlan dans toutes les couches de la population avec l'idéal de jeunesse qui domine notre société. Parler verlan signifie parler aux jeunes. Parler verlan, c'est aussi tenter de « restaurer » cette jeunesse marginale, là où le verlan prend ses racines. [2, c. 84]

Exemples veraliens:

1. VERLAN >> L'ENVERS

= mot inversé

2. OUF >> FOU

= dingue = incroyable (C'est ouf de voir tout le monde qui se précipite dans les magasins pendant la période des soldes!)

3. ZARBI >> BIZARRE

= étrange = surprenant (Tu as vu le magicien ? C'est zarbi le truc qu'il fait avec le lapin!)

4. J'en peux plus = c'est trop drôle

5. Je suis chaud (Tu veux manger au restaurant à 16h? Oui, je suis chaud!)

6. Trop hâte = je ne peux pas attendre

Dans le langage, comme dans la vie, il faut des espaces de liberté : le verlan en fait partie. Aujourd'hui, le verlan doit son succès auprès d'une grande partie de la

jeunesse au fait qu'il symbolise un certain nombre de petits et grands écarts entre jeunes et vieux, sages et moins sages et à bien des égards entre français et moins français.

Références

1. LE VERLAN ET LE JEUNISME IVOIRIEN : REMODELAGE ET DÉSTRUCTURATION DE LA LANGUE FRANÇAISE/ Emmanuel BINI KOUAME
2. Le verlan ou le langage du miroir » Vivienne Méla; Année 1991
3. Le Verlan, phénomène langagier et social: récapitulatif Larissa Sloutsky and Catherine Black/ The French Review

Did O.

Nationale Technische Universität "Dnipro Polytechnic"
Sprachberaterin: I.V. Khurtak

ÜBERSETZUNG VON SPRICHWÖRTERN UND REDEWENDUNGEN

Jede Sprache ist reich an Sprichwörtern und Redensarten, die die Weisheit und Lebenserfahrung der Menschen meist in metaphorischer Form widerspiegeln.

Ein Sprichwort ist ein kurzes, treffendes Volkswort mit beherrschendem Charakter, das hauptsächlich ein moralisches und ethisches Problem zum Ausdruck bringt, verschiedene Phänomene des Lebens verallgemeinert und typisiert und wiederum Teil der Umgangssprache ist. Sprichwörter bestehen aus zwei Teilen. Der erste Teil weist auf ein Phänomen hin, und der Inhalt des zweiten Teils ist ein Kontrast zum ersten Teil oder Schlussfolgerungen: *Wer zwei Hasen hetzt, fängt keinen / Хто два зайці гонить, той жодного не зловить.*

Eine sprichwörtliche Redensart ist ein kurzer geflügelter Volksspruch, der einem Sprichwort nahekommt; manchmal ist das ein verkürztes Sprichwort, aber ohne seinen inhärenten lehrreichen Charakter. Die Redensart ist eine bildliche Wendung, die verwendet wird, um dem Ausdruck gewisse Emotionalität und Lebendigkeit zu geben, und eine Person, ein Objekt, Handlung oder ein Phänomen zu kennzeichnen: *Einem geschenkten Gaul ins Maul sehen / Дивитися в зуби дарованому коневі.*

Sprichwörter und Redensarten nachzubilden ist ein besonderes Übersetzungsproblem, weil ausländische Sprichwörter, einschließlich deutsche, auf Grund unterschiedlicher Mentalität, politischer Situation oder historischer Ereignisse der Völker oft keine Entsprechungen in der ukrainischen Sprache haben.

Sprichwörter und Redewendungen einer Sprache können auf unterschiedliche Weise in eine andere Sprache übersetzt werden:

- 1) Wenn ein Sprichwort oder eine Redewendung einer Sprache exakte Kopien in einer anderen hat, dann werden sie mit Hilfe sogenannter Äquivalente übersetzt. Das sind Ausdrücke, die in ihrer Bedeutung mit Bildern und Vokabeln übereinstimmen: *Verschiebe nie auf morgen, was du heute kannst besorgen. / Не відкладай на завтра, що сьогодні можеш зробити.*

2) Gleichzeitig wird, wenn es in zwei Sprachen keine Entsprechungen gibt, eine Phrase ausgewählt, die sich in Bild und lexikalischer Zusammensetzung unterscheidet, aber in ihrer Bedeutung angemessen ist. Eine solche Übersetzung wird als Übersetzung mit Hilfe eines Analogons bezeichnet, und die entsprechende Übersetzung der Sprache, in die sie übersetzt wird, wird als Analogon bezeichnet. Diese Analoga haben einen charakteristischen nationalen Beigeschmack für diese Sprache: *Rom ward nicht in einem Tage gebaut / Київ не відразу збудований.*

3) Wenn die ukrainische Sprache Entsprechungen hat und die deutsche Sprache eine Analog hat: *Auch unser Weizen wird einmal blühen. / Буде і на нашій вулиці свято.*

4) Wenn die deutsche und die ukrainische Sprache Entsprechungen haben: *Für jeden Topf findet sich ein Deckel. / Був би горщик, а покришка найдеться.*

5) Wenn die deutsche Sprache Entsprechungen hat und die ukrainische Sprache eine Analog hat: *Hunger ist der beste Koch. / Голодному все до смаку.*

Also, nachdem mehrere Sprichwörter und Redensarten betrachtet wurden, können sie in bestimmte Kategorien eingeteilt werden:

- deutsche Version entspricht vollständig dem Ukrainischen. Eine wörtliche Übersetzung ist möglich, wenn die Zielsprache ein Sprichwort enthält, das in Bedeutung, Funktion und stilistischen Merkmalen dem Sprichwort des Originals entspricht und mit diesem ganz oder überwiegend im Bildinhalt übereinstimmt. Wörtliche Übersetzung bedeutet, dass die Wörter des Ausgangstextes durch die Wörter der Zielsprache ersetzt werden: *Es ist nicht alles Gold, was glänzt. / Не все те золото, що блищить; Wie man's treibt, so geht's. / Як посієш, так і пожнеш.*

- deutsche Sprichwörter und Redewendungen, die teilweise gleichermaßen ins Ukrainische übersetzt werden. Für den Fall, dass die wörtliche Übersetzung des Sprichworts für den Empfänger unverständlich ist, da ein solches Sprichwort auf Ukrainisch nicht existiert, ist es besser, auf die Methode der Äquivalenz zurückzugreifen, um eine genaue Übersetzung der Bedeutung zu erreichen, d.h. Ersetzen eines deutschen Sprichworts durch ein ukrainisches Sprichwort, das die gleiche Bedeutung hat, aber auf einem anderen Bild aufbaut. Der Übersetzer muss ein ähnliches Sprichwort oder eine ähnliche Redewendung auf Ukrainisch finden: *Viele Ärzte heilen übel / У семи няньок дитя без носа.*

- deutsche Sprichwörter und Redensarten entsprechen überhaupt nicht den Entsprechungen in der ukrainischen Sprache. Solche Sprichwörter und Redensarten werden durch beschreibende Übersetzung oder Pseudo-Sprichwort übersetzt. In verschiedenen Versionen der beschreibenden Übersetzung spiegelt sich die kreative Herangehensweise des Autors wider. Die deskriptive Übersetzung einer Redewendung ist im Wesentlichen ihre Interpretation. Es können Erklärungen, Vergleiche, Beschreibungen sein – alle Mittel, die den Inhalt der Ausdruckseinheit in der klarsten und prägnantesten Form widerspiegeln: *Kleine Krüge haben lange / breite Ohren - Діти люблять слухати розмови дорослих; В малих дітей великі вуха.*

Zusammenfassend können wir sagen, dass die Übersetzung mit Äquivalenten natürlich am genauesten ist. Die korrekte und angemessene Verwendung von Sprichwörtern und Redensarten verleiht der Rede Ausdruckskraft, und daher muss der

Übersetzer in der Lage sein, sie richtig zu übersetzen, um den Zuhörern ihre Bedeutung zu vermitteln. Es ist sehr wichtig, den bildlichen Inhalt, die emotionale und bewertende Bedeutung der Ausdruckseinheit nicht zu verlieren.

Verweise

1. Гаврись В.І. Сталі сполучення слів у сучасній німецькій мові./ В.І.Гаврись, - Київ,2003.-248с.
2. <https://www.dw.com/de/sprichwoerter/a-18777107>
3. <http://elar.kpnu.edu.ua:8081>

Did O., Hotto P.

Universidad Técnica Nacional «Dnipro Politécnica»

Profesora dirigente: A. V. Havrylova

RASGOS DE LA MENTALIDAD DE LOS ESPAÑOLES

Los españoles pueden ser similares a otros pueblos, pero cada país tiene su propia individualidad. Cada cultura tiene muchos modismos o tradiciones que sorprenden y pueden parecer extrañas a quienes las visitan.

El primer dato interesante es que la mentalidad de los españoles depende directamente del clima. El cálido clima mediterráneo no es propicio para una larga jornada de trabajo, al contrario, con el calor del mediodía, la capacidad de trabajo cae casi a cero.

La hora de comer (almuerzo) en España gira en torno a las 2 y las 3 de la tarde. Para la cena: de 9 a 10 de la noche. Mucha gente en España se acuesta un rato después de cenar.

En España, como parte de la famosa dieta mediterránea, el aceite de oliva se utiliza para casi todo, incluso para freír, situación que sorprende mucho en los países de nuestro entorno.

Los españoles son muy amables y sociables, les gusta conversar y dialogar en casi cualquier ocasión. No en vano, a España se le llama el país de la gente feliz, es muy raro encontrarse con alguien con el ceño fruncido o una expresión amarga en la cara.

A pesar de toda la expresividad y la naturalidad, los españoles muestran respeto por todos, con gusto responderán preguntas, mostrarán el camino e incluso harán compañía.

Los españoles hablan rápido y emocionalmente, a menudo en un ataque de emoción pueden gesticular en exceso. Es bastante natural que un español se dirija a un extraño con "tú". Los españoles tienen fama de ser gente seductora y amable, y con razón. La forma más típica de saludar a una persona es con dos besos, aunque no la conozcan, y suele despedirse de las personas del grupo cuando se van y besarlas dos veces más. Así que si un chico español te sigue besando, no pasa nada, es su forma de saludar.

Durante una conversación, los españoles se acercan lo máximo posible, por lo que demuestran que les gusta el interlocutor.

Los españoles no dicen "niño" o "niña", "hombre" o "mujer" a los extraños. Utilizan palabras más complejas. Por ejemplo, las mujeres locales se llaman entre sí "reina", que significa "reina". También es común el atractivo bonito/guapo, que se traduce como "hermoso" y "guapo". Esto es lo que dice casi todo el mundo en España, desde los dependientes de las tiendas de alimentación hasta los transeúntes por la calle. Entre amigos y seres queridos, la dirección "mi corazón", que se traduce como "mi corazón", es común. También es muy popular la dirección "mi vida", que significa "mi vida".

A pesar de todas las ventajas de los españoles, la puntualidad no es un punto fuerte de los habitantes de este país austral. Una de las principales palabras asociadas con el español es mañana. Traducido del inglés, "mañana" significa "mañana", pero en la práctica este "mañana" a menudo llega solo unos días después. A la pregunta "¿cuándo?" Los españoles siempre responden "mañana".

En cuanto a las mujeres españolas, están bastante emancipadas. Trabajan solas, abren puertas solas, pagan en los cafés solas, mantienen a los niños solas. Y si para nuestra mentalidad todavía parece un desenfreno, entonces en España todo es al revés: un hombre que quiere ligar con una mujer será percibido como un extranjero.

Vivaz, evocadora, pasional y colorida – esto es lo primero que nos viene a la mente cuando pensamos en la música española. Este tipo de música está impregnada de ritmo debido a la gran influencia de la danza. La música tradicional o música folclórica en España es tan rica como su propia cultura. Los diferentes estilos de música tradicional de España están ampliamente influenciados por las muchas civilizaciones que han pasado por el país. La música y la danza folclórica de España sufrieron durante el régimen del dictador Francisco Franco, que prohibió toda la música y la danza regional en su intento de forjar una identidad nacional. Después de su muerte en 1975, España experimentó un gran resurgimiento de su música y danza tradicional.

Una tradición interesante en España es comer uvas mientras suenan las campanadas, por lo general se reúnen con familiares y amigos para poner la tele y esperar hasta las 12 horas. Lo más típico es que por cada campanada del reloj que marca el comienzo del nuevo año, se llevan una uva a la boca, ¡hasta doce uvas en total!

Entonces, los españoles son un pueblo muy interesante, como ningún otro.

Referencias

1. Don Quijote: <https://www.donquijote.org/es/cultura-espanola/tradiciones/musica/>
2. Espanoles school: <https://espanoleschool.com/es/costumbres-tipicas-de-espana/>

Didenko D., Morgun V.

KZO «Escuela especializada №7 con profundización en lenguas extranjeras»

Ayuntamiento de Dnipro

Supervisor científico: S.Honcharova

LOS BLOGGERS MÁS POPULARES EN ESPAÑA

Las redes sociales, en el mundo virtual, son sitios y aplicaciones que operan en niveles diversos – como el profesional, de relación, entre otros – pero siempre permitiendo el intercambio de información entre personas y/o empresas[1].

Cuando hablamos de red social, lo que viene a la mente en primer lugar son sitios como Facebook, Twitter y LinkedIn o aplicaciones como TikTok e Instagram, típicos de la actualidad. Pero la idea, sin embargo, es mucho más antigua: en la sociología, por ejemplo, el concepto de red social se utiliza para analizar interacciones entre individuos, grupos, organizaciones o hasta sociedades enteras desde el final del siglo XIX [2].

En Internet, las redes sociales han suscitado discusiones como la de falta de privacidad, pero también han servido como medio de convocatoria para manifestaciones públicas en protestas. Estas plataformas crearon, también, una nueva forma de relación entre empresas y clientes, abriendo caminos tanto para la interacción, como para el anuncio de productos o servicios.

En este momento, hay muchas redes sociales, por ejemplo: YouTube, Twitch, Instagram, y allí puedes encontrar una gran cantidad de contenido diferente sobre diferentes temas. Podemos enumerar los tres bloggers más populares en España.

David Cánovas Martínez o simplemente "Grefg" es uno de los bloggers españoles más populares [3]. Él filma para YouTube, donde tiene 17,3 millones de suscriptores. También filma para Twitch, donde tiene 9 millones de seguidores. Su número promedio en línea en Twitch fue de más de 35,000 espectadores, y sus videos de YouTube tienen un flujo constante de varios millones de visitas. David crea una gran cantidad de contenido de casi todos los tipos: en su canal puedes ver juegos de Fortnite divertidos y emotivos. Grefg rompió el récord mundial de reunir 2 468 668 espectadores en línea en el canal Twitch cuando presentó su skin (skin es el diseño de un programa de computadora o un juego de objetos[4].) de Fortnite. Las skins son apariencias personalizadas con las que puedes hacer que tu personaje tenga un aspecto único a la hora de jugar en solitario o con amigos. Son "pieles" que puedes colocar sobre tu avatar jugador para que luzca como cualquier personaje que te guste, sea de cine, de series, de anime, de manga, de videojuegos o incluso alguna celebridad [5]. En su canal de YouTube, puedes ver juegos, cocina, vlogs, canciones de colaboración, etc.

AuronPlay: Raúl Álvarez Genes tiene más de 11 millones de suscriptores en Twitch y más de 28,7 millones de suscriptores en YouTube [6]. Raúl se especializa en reseñas, reacciones a videos virales. Este tipo tiene un sentido del humor y un carisma increíblemente geniales, ¡y esto es lo que le garantiza popularidad y fama donde quiera

que vaya! Si te interesan los juegos, entonces Raúl juega Minecraft, GTA V, Among Us, Rust, Fortnite y muchos otros proyectos geniales [7]. Bueno, si necesita otro contenido, solo mire su transmisión Just Chatting y sus colaboraciones en Twitch.

“Aroyitt” - Aroyia García es videojugadora que ha saltado a la fama con su canal de Twitch [8]. Es una niña a la que le encantaban los juegos desde una edad temprana, pero fue solo en 2019 que reunió el coraje para compartir su pasión con el mundo. Ahora ya tiene 1,6 millones de seguidores en Twitch y más de 2.650 de media online, lo que la convierte en la creadora número uno en España. También tiene 585 mil suscriptores en el primer canal de YouTube y 657 mil en el segundo. Y se elevó en tales juegos: GTAY, Minecraft, Among Us, Rust u y muchos otros juegos.

El caso es que la propia plataforma de Twitch, a sabiendas de su potencial, ya ha comenzado a abrirse a otro tipo de contenidos, no solo aquellos relacionados con los videojuegos o las simples charlas entre streamer y espectador. Twitch es una auténtica joya que ya están aprovechando incluso marcas y empresas para crear canales de todo tipo: moda, deporte, música, entrevistas, estilo de vida, cine, videojuegos... Marcas que buscan atraer a otro tipo de audiencias y, por supuesto, otro tipo de publicidad. “Twitch es el futuro”, señalan algunos. “Twitch es la nueva televisión”, apuntan otros[9]. Ambas afirmaciones tienen algo de certero: Twitch está pisando cada vez más fuerte y tiene todas las papeletas para convertirse en la televisión de las nuevas generaciones: es directo, es variado, se basa en el contenido y está impulsado por la comunidad.

Cualquiera puede tener éxito. Lo principal es trabajar duro, creer en ti mismo y hacer lo que amas.

Referencias

1. Redes sociales.URL: <https://concepto.de/redes-sociales/>
2. Redes sociales.URL: <https://www.rdstation.com/es/redes-sociales/>
3. TheGrefg.URL: <https://en.wikipedia.org/wiki/TheGrefg>
4. Videojuegos: ¿Qué son las skins y por qué se gastan miles de dólares en ellas?URL:<https://www.perfil.com/noticias/actualidad/videojuegos-que-son-las-skins-y-por-que-se-gastan-miles-de-dolares-en-ellas-peek.phtml>
5. Minecraft: Qué son las skins, cómo se instalan y cuáles son las mejores.URL:<https://alfabetajuega.com/guia/minecraft-guia-trucos-secretos/minecraft-instalar-mejores-skins>
6. AuronPlay. URL: <https://en.wikipedia.org/wiki/AuronPlay>
7. Most popular twitch streamers.URL: <https://sg.style.yahoo.com/most-popular-twitch-streamers-watch-023059569>
8. Aroia García. Estrella de twitch.URL: <https://es.famousbirthdays.com/people/aroia-garcia.html>
9. Twitch: ¿por qué el streaming nos gusta tanto? URL:<https://www.concepto05.com/2021/06/twitch-por-que-el-streaming-nos-gusta-tanto/>

Diakova A.

Nationale Technische Universität „Dnipro Polytechnic“
Sprachberaterin: S.V. Korotkova

MÄRCHEN, EINE GRENZÜBERSCHREITENDE KUNST

Jeder von uns, ob jung oder alt, kennt und mag Märchen, unabhängig davon, aus welchem Land man kommt, wie alt man ist, ob man Mann oder Frau ist. Es gibt eine lange Liste von Märchen, die verschieden sind, so wie auch die Völker, die diese Märchen hervorgebracht haben, verschieden sind. Andererseits gibts es aber Märchen, die dem Inhalt sowie dem Verhalten der Helden nach einander überraschend ähnlich sind, wenngleich sie in national gefärbter Schattierung daherkommen.

Diese Art von Märchen entfaltet ein gang spezifisches Sujet. Über alle Grenzen hinweg kommt hier als Hauptthematik das sogenannte Abenteuer zum Tragen, auf dem die gesamte Handlung basiert. Alle möglichen Tiere, wie Wolf, Vögel oder Fische, sprechen die Menschensprache und benehmen sich wie Menschen. In den meisten Märchen handeln die Tiere auch und sind den Menschen bei der Überwindung von Hindernissen und Schwierigkeiten, die den Helden beim Erreichen des gestellten Zieles im Wege stehen, behilflich. Und dann gibt es noch eine Besonderheit bei fast allen Märchen, sie handeln immer von Gut und Böse. Das wichtigste große Ziel ist nahezu immer und überall die Erziehung zum Guten.

Der Werdegang der Gattung Märchen ist ein verschlungener Pfad. In der Antike, z.B. bei Platon und Homer und auch im Mittelalter, z.B. in der Kaiserchronik stellte das Märchen noch keine selbständige Gattung dar, sondern war Bestandteil anderer epischer Dichtungen. In der germanischen Heldensage lassen bereits märchenhafte Bestandteile auf ein sehr frühes Vorhandensein von Ur-Märchen in unserem Sprachraum schließen. Aus dem keltischen Erbe kommt Märchengut nach England, Schottland und Irland. Sehr reich entfaltet ist das Märchengut auch bei den Slawen. Der Ursprung unserer Märchen liegt jedoch eigentlich im Orient. Von dort gelangte das Märchen schon lange vor den Kreuzzügen ins Abendland.

Er ist bekannt, dass Märchen bis zum Beginn des 19. Jahrhunderts nur in mündlicher Form existieren. Man erzählte sie von Generation zu Generation weiter und es bildete sich so auch eine Kunst des Märchenerzählens heraus. Das Märchen in seiner ursprünglichen Gestalt ist eine reiche Quelle und ein wahres Zeugnis der Schöpferkraft des Volkes. Die ersten Sammlungen an Märchen stammen von dem Italiener Clemens Brentano (1805-1811) und insbesondere von den deutschen Brüdern Grimm.

Es war einmal... Nein, er war kein König, sondern ein einfacher Rechtsanwalt in Hanau, Deutschland. Er hatte zwei Söhne - Jakob und Wilhelm. Die Jungen verbrachten viel Zeit miteinander. Sie spazierten über die Wiesen, beobachteten Tiere und Vögel, zeichneten und sammelten Herbarien. Von klein auf waren ihre Herzen von einer großen Liebe zu ihrem Heimatland durchdrungen. Nach dem Tod ihres Vaters kümmerte sich ihre Tante um sie und bezahlte ihre Universitätsausbildung. Sie

entschieden sich für ein Jurastudium, stellten aber fest, dass das Sammeln von Legenden, Geschichten und Traditionen weitaus interessanter war als das Studium der Rechtswissenschaften.

Im Jahr 1812 erschien der erste Band der "Kinder- und Familiengeschichten", drei Jahre später wurde ein zweiter Band geschrieben. "Schneewittchen und die sieben Zwerge", "Die Bremer Musikanten", "König Drosselbart" und "Das tapfere Schneiderlein" waren in ganz Europa beliebt. Das Sammeln von Geschichten war nicht einfach, aber sehr faszinierend. Die Brüder hatten eine Mission - sie wollten buchstäblich ein unbezahlbares Kulturerbe vor dem Vergessen bewahren.

Wir müssen darauf hingewiesen, dass die von den Brüdern Grimm gesammelten und aufgezeichneten Originalmärchen sich etwas von den üblichen Märchen unterscheiden, die von Übersetzern und Zeichentrickfilmemachern angepasst werden. Für das ungeschulte Auge können diese Märchenfiguren erschreckend grausam und seltsam sein, aber denken Sie daran, dass die Sitten und das Alltagsleben anders waren. Die Brüder Grimm sammelten Geschichten mit großer kultureller Sensibilität. Jetzt kennen wir sie etwas anders - mit einem Happy End und einer Moral, die jedes Kind versteht: Sei fleißig, mutig und freundlich, dann wird dich das Schicksal belohnen.

Die Märchen der Gebrüder Grimm sind eine Fundgrube von Geschichten, die an alle nachfolgenden Generationen zur Interpretation weitergegeben wurden... Mehr als eine Generation ist mit diesen Geschichten, mit diesen Figuren aufgewachsen. Zum Schluss, ich möchte, dass sich jeder von Ihnen einen Moment lang vorstellt, Sie sind ein kleines Kind. Sie sind dabei, diese Welt zu betreten. Es ist für Sie völlig neu und unbekannt. Du bist so klein und sie ist so groß. Du weißt vielleicht noch nicht viel, aber du kennst die Märchen, die dir deine Mutter, dein Vater oder deine Großmutter jeden Abend vorgelesen haben. Indem du dich in das Märchen vertiefst, wählst du die besten Rollen für dich aus, mit denen du später das Drehbuch deines Lebens gestalten wirst - so beeinflusst ein Märchen dein Schicksal.

Überraschenderweise kann ein Lieblingsmärchen den Verlauf unseres Lebens bestimmen, wenn wir uns mit der Figur vergleichen und ihre Handlungen im Leben wiederholen. Wenn wir erwachsen werden, verschließen wir uns vor unserer Kindheit, und schon im Erwachsenenalter begehen wir die gleichen Handlungen und Taten wie unsere Lieblingsmärchenfigur. Oft sind wir uns nicht bewusst, dass das Märchen das Modell ist, nach dem unser Leben aufgebaut ist, und dass es unser Schicksal festlegt.

Verweise

1. <https://www.goethe.de/ins/ua/de/kul/mag/20750198.html>
2. <http://rozvyvajko.com.ua/kazky/braty-hrimm/>

Drobotun V.

Université Alfred Nobel, Dnipro

Consultant scientifique: L. V. Ratomska

PARTICULARITÉS DE LA TRADUCTION DES VERBES EN UKRANIEN SELON LE CONTEXTE

Actuellement, le sujet de la traduction correcte des verbes reste d'actualité pour les traducteurs, étant donné que nous pouvons les traduire différemment selon le contexte.

"Passer" est un de ces verbes. Il convient de considérer la multiplicité des expressions en français et en ukrainien sur cet exemple. Le sens original du mot est «проходити». La phrase suivante est un exemple pertinent de ceci: «Il a passé par ici, nous l'avons tous vu». Le contexte de cette phrase montre clairement, que le verbe «passer» dans cette phrase a un sens direct. La deuxième partie de cette phrase complète logiquement la première. Alors, on peut comprendre qu'il passait devant les personnes qui l'ont vu à ce moment-là. Quant à d'autres moyens de la traduction de ce mot, on peut citer quelques exemples. En premier lieu, il faut noter que le verbe "passer" peut avoir un sens tellement indirect qu'il passe de l'autre côté, qu'il change fondamentalement d'avis. La phrase suivante le reflète d'une manière claire: «C'est un traître, il a passé à l'ennemi». En plus, les mots «un traître» et «l'ennemi» donnent une couleur émotionnelle à la phrase et poussent le traducteur à trouver une bonne contrepartie du verbe étudié en langue ukrainienne. De même, le verbe «passer» peut aussi signifier *ne pas se déplacer d'un endroit à l'autre mais d'un sujet de conversation à un autre*. La phrase suivante en est un bon exemple: «C'est un souvenir pénible. Passons sur cela». Il y a mieux encore, les relations de cause sont assez perceptibles dans cette phrase, on peut comprendre le sens de la phrase et la traduire correctement. On notera que le verbe «passer» peut aussi signifier *exclure de l'attention certains points d'affaires ou détails*. La phrase suivante confirme cette affirmation: «Je passe sur bien des détails, faute de temps». De surcroît que dans cette phrase, il est à noter que les détails sont omis, la raison en est même notée.

Compte tenu de ce qui précède, il convient de noter qu'il est très facile de comprendre le sens du verb. Pour cela, il suffit simplement de lire attentivement la phrase, de faire attention aux autres mots clés, aux formes grammaticales utilisées pour les relier entre eux, ainsi qu'aux relations de cause à effet existantes.

Références

1. Кириленко К. І. Сухаревська В. І. Теорія і практика перекладу французької мови. - Вінниця, НОВА КНИГА, 2003. - 148 с.
2. Чередниченко О. І., Коваль Я. Г. Теорія і практика перекладу. (Французька мова), К.: 1995

Dúnder M.

Universidad de Alfredo Nóbel, Dnipró

Consultora de investigación: M.Y. Oníshenko

ACERCA DE LA TRADUCCIÓN DE REFRANES Y PROVERBIOS ESPAÑOLES AL UCRANIANO

La traducción de los refranes, que son unas sentencias breves, habitualmente, de autor desconocido y lo mismo que el proverbio, aunque en su parte universalizable refleja una experiencia humana, hace referencia en parte particularizante e idiosincrática a una experiencia sin paralelo en la lengua de destino, no es una tarea tan sencilla ni tan fácil como piensan muchas personas, sino al contrario por completo, es algo tan difícil y tan complicado. Por eso, la traducción de los refranes no es una transferencia de un significado, un párrafo o una frase de un cierto idioma a otro, porque si aceptamos ese concepto, el proceso de traducción de refranes sería muy sencillo y tan fácil que cada persona puede abrir el diccionario, transmitiendo el significado de las palabras, y todas las personas, de esa forma, se van a convertirse en traductores, sino la traducción de los refranes implica y exige que el traductor deba ser bien consciente, bien conocedor y bien informado de las culturas, las diferencias sociales y lingüísticas y debe tener una buena convivencia, por lo menos, con la otra cultura a la que traduce para evitar caer en una callejuela sin salida a la hora de traducir y tal vez causando problemas a nivel local o internacional si traduce unos refranes de una forma incorrecta [3, p.2-5].

Nos gustaría presentar qué fueron los proverbios y refranes y nos profundizar un poco más en la historia. Esto nos dará una comprensión clara de estos términos.

Los proverbios y refranes son expresiones cortas, cuya raíz se basa en la observación de la vida y la mayoría de las expresiones de este tipo surgieron de las fuentes del arte popular. Tales expresiones reflejan la actitud de la gente hacia la vida y la experiencia de diferentes generaciones, y también es una de las capas de la filosofía popular. Los proverbios y refranes necesitan un estudio más amplio porque son un espejo de la vida cotidiana, la historia, las creencias, las tradiciones, la mentalidad nacional y las costumbres de las personas [1, p.24-26].

La base para el desarrollo de la paremiología española es la obra de Erasmo de Rotterdam titulada "Adagiorum Collectanea", que se publicó en París. Este trabajo recopiló ochocientos aforismos de diferentes autores y tenía breves explicaciones textuales para cada uno.

Hoy en día, los proverbios y refranes han pasado por una transformación y simplificación, porque muchos de ellos se utilizan desde los tiempos remotos y, por lo tanto, el proceso de su transformación es una parte integral del lenguaje. Muchas palabras han cambiado o adquirido nuevos significados, muchas ya se han convertido en arcaísmos y han perdido tanta frecuencia en su uso. Pero a pesar de todo esto, un número suficiente de proverbios y dichos ha sobrevivido y los usan en nuestro tiempo. Uno de los mayores problemas de la traducción de proverbios y refranes es el trasfondo cultural e histórico del país [2, p.6-7]. Debido a la gran cantidad de eventos históricos

de todo tipo y la formación del patrimonio cultural del país, diferentes pueblos en diferentes idiomas enfatizan cosas suyas y esto también se observa bien en la paremiología [4]. Un buen ejemplo de este fenómeno son los siguientes proverbios y refranes: «*Él que no se arriesga no pasa la mar*» en ucraniano se traducirá como «*Вовків бояться - до лісу не ходити*», o «*Хто не ризикує той не п'є шампанського*». En este ejemplo, podemos observar que la esencia de lo que intentan transmitir es la misma, pero la expresión es diferente. La interpretación ucraniana está más relacionada con nuestra mentalidad, cultura y vida en general, mientras que la versión española está relacionada con aspectos de la vida de los hispanos. Podemos notar que España es un país que está muy conectado con los barcos y el mar, por eso podemos concluir que las personas en este país usan cosas que les son más cercanas y comprensibles para tales expresiones. [5]

«*El pezo viejo no tuerde el anzuelo*» - «*Старого горобця на полові не проведеш*». En este caso, observamos el mismo fenómeno, porque en la versión ucraniana hay un pájaro en lugar de un pez. Los problemas de traducción surgen por el aspecto religioso, por ejemplo, en español «*A cada puerco le llega su San Martín*», y al ucraniano, «*Не все котові масниця*». La traducción literal tiene el siguiente significado: "*Кожна свиня отримає свій Сан Мартін*". La versión en español indica que todo canalla tendrá su merecido. Todo esto tiene su origen en el Día de Martín de Tursky, santo y venerado en muchos países europeos y especialmente en España, que se celebra el once de noviembre. Los cristianos se preparaban para esta festividad como una oportunidad para comer mucho antes del ayuno navideño, es decir, simplemente había una matanza masiva de ganado.

En la conclusión, me gustaría señalar que el problema de traducir tales expresiones fuera real y necesitara un estudio más amplio. Los traductores deben estar bien versados en todos los aspectos del otro país para comprender lo que realmente significa.

Referencias

1. Скрипник, Лариса Григорівна. Фразеологія української мови : [монографія] / Л. Г. Скрипник; АН УРСР, Ін-т мовознав. ім. О. О. Потебні. – Київ: Наук. думка, 1973. – 278, с. 24-26. – Режим доступу: <http://irbis-nbuv.gov.ua/ulib/item/UKR0002288>
2. Gálvez Vidal, Alba María. «Las paremias como recurso literario y su traducción». *Paremia*, 23 (2014), p. 45-55. – Режим доступу: <https://dialnet.unirioja.es/servlet/articulo?codigo=5133782>
3. ELUA. Estudios de Lingüística Universidad de Alicante (2006). Режим доступу: <http://hdl.handle.net/10045/6084>
4. Sevilla Muñoz, Julia. «La técnica hiperonímica en la traducción de refranes y frases proverbiales». *El Trujamán* (2013). Режим доступу: https://cvc.cervantes.es/trujaman/anteriores/septiembre_13/11092013.htm

5. María del Carmen Ugarte García «Traducir refranes». Режим доступа: <http://lalinternadeltraductor.org/n11/traducir-refranes.html>

Dzhumaieva K., Latukha K.

University of Customs and Finance

Scientific supervisor: O.M. Cherkashchenko

TEACHING FOREIGN LANGUAGES ON-LINE: STUDENT-CENTRED LEARNING

Although student-centred learning is not a new trend in education in general and teaching foreign languages, in particular, the use of this learning environment in education has greatly increased recently. As the name suggests, it involves learners immediately in the educational process making it flexible, collaborative, creative and empowering. As S. Ozola notes, ‘flexible learning challenges the necessity of open interactions among teachers and learners in terms of place, time and media – the goals being to increase learners’ control over where, when and how they learn’ [1, p. 425]. However, both learners and the learning environment have changed significantly recently. Students have become more technology literate, networked, and multitasking. As for the educational process itself, because of the COVID-19 pandemic and the war raging in Ukraine, it has moved from a face-to-face mode to online bringing new demands and challenges.

Therefore, the purpose of the work is to analyse new possibilities of implementing the student-centred approach more efficiently while teaching foreign languages on-line. According to A. Sudderth, student-centred learning helps to develop learners’ ‘skills of self-direction, curiosity, creativity, and collaboration they’ll need for future success’ [2]. It involves students as leaders and decision-makers in their own learning; they learn how to plan their own research, propose a solution, communicate their ideas to teachers and other learners, and evaluate their own progress while teachers help them to guide this process. So, how can teachers facilitate interactive student-centred learning (SCL) in an online setting?

The main goal of SCL, when teaching foreign languages, is to motivate students to be enthusiastic language learners using individual learning routes. Efficient SCL process features such criteria as emphasis on project-based, interdisciplinary learning, deep connection between curriculum and student interests, flexibility and adaptability [2]. Much attention is given to the learners’ abilities, experience and interests.

Studying online offers more opportunities to implement learning activities that require more independent study. With distant education, students have to be more responsible for setting goals, managing their time, arranging their schedule, etc, which is very valuable. The study conducted by A. Janssem showed that students are mostly in favour of online learning and point out a number of key components which include practicality, convenience, the quality of each lesson, and each instructor’s ability to

teach online [3, p.98]. They also mentioned interacting with friends through social media platforms when they participated in seeing, hearing, and sharing.

However, there occur certain difficulties which prevent students from good performance. They can fail to join the classes and attend live (synchronous online) sessions because of power cut off, different time zones, limited bandwidth or reduced connectivity.

As an alternative, on-line studying can also be asynchronous, which gives students a lot of flexibility and allows them to study at their own pace. However, learners are supposed to be able to study on their own, to be good at time management and planning. When learning foreign languages on-line asynchronously, the following activities can be used: reading, watching films, listening to authentic sources on-line, audio, music to prepare for further discussions, preparing presentations and projects, etc. Students can be suggested to do some research (independently, in pairs or small groups) searching for specific information. Some creative activities can be done as well, such as writing, drawing, recording and others. These activities can be followed by synchronous ones which include on-line events (festivals, quizzes, etc), webinars, presenting, screen sharing, chat, games and others.

As we can see asynchronous learning has a number of advantages. It is more flexible and provides for certain accessibility; it is less stressful and develops students' autonomy and independence. It gives some choice – to find something they want to do and to choose the sources on their own. They watch videos, listen to audios, review images and diagrams, watch animations and read texts or short articles. It also develops such skills as ability to collaborate (students work together to search for understanding, meaning or solutions), negotiate (learning through conversation, through commenting and social interaction), explore, observe and evaluate information and others. Learners can use feedback and reflection to improve their next action or attempt.

To conclude, student-centred learning is an efficient approach which considers students' experience, learning styles and needs, provides better feedback and interest in the positive results. It can be implemented in teaching foreign languages on-line developing students' skills in time management, independent activities, and collaboration as well as their responsibility for learning outcomes.

References

1. Ozola, S. (n.d.). *Student-centred learning: a dream or reality*, 425-429. Retrieved from <https://files.eric.ed.gov/fulltext/ED567102.pdf>.
2. Sudderth, A. (2022). What Is Student Centered Learning and Why Is It Important? *Rethink together*. Retrieved from <https://xqsuperschool.org/rethinktogether/what-is-student-centered-learning/>
3. Janssen, A. (2021). The Feasibility of Foreign Language Online Instruction During the Covid-19 Pandemic: A Qualitative Case Study of Instructors' and Students' Reflections. *International Education Studies*, 14(4). Retrieved from <https://www.tandfonline.com/doi/abs/10.1080/09571736.2016.1278030>

Galushkin V., Rádchenko J.
 Universidad de Alfredo Nóbel
 Consultora científica: N.V. Chúpikova

PECULIARIDADES DE LA TRADUCCIÓN DE VIDEOJUEGOS DEL INGLÉS AL ESPAÑOL EN MATERIALES DEL JUEGO “LIFE IS STRANGE”

Uno de los problemas más importantes y, sin duda, muy difíciles de la traducción audiovisual y localización es la traducción de videojuegos. La traducción de una obra pierde mucho si no tiene una traducción adecuada del juego de palabras. No puede haber un método universal ni un “mecanismo” para traducir juegos de palabras, y cada vez el traductor o la traductora tiene que buscar una nueva forma de resolver este problema. La complejidad de la cuestión se encuentra en su base lingüística, es decir, en la diferencia en las estructuras de las lenguas. Incluso para idiomas más o menos relacionados, traducir juegos de palabras es un problema; y se vuelve más interesante cuanto las estructuras del idioma de origen y del idioma de traducción son más separadas.

Es interesante considerar la cuestión de cómo los traductores hacen frente a una tarea tan difícil, usando el ejemplo de traducir los juegos “Life Is Strange” (2015) [1] y “Life Is Strange 2” (2018) [2] del idioma del grupo germánico (inglés) al idioma del grupo romance (español). “Life Is Strange” es un videojuego episódico de aventuras gráficas que fue desarrollado por Dontnod Entertainment y publicado por Square Enix.

Vamos a ver ejemplos de traducción de la primera parte del juego [3]: a) en el primer episodio en la traducción española se usa la palabra “*abandonado*”. La traducción utiliza la palabra con origen de lengua extranjera. Específicamente, esta palabra se usa en el contexto donde el personaje dice que fue abandonado. En el inglés original, en el que se expresa el juego, suena la palabra “*abandoned*”, cuando se traduce al español, podemos notar que las palabras son casi similares. Esto se hizo para no romper el contexto; b) la oración “*Revirtiendo en el tiempo*”. En el momento en que se dijo esta oración, los personajes querían decir que el personaje principal puede jugar con el tiempo. Un pequeño juego de palabras. De hecho, en el original, en el que se expresa el juego, la frase suena como este “*fire reversing time*”, que literalmente significa la inversión del fuego. El personaje principal que expresó esta frase usó jerga, porque ella es una punk en la historia y usa su vocabulario.

En la segunda parte del juego podemos encontrar los siguientes ejemplos de traducción [4]: a) en el primer episodio la novia del protagonista, Lyla, usa la palabra del argot “*imbécil*”. Se puede traducir de diferentes maneras. En inglés se usó la misma palabra de la jerga “*sucker*”, y en el idioma ucraniano esta palabra se traduce como “*дурень*”. En el juego se usó como un insulto. Así, el personaje mostró su carácter; b) en el segundo episodio, cuando el personaje principal le pidió a su hermano que abriera

la puerta en inglés, esta frase fue como *“Dude, come on, open up”* y en español esta frase se tradujo como *“¡Venga, abre la puerta!”*. Puede notar que durante la traducción se eliminó la palabra *“dude”*, que en ucraniano significa *“чувак”*, aunque en español hay un análogo de esta jerga *“tío”*.

De acuerdo con los ejemplos dados anteriormente, podemos concluir que la traducción de videojuegos no es una tarea muy fácil, a veces causa controversia, y se parece que sea imposible encontrar una traducción adecuada. Además, no olvides que la creación de juegos es creatividad. En el que trabajan personas de diferentes países, y esto se refleja en la traducción. Después de todo, a menudo se usa la jerga y varias palabras de otros idiomas. Cuando se trabaja con texto, el equipo debe adaptarlo a diferentes audiencias. Hay lenguas en que podemos encontrar momentos con enormes cambios del significado de las palabras y del contexto, por ejemplo en el ruso. Pero los británicos, por el contrario, intentan transmitir el significado de la oración. En general, es muy importante el público al que se dirige la traducción y la localización, y también es importante quién las hace.

Referencias

1. Life Is Strange. Graphic adventure game // URL: https://store.steampowered.com/app/319630/Life_is_Strange_Episode_1/
2. Life Is Strange 2. Graphic adventure game // URL: https://store.steampowered.com/app/532210/Life_is_Strange_2/
3. Vídeo “Life Is Strange. Capítulo 1” // URL: <https://youtu.be/qXc-eMBcyAk>
4. Vídeo “Life Is Strange 2. Capítulo 1” // URL: https://youtu.be/CkhF_WiDFk?list=PLOKn42uoWYuyfq_EMX-OOP7EbQdnIe6_E

Grigorovich M., Kuprienko A.

KZO «Escuela especializada №7
con profundización en lenguas extranjeras»

Ayuntamiento de Dnipro

Supervisor científico: K. Kravchenko

EL BAILE ES UN MEDIO DE EXPRESIÓN Y COMUNICACIÓN DE LOS ESPAÑOLES

El flamenco es un arte originario de Andalucía que aúna varios elementos como son el baile, el canto y la guitarra. Fruto del mestizaje cultural gitano, árabe, cristiano y judío, el flamenco es, hoy en día, un arte reconocido como Patrimonio Cultural Inmaterial de la Humanidad por la UNESCO desde 2010. El baile y la música actual es el resultado de siglos de evolución, integración y unificación de elementos de diversas culturas. Con el desarrollo de la música flamenca surgió también el del baile flamenco, que apareció por primera vez, de modo reconocible como una danza

estructurada, en el siglo. Entre la variedad de bailes flamencos, los más populares y conocidos son los siguientes: 1. Soleá; 2. Bulerías; 3. Alegrías; 4. Seguiriyas; 5. Tangos; 6. Farruca; 7. Sevillanas.

Cómo actúan los bailadores flamencos. Normalmente, en una actuación, los bailadores quedan inmóvil durante los primeros instantes que suena la melodía. Va absorbiendo el rasgueo de la guitarra, las palmas y el cante, hasta que le llega el golpe inspirador. Él o ella, lanzará entonces un apasionado baile flamenco, acorde con la canción. Incluso podemos llegar a ver expresiones faciales del mismo bailarín durante la actuación. El papel del bailarín ese, es esencialmente el de interpretar mediante el baile la letra de la canción. Realiza movimientos suaves y elegantes de brazo, que contrastan con golpes vibrantes de los pies chocando fuertemente contra el suelo. Los dúos, que son normalmente compuestos por un hombre y una mujer, suelen ser bailes más intensos. El resultado es una competición de pasión entre los dos.

La sardana es una danza que se baila en corro, mirando hacia el centro. Al sonido de la cobla, los danzantes, hombres y mujeres alternados en número indeterminado, se dan las manos y puntean con los pies unos pasos, cortos y largos, conocidos por todos los participantes. El baile se acompaña con el sonido de instrumentos de viento, conocidos como La Cobla. El origen de la sardana es todavía confuso, aunque últimamente existe bastante consenso en considerar que el contrapàs y la sardana corta son sus antecedentes más plausibles. Sardana es originaria de la región del Ampurdan (Empordà, norte de Cataluña en la provincia de Girona). Se introdujo en Vallespir, en los Pirineos catalanes, alrededor de 1905. La Sardana de hoy data del siglo XIX. Josep Maria Ventura i Casas, llamado Pep Ventura, «estandarizó» la sardana con la ayuda del coreógrafo Miquel Pardas. La popularidad de Ventura fue decisiva en la expansión de la sardana por los territorios de la Cataluña Vieja. Por otra parte, Francesc Cambó, en el año 1902, desde el Ayuntamiento de Barcelona, impulsó la celebración de las Fiestas de La Mercè como la fiesta mayor de Cataluña, y eso provocó que la sardana se extendiera por la Cataluña Nueva. El asociacionismo sardanista reúne dos tipos de entidades. Unas están dedicadas al fomento de la sardana en general, con una actividad focalizada en diversos aspectos de esta danza. Son asociaciones que organizan bailes, conciertos y cursos, y algunas disponen de archivos notables, tanto de información histórica como de partituras. El segundo tipo de entidades son las colles sardanistas, que se centran en la competición organizada por categorías y que sobresalen en la ejecución de la danza.

La Jota es un cante y una danza presente en la mayor parte de la geografía española. Se canta y se baila acompañada de diferentes instrumentos musicales (bandurrias, laúdes, guitarras, tambor), con el toque de castañuelas y los bailarines van vestidos con trajes regionales. Expresada a través del canto, el toque y el baile, la jota es una mezcla de varios estilos musicales populares con influencias judías, moriscas, gitanas, castellanas, africanas y americanas. La jota se baila por la fiesta mayor, el 11 de noviembre, festividad de San Martín. Empiezan bailando los niños, luego los adultos y finalmente se hace un baile popular con todo el mundo que quiere bailar.

La Jota esta envuelta en muchas leyendas y en el transcurso de los siglos han existido muchas teorías sobre su origen. Una de las mas conocidas leyendas cuenta que un árabe valenciano, llamado Aben-Jot invento un canto y un baile y el Rey Muley Tarik del Reino de Valencia, un fanático religioso, considero que tienen un carácter profano y ordeno que fuera expulsado del Reino de Valencia. Tras su expulsión, Aben-Jot se refugió en Calatayud y popularizo este canto y baile. Antiguamente la cabeza de danza siempre había sido una chica y por eso eran las mujeres las que elegían sus bailadores. Los Jacetana, las leyendas cuentan que sus orígenes son anteriores a la ocupación romana cuando el pueblo Ibero Jacetano se comunicaba a través de tambores de madera, fuego o fuertes gritos debido a que las comunas estaban ubicadas a grandes distancias una de la otra. En aquella época los hombres para atraer a las mujeres bailaban en frente ellas dando saltos en una especie de danza ritual de amor.

Bibliografía

1. El baile flamenco: origen y tipos, autor El Palacio Andaluz [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://elflamencoensevilla.com/baile-flamenco-origen-y-tipos/> – Назва з екрану
2. Sardanas, escritor Institut de Cultura de Barcelona [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.barcelona.cat/culturapopular/es/ambitos-festivos/danza/sardanas> – Назва з екрану
3. La Jota, baile con tradición, patrocinador Inturmak Hoteles in Patrimonio y cultura [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.inturmark.es/es/blog/la-jota-baile-con-tradicion/> - Назва з екрану

Gulyaev A.

Matej Bel University, Faculty of Arts, Department of English and American Studies, Slovakia

Supervisor: doc. PaedDr. Jana Javorčíková, PhD.

CULTURAL SENSITIVITY IN TRANSLATING ETHNIC INSULTS AND CULTURAL STEREOTYPES

In the process of translation, a translator is often exposed to various intercultural situations. Experts advise to develop **intercultural awareness**, which “refers to the knowledge of the target culture and one’s comprehension of the intercultural communicative practices (cognitive skills)” [1, p. 33]. On the other hand, **intercultural adroitness** “stresses skills and appropriate behaviour when communicating in the target culture (psychomotoric domain)” [1, p. 34] and finally, **intercultural sensitivity** involves development of personal qualities, such as the ability to appreciate, tolerate and respect cultural differences and develop attitudes (affective domain) [1, p. 34].

Interpreters and translators should cultivate their intercultural sensitivity as oftentimes, in the process of translation, they encounter various situations when two cultures view the same cultural phenomenon differently, even negatively or, with a

bias. Such situations often occur when the interlocutor uses culturally loaded phrases which include ethnic insults or cultural stereotypes.

In case of English, the English language uses collocations, loan phrases and idioms which refer to positively or negatively stereotyped national traits. They are often rooted in the past, and relate to historical events, e.g.:

- the Thirty Years War (1618-1648; expression: *Dutch courage* – referring to cowardice);
- the 1839s Gold Rush in America (*kangaroo court* – referring to mock judicial practices), etc. The phrase, mocking the Australians, was popularised during the 1849 Gold Rush when many Australian immigrants migrated to the West of the US.
- *French disease* (syphilis), in France is called the *English disease*.
- *French letter* (condom), alternatively also a *Dutch cap*.
- *Indian gift, giver* refers to is a derogatory American idiom used to describe a person who gives a gift only to want it back or to get something of higher financial value. This idiom is based on cultural misconceptions among the European immigrants and the native Americans who had an advanced barter culture.

Needless to say, culturally loaded loan words, collocations and idioms can be for foreign EFL learners an unintentional source of national stereotypes. However, being popular and frequently used, they remained in the language. Even nowadays, these expressions put forward strong national feelings dozens and hundreds of years after the hostilities ended.

Translators, and above all interpreters should extend their expertise so that they fully understand the cultural background of these phrases and expressions. Then, they ought to use their intercultural sensitivity in order to neutralize the expression and match it with the perceivers' context and cultural situation. Otherwise, they risk the failure of communication and cultural misunderstanding, which may result in failure to close a deal in business, intensifying negative tensions among nations and perpetuating national stereotypes.

Conclusion

Translators and interpreters often serve as “cultural ambassadors” who, as scholars point out [2, p. 10], should function both languagewise and culturewise [2, p. 10; 3, p. 21]. They, by the use of intercultural sensitivity and very necessary critical thinking [4, p. 665], should mediate the intercultural situations and enhance linguistic and cultural understanding.

References

1. Javorčíková, J., Zelenková, A. 2020. Voices from beyond: A modern coursebook of cultural studies for philologists : with the focus on (e)migration as a political, ethical, linguistic and cultural phenomenon in the era of globalization Bratislava : Z-F LINGUA, 249 p. ISBN 978-80-8177-071-5.

2. Javorčíková, J., Dove, M. E. 2019. (e-book 2021). Explorations in American life and culture. 3rd edition. Banská Bystrica : Belianum, 236 p. ISBN 978-80-557-1860-6. <https://repo.umb.sk/xmlui/handle/123456789/113>
3. Javorčíková, J., Dove, M. E. 2014. Explorations in American life and culture. Banská Bystrica : Vydavateľstvo Univerzity Mateja Bela – Belianum. 175 p. ISBN 978-80-557-0757-0.
4. Javorčíková, Jana – Badinská, Mária. 2021. Reading and Critical Thinking Skills of Undergraduate Students: a Quantitative Analysis: The Journal of Teaching English for Specific and Academic Purposes. Niš : University of Niš. Vol. 9, No 4, Special Issue, 2021, pp. 655–666. ISSN 2334-9212. <https://doi.org/10.22190/JTESAP2104655J>.

Gunko K.

Universidad Técnica Nacional «Dnipro Politécnica»

Profesora dirigente: A. V. Havrylova

CARACTERÍSTICAS ABREVIATURAS EN ESPAÑOL

Sabemos que cada palabra o frase se puede acortar, pero hoy quiero hablar de esto con más detalle: para mostrar cómo se ve en español. No obstante, es preciso señalar que el español es un idioma al que no le gustan demasiado ni las siglas ni las abreviaturas si lo comparamos con otros idiomas como el francés o el inglés.

Las abreviaturas, las siglas y los acrónimos son abreviaciones gráficas, o formas de escritura abreviadas de una o más palabras. Sin embargo, a cada una se le aplica reglas ortográficas diferentes; para diferenciarlas es necesario preguntarse: ¿cómo leo esta abreviación?

Quiero destacar las abreviaturas de todo esto, los procedimientos para su reducción, características y ejemplos de abreviaturas. Pero primero tenemos que decir que los términos abreviamento y abreviatura tienen distinto significado y, por tanto, no son intercambiables.

En los medios de comunicación pueden encontrarse frases como «Otro mecanismo que propone el texto haría sonrojarse al propio Perogrullo: todos los mensajes no solicitados deberán ir claramente identificados con la palabra “publicidad” o la abreviatura “publi”».

Una abreviatura, sin embargo, es la representación escrita reducida de una palabra o grupo de palabras mediante la supresión de alguna de las letras o sílabas de la escritura completa: izq. por izquierda, pág. por página, avda. por avenida. Las abreviaturas se cierran con un punto salvo en casos excepcionales, en los que se emplea una barra inclinada (c/ por calle, c/c por cuenta corriente).

El acortamiento de una palabra se denomina también abreviamento: cole, por colegio; bici, por bicicleta; poli, por policía; quimio, por quimioterapia...

De este modo, en el ejemplo anterior lo apropiado hubiera sido decir «Otro mecanismo que propone el texto haría sonrojarse al propio Perogrullo: todos los

mensajes no solicitados deberán ir claramente identificados con la palabra “publicidad” o el abreviamento “publi”». [1]

Pasemos a una definición detallada de para qué sirven las abreviaturas. Las abreviaturas permiten en la lengua escrita construir enunciados más breves y tienden a evitar la repetición de términos. Las abreviaturas se pueden reconocer por la presencia de un punto tras su última letra (conocido como punto abreviativo). *Existen tres procedimientos básicos para conformarlas:*

- Apócope. Por supresión de la parte final de la palabra, es el método más común de construir abreviaturas. Por ejemplo: cap. (abreviatura de «capítulo»)
- Síncopa. Por supresión de algunas letras intermedias. Por ejemplo: cía. (abreviatura de «compañía»)
- Contracción. Se escriben solo algunas letras convencionalmente establecidas como representativas de esa palabra. Por ejemplo: Bs. As. (abreviatura de «Buenos Aires»)

En esta etapa destacaremos características de las abreviaturas:

1. Se deben suprimir como mínimo dos letras de la palabra abreviada para “ahorrar” dos caracteres por lo menos, ya que siempre se suma el espacio que ocupa el punto.
2. En unos pocos casos las abreviaturas incluyen caracteres que no están en la palabra abreviada.
3. Cada elemento abreviado que represente un elemento completo debe llevar su punto.
4. Si la abreviatura se compone de varios elementos, deberán respetarse los espacios intermedios de la expresión original.
5. Siempre se mantienen las tildes en las abreviaturas.
6. El plural de las abreviaturas se construye en la gran mayoría de los casos añadiendo una letra “s” o “es” al final.
7. La duplicación de iniciales es también un método relativamente común de abreviar denominaciones fijas pluralizadas, típicamente el nombre de una división política o administrativa, como EE.UU. (por Estados Unidos)
8. Algunas abreviaturas incluyen letras voladas y otras barras, sobre todo en ámbitos administrativos y jurídicos.
9. Las abreviaturas de tratamientos de personas, títulos académicos o profesionales y de dignidades religiosas o rangos militares se escriben siempre con inicial mayúscula. [2]

Ejemplos de abreviaturas:

Atte. (atentamente); Bmo. (beatísimo); cte. (cuenta corriente); Cía. (compañía); a.C. (antes de Cristo); Ppal. (principal); Depto. (departamento); Sr. (señor);

Como resultado, la abreviatura es el resultado de la eliminación obtenida por la eliminación de algunas de las letras o sílabas finales o centrales de la escritura completa de una palabra y siempre se cierra con un punto. No es conveniente que los textos científicos o técnicos contengan demasiadas abreviaturas, ya que pueden entorpecer la comprensión, y su aparición solo debe ser admisible siempre que la

primera vez que se mencionen en el texto principal aparezcan entre paréntesis a continuación del texto completo que abrevian.

Referencias

1. Abreviamiento no es lo mismo que abreviatura: <https://www.fundeu.es/recomendacion/abreviamientoabreviatura/>
2. Abreviaturas: <https://www.ejemplos.co/20-ejemplos-de-abreviatura/>

Gunko K.

Nationale Technische Universität "Dnipro Polytechnic"

Sprachliche Betreuung: T.V. Halushko

DIE VERWENDUNG VON JUGENDSPRACHE IM DEUTSCHEN

"Man hört eben mit 18 nicht auf, Jugendsprache zu sprechen", stellt Matthias Heine fest. Und so ist es nicht weiter verwunderlich, dass Begriffe, die einst von Studenten und Schülern geprägt wurden, in die Alltagssprache eingingen. Selbst deutsche Nationaldichter wie Goethe oder Schiller benutzten im reifen Alter in ihren Werken Ausdrücke, die sie einst in der Jugend gelernt hatten.

Die Kenntnis einer Sprache ist das höchste Gut des menschlichen Intellekts, und die perfekte Beherrschung einer Sprache ist eine Frage des Stolzes und der Zufriedenheit eines Menschen, unabhängig von seiner Nationalität, Religion, Staatsbürgerschaft, Bildung, in welcher Gesellschaft er zufällig lebt. In der heutigen globalisierten Welt wird dem Studium der Sprachen, insbesondere der deutschen Sprache, große Aufmerksamkeit geschenkt.

Daher möchte ich in meiner Forschung auf die Verwendung, Eigenschaften und Definition der Funktion die Jugendsprache achten.

Die Jugendsprache als Alltagssprache der Kommunikation junger Menschen ist eine Art Indikator für ihren Entwicklungsstand, ihre Interessen, ihren Geschmack und ihre Bedürfnisse. Die Sprache der studentischen Jugend ist am anfälligsten für Einflüsse und Veränderungen. Das Problem der Entstehung einer Vielzahl von Slangismen und deren Einfluss auf die Literatursprache ist eines der drängenden Probleme der modernen Linguistik.

Die Sprache, die junge Leute verwenden, hängt von zahlreichen Faktoren ab: Zeit des Aufwachsens, sozialer Stand, Umfeld, Erziehung, aber auch Neigungen und Interessen der Jugendlichen spielen eine wichtige Rolle.

Jugendliche identifizieren sich durch bestimmte Sprachverwendung und Begriffe. Sie kreieren neue Wörter und Wendungen oder nutzen alte in neuen Kontexten. Aber Jugendsprache ist weit mehr als einzelne Ausdrücken.[1]

Jetzt möchte ich mich darauf konzentrieren, das Konzept der Jugendsprache zu definieren: "Unter Jugendsprache wird in der Sprachwissenschaft die Gesamtheit von

Sprachstilen Jugendlicher gefasst, wie sie in Jugendgruppen (Peergroups), Szenen, jugendlichen Milieus, Teil- und Subkulturen auftreten." [2]

Es gibt also nicht die eine Definition von Jugendsprache. Stattdessen existieren zahlreiche „Mikrosprachen“, die von verschiedenen Gruppen in unterschiedlichen Kommunikationssituationen verwendet werden.

In der heutigen Jugendsprache allgemein spielen Übertreibungen, Humor, Wortverschmelzungen etc. eine bedeutende Rolle. Die Jugendsprache wird außerdem zunehmend von Ausdrücken aus dem digitalen Bereich beeinflusst.

Speziell soziale Medien (Facebook, Instagram, Snapchat, TikTok & Co.) und Messenger-Dienste (z. B. WhatsApp, Signal oder Telegram) wirken sich stark auf die Sprache der jungen Generation aus. Ebenso wichtig sind Globalisierung und Interkulturalität. [1]

Wenn Jugendliche innerhalb ihrer sozialen Gruppe hinsichtlich ihres Wortschatzes von den in der Schule oder bei den Eltern erlernten Ausdrucksweisen abweichen, dann grenzen sich auf diese Weise von ihnen ab und können so ein Gefühl von Unabhängigkeit bekommen. Die gemeinsame Nutzung einer individuellen Ausdrucksweise innerhalb einer Gruppe führt dazu, dass alle Gruppenmitglieder, die sich dieser Ausdrucksweise bedienen, ein Gefühl von Gruppenzugehörigkeit erlangen. Auf diese Weise stärkt sich das Gruppengefühl. Mit der emotional-expressiven Funktion ist also gemeint, dass Jugendliche ihre Gefühle durch die verwendete Sprache zum Ausdruck bringen. [2,3]

Charakteristisch für Jugendsprache ist unter anderem ein bestimmter Wortschatz. Ebenso sind Stilmittel wie Ironie oder Provokation Teil davon. In den vergangenen Jahren wurden zudem viele Abkürzungen verwendet (zum Beispiel Yolo für "You only live once", zu Deutsch: "Man lebt nur einmal"). Merkmale jugendlichen Sprechens können überdies zum Beispiel folgende sein: *das Verwenden von Werbesprüchen oder Zitaten aus Filmen, Serien, Songtexten etc.* (unter anderem Einflüsse aus der Musikszene, "fly sein" stammt beispielsweise aus der Hip-Hop-Szene); *Kreative und spielerische Verfremdung von Wörtern, Äußerungen oder Wendungen* ("Smombie"); *Ethnolektales Sprechen, also Sprechen in grammatisch fehlerhaftem Deutsch* ("Isch geh Bahnhof"); *Vulgarismen; Bedeutungsverschiebung; Verwendung intensivierender Ausdrücke* ("fett", "de luxe"); *Anglizismen, aber auch Entlehnungen aus anderen Sprachen* ("Habibi"); *Mischsprache aus Deutsch und Englisch; Wortneuschöpfungen* ("Merkules"); *Dehnungsphrasen* ("irgendwas", "oder so"); *Satzabbrüche; Metaphorische, oftmals hyperbolische Sprechweisen; Ironie; Abweichender Wortschatz* ("Digga"); *Metaphern* ("Was für ein Lauch!"); *Provokationen; Wortverschmelzungen; Füllwörter.* [2]

Schon immer hat die Jugend als Erkennungszeichen untereinander und als Abgrenzung gegen die Welt der Erwachsenen eine eigene Sprache entwickelt. Zudem gibt sie den jungen Menschen ein Gefühl von Solidarität und macht sie zu einer homogenen Gruppe ihrer Generation. Im 17. Jahrhundert pflegten die Studenten ihren speziellen Jargon, und im Zeitalter des Internets und der Influencer ist das nicht anders.

Zum Beispiel, das waren die Jugendwörter der vergangenen fünf Jahre: 2021: cringe - peinlich, zum Fremdschämen; 2020: lost - ahnungslos, verwirrt; 2019: kein Jugendwort; 2018: Ehrenmann/Ehrenfrau - guter Mensch; 2017: I bims - Ich bin's.

Verweise

1. URL: <https://www.allesprachen.at/blog/jugendsprache/>
2. URL: https://www.t-online.de/leben/familie/schulkind-und-jugendliche/id_18055098/cringe-cornern-und-co-das-kleine-woerterbuch-der-jugendsprache.html
3. URL: <https://www.studysmarter.de/schule/deutsch/sprachanalyse/jugendsprache/>

Herasymenko K.

Dnipro University of Technology

Scientific supervisor: Nesterova O. Yu.

THE FUNCTIONALITY OF THE USE OF VIDEO MATERIALS IN THE PROCESS OF STUDYING LINGUISTIC DISCIPLINES AT THE UNIVERSITY

Traditional teaching simplifies the task of students to understand a foreign language and hinders their understanding of the structure and function of the language, making students passive recipients of knowledge. Mastery of foreign languages in institutions of higher education is directed, first of all, to students mastering the skills and abilities of appropriate and normative use of foreign language opportunities, freely navigating situations related not only to everyday, but also business, professional communication.

The use of the potential of multimedia tools in the process of foreign language learning in higher education institutions is becoming more and more frequent. Multimedia provision of an educational course at a university can attract the attention of students. Working with multimedia resources, students can influence their own learning process, adjusting it to their individual abilities and preferences.

The video method belongs to the group of visual methods. It contains educational and educational functions due to the high effectiveness of the influence of visual images. Information presented in a visual form is the most accessible for perception, it is absorbed more easily and quickly. In addition, the use of video in classes helps to satisfy the requests, wishes and interests of students.

By authentic video material, we mean videos aimed at native speakers (characterized by a combination of visual and audio sequences), the content of which is represented by linguistic and extra-linguistic information about the life spheres of society, related to the professional activities of future specialists. They are designed to demonstrate the functioning of language as a means of professional communication in the natural environment.

The use of authentic video materials in the study of foreign languages gives students the opportunity to receive information about the linguistic and sociocultural characteristics of an authentic act of communication and to form the skills of adequate interpretation of stereotypical situations of foreign language communication, to familiarize themselves with the problems of their peers in the country of the studied language.

In our opinion, the compliance of authentic video materials with the requirements that determine the achievement of the main goal of developing students' sociocultural competence speaks in favor of this means of learning foreign languages. It is obvious that the technical capabilities and advantages of this teaching tool can be aimed at effectively solving current pedagogical tasks [2].

Before choosing video materials, it is necessary to pay attention to the composition of students, their age, interests, language skills, and the following should also be taken into account:

1. For what purpose are the video materials used - for general or complete understanding.

2. Does the selected material correlate with the program, educational process.

3. How the video material should be - intended for use before, during or after working with the plot.

4. What typology of exercises will be developed according to the three stages of work on the video material (before viewing, during viewing and after viewing).

It should be noted that the use of video materials in a foreign language class expands the range of information sources to ensure the integrity of the educational process. The involvement of educational foreign language video materials allows updating and developing various aspects related to the mental activity of students, in particular, memory and attention. Auditory viewing of video materials contributes to the creation of an atmosphere focused on the production of joint cognitive activity. Under such conditions, even an inattentive student receives an incentive to actualize his own attentiveness.

In order to fully understand the content of the foreign language video material presented in the lesson, the student must make a certain volitional effort, in particular, transform involuntary attention into voluntary attention. In turn, well-organized memorization intensifies attention. Serving different channels of information perception (auditory, visual, motor) has a positive effect on accelerating the acquisition of the necessary knowledge when studying linguistic disciplines. Therefore, it can be noted that educational video materials make it possible to intensify the process of learning a foreign language in universities, and therefore are a favorable psychological factor for the formation of general subject competence of students.

Undisputed advantages and features of the use of video materials in the study of linguistic disciplines at the university are the following possibilities, which are actively used in the learning process: preservation of a significant amount of various information; enlargement (detailing) on the screen of the image or its most interesting

fragments, sometimes in a twenty-fold magnification ("magnifying glass" mode), provided the quality of the image is preserved [1].

The use of video materials in the process of studying linguistic disciplines has a positive effect on several aspects of the educational process: it stimulates the cognitive aspects of learning, such as the perception and awareness of information; increases students' motivation to study; develops students' skills of joint work and collective cognition; forms a deeper understanding of the studied material due to the complex impact of various types of information.

References

1. Верисокін Ю. І. Відеофільм як засіб підвищення мотивації учнів. *Іноземна мова в школі*. 2003. № 5–6. С. 31–34
2. Романова О. О., Мудрик О. В. Використання відеоматеріалів на заняттях з іноземної мови. *Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова*. 2020. № 77. С. 176-180.

Hladchenko D., Kashchenko I.

KZO «Escuela especializada №7 con profundización en lenguas extranjeras»

Ayuntamiento de Dnipro

Supervisor científico: S.Honcharova

LA GASTRONOMÍA EN ESPAÑA

La gastronomía en España es uno de los principales atractivos del país. La cocina española es bastante sencilla, basada en cebollas, ajo, pimientos dulces, verduras, salvia y aceite de oliva. Muchos platos se caracterizan por técnicas culinarias como asar a la parrilla, asar con queso de oveja y guisar en vino. A pesar de esto, es un error hablar de una sola cocina nacional española, porque la cocina tradicional española es más bien una comunidad de cocinas de numerosas regiones del reino. Eso es lo que lo hace único[1].

El carácter de la cocina española moderna estuvo fuertemente influenciado por romanos, moros y estadounidenses. Cada cocina regional en España ha sido influenciada por las condiciones climáticas, estilo de vida, tradición e historia. La cocina española es infinita, no se puede probar nada en la vida.

Sin embargo, cada uno de vosotros debería comer platos que se han convertido en clásicos y orgullo de España, como paella, gazpacho, tortilla, churros, chorizo, cabrales, jamón.

Paella - un plato hecho de arroz con varios aditivos. Este plato es la marca de la cocina española. Abundan las recetas de paella, y cada familia española tiene su propia receta. Para hacer paella se necesita una sartén grande de hierro fundido plano. Es arroz cocinado con azafrán, aceite de oliva, verduras, mariscos, salchichas o aves de corral. En cuanto al nombre en sí, hay varias versiones sobre su apariencia. Según la versión

más común, proviene de la palabra latina "rótula", traducida como sartén, es decir, el nombre del plato en sí nació del nombre de la sartén en la que se cocina. La segunda versión, más interesante y romántica, conecta el nombre del plato con la frase "para ella", que se traduce como "para ella", ese es el nombre del plato que el pescador preparó en anticipación de su amada. Bueno, la tercera versión, que a los españoles mismos no les gusta, conecta el nombre del plato y la palabra árabe traducida como "sobras": fue inventada por los sirvientes de los reyes moros, que comieron las sobras después de las fiestas de los árabes, recogiendo todo en un montón y cocinando con arroz [2].

Gazpacho – es el plato tradicional y el símbolo de la cocina andaluza, una sopa fría ligera con un tono rojizo de verduras frescas trituradas y pan. La popular sopa fría de ensalada de verano es rica en fibra, vitaminas y antioxidantes. El plato del Gazpacho posee características organolépticas muy peculiares en relación a sabor, aroma y color. Obviamente, gracias a la variedad de verduras que se encuentran dentro de su preparación [3].

Tortilla - Los huevos batidos y las patatas son la base de una deliciosa tortilla española. La tortilla tradicional española se prepara a partir de patatas, huevos y cebollas. Podéis añadir otros ingredientes en la tortilla con las patatas - por ejemplo, el ajo o el pimiento. Este es una de las recetas más sencillas y más conocidas de la cocina española, siendo un plato perfecto para la cena, como pinto o picoteo y también para bocadillos y meriendas [4].

Churros - es increíble postre que ama a todo el mundo. Deliciosos palillos crujientes se preparan fácil y rápidamente. Churros es un dulce, pasteles fritos. El auténtico churro (aunque vengan en grupo de 12 o seis) suele ser alargado, un poco curvado, con la mezcla perfecta de azúcar, aceite y sal [5].

Chorizo - es un embutido cárnico originario de la península ibérica, tradicional también en la cocina latinoamericana y de otras regiones con influencia cultural española y portuguesa, en donde puede formar parte de la cocina fusión [6]. La principal especia utilizada en el chorizo es el pimentón, que le da al chorizo un sabor típico y un color rojizo. En los países de América Latina, el chile se utiliza a menudo en lugar de pimentón. La carne picada se suele cortar en trozos grandes, pero en algunas regiones se muele en trozos finos. Muy a menudo, el chorizo se vende en forma de queso seco o ahumado. Se come como salchicha ordinaria en sándwiches y en tapas, y el chorizo se fríe o se agrega al guiso.

Cabrales - es queso asturiano, queso en rodajas semisólido con moho azul y textura aceitosa de la comarca asturiana de Penjamiller-Alta. Servido a un vino tinto joven. Su nombre proviene del municipio en el cual se elabora, Cabrales. En sus pueblos, la tradición en torno a este lácteo es muy fuerte, por lo que su preparación y consumo se remonta a muchos años atrás. Incluso, posee la Denominación de Origen Protegido (DOP) desde 1981. Una vez que está lista la base del queso, se pasa a un proceso de maduración dentro de cuevas naturales en las montañas cercanas. Es necesario que la temperatura interior esté entre 8ºy 12º C, además de que la humedad

sea de 90% para que envejezca de forma correcta. Este paso puede durar entre dos y cuatro meses, según el tiempo que se quiera dejar madurando que queso cabrales [7].

Jamón - es pata de cerdo cruda. El término “jamón” se refiere exclusivamente al producto que se obtiene a partir de las piernas o patas traseras del cerdo. La pieza se desprende a la altura de la cadera del animal, conservando el hueso y el cuero que la recubre, como en el caso del jamón curado. A diferencia, algunos productos se deshuesan como es el caso del jamón cocido[8]. Solo las patas traseras del cerdo se utilizan para la mermelada, que están completamente secas. El frente se llama palets y se considera un producto separado. Hay dos tipos principales de jamón, que difieren en la raza de cerdos, su dieta, método y duración de la cocción. El jamón puede también diferir en madurez - 7, 9 o 12 meses.

La cocina española se ha vuelto mucho más popular en los últimos años, convirtiéndose en una de las más importantes del mundo, gracias a genios innovadores como Ferran Adria y los hermanos Rock. Sin embargo, la comida típica española consiste en recetas que se remontan a cientos de años, basadas en el uso de productos frescos, locales y de temporada. Cada región de España tiene sus propios platos estelares y sabores únicos, así que no dude en probar todas las especialidades de este país.

Referencias

1. Gastronomía española. URL: <https://www.erasmusvalencia.com/gastronomia-espanola.html>
2. Paella. URL: <https://foodek.ru/es/recipes-for-a-picnic/paella-is-that-for-a-dish-the-recipe-for-the-spanish-paella/>
3. La cocina andaluza y el gazpacho. URL: <https://elespigon.com/2019/10/25/la-cocina-andaluza-y-el-gazpacho/>
4. Tortilla de patatas o tortilla española, receta fácil URL: <https://www.hogarmania.com/cocina/recetas/huevos/tortilla-patatas-8684.html>
5. ¿Cuál es el origen de los churros? Esta es su verdadera historia. URL: https://www.elconfidencial.com/alma-corazon-vida/2020-06-19/verdadera-historia-churros-alimentacion-fama_2643340/
6. Chorizo. URL: <https://es.wikipedia.org/wiki/Chorizo>
7. Cabrales, el queso asturiano de las montañas. URL: <https://www.cocinayvino.com/en-la-cocina/especiales/cabrales-queso-asturiano-de-las-montanas/>
8. Tipos de Jamón: Todo lo que Necesitas Saber Sobre el Jamón. URL: <https://www.latrastiendasanxenxo.es/blog/tipos-de-jamon>

Hotto P.

Nationale Technische Universität "Dnipro Polytechnic"

Sprachberaterin: Khurtak I.V.

MODERNISIERUNG DER SPRACHE- FRAGE DER ZEIT

Wortfetzen bei WhatsApp und Twitter, Grammatik- und Rechtschreibfehler, solide Anglizismen – die Diskussion um den Zusammenbruch der deutschen Sprache wird in Deutschland seit Jahren geführt. Derzeit sprechen etwa 90 Millionen Menschen in Europa Deutsch als Muttersprache und etwa 50 Millionen kennen Deutsch als Fremdsprache.

Mark Twain sprach über die erschreckende Schwierigkeit der deutschen Sprache. Der amerikanische Schriftsteller war sich sicher, dass Englisch in 30 Stunden gelernt werden kann, Französisch in 30 Tagen, aber Deutsch und 30 Jahre reichen nicht aus. Halb im Scherz, halb im Ernst schlug er vor, Deutsch zur toten Sprache zu erklären (denn nur die Toten haben Zeit, sie vollständig zu beherrschen) oder zumindest deutlich zu vereinfachen.

In Befragungen von Personen, die der Meinung waren, dass die deutsche Sprache allmählich «nichtdeutsch» werde, wurden folgende Angaben genannt: die Kommunikation im Internet; die Tatsache, dass die Menschen weniger Bücher lesen; die Popularität von Anglizismen und Jugendjargon.

Im modernen Deutsch spielen Anleihen aus dem Englischen eine wichtige Rolle. In manchen Bereichen, zum Beispiel in Technik und Wirtschaft, gibt es fast keine neue deutsche Terminologie – sie wird aus den entsprechenden englischen Wörtern gebildet.

Statistisch gesehen stammt jedes dritte oder fünfte Wort im Deutschen aus dem Lateinischen oder Griechischen, etwa zwei Prozent der deutschen Wörter basieren auf Anleihen aus dem Englischen. Der häufigste Anglizismus ist „OK“. Es wird auch von jenen verwendet, die sich an Anglizismen stören.

In letzter Zeit ist es sehr charakteristisch, neue Wörter zu erhalten, durch das vorhandene Wort auf die erste Silbe reduziert und die Buchstaben „-i“ oder „-o“ als Endung hinzufügt („Alki“ – „Alkoholiker“, „Zivi“ – „Zivildienstleistender« usw.). Manchmal werden Wortendungen aus anderen Sprachen entlehnt, wie zum Beispiel die italienische Endung „-issimo“, was den höchsten Grad von etwas bedeutet.

Wir möchten auf minderwertige Systeme hinweisen: Jugendjargon und Jugendslang. Das heißt, wenn es sich um Wörter einer bestimmten jugendlichen Subkultur oder Berufsgruppe handelt, die der breiten Öffentlichkeit wenig bekannt sind, dann können sie mit vollem Recht als Jugendjargon bezeichnet werden. Wenn solche spezifischen "jugendlichen" Wörter allgemein bekannt sind, handelt es sich natürlich um Jugendslang. Diese aktuellen Spracharten können nicht nur der Linguistik, sondern auch der interdisziplinären Studien, die dazu bestimmt sind, studiert werden, um die Gesellschaft und den Menschen darin zu verstehen.

Jugendliche verwenden oft Slangwörter aus der Umgangssprache – wenn sie

beispielsweise etwas „cool“ finden, werden die Wörter „spitze“, „irre“, „super“, „grell“, „fett“ etc. verwendet. Übrigens tauchte vor nicht allzu langer Zeit ein sehr klangvolles Wort „Denglish“ auf, was die Verwendung deutsch-englischer Wörter bedeutet. Die Wörter aus dem angloamerikanischen Sprachraum empfinden die Jugendliche als progressiv und spannend.

Aber das Slang-Problem breitet sich unter der älteren Generation aus, weil befürchtet wird, dass junge Leute kein richtiges Deutsch können und es bald zu einem nationalen Problem führen kann.

Viele Wissenschaftler und Linguisten stimmen jedoch der negativen Seite der Verwendung neuer Abkürzungen und Slang nicht zu. Viele argumentieren, dass sich jede lebende Sprache weiterentwickeln muss, und versichern, dass die deutsche Sprache vor hundert Jahren existierte und in hundert Jahren deutsch bleiben wird. Aber es ist wahr, dass er sich ändern wird.

«I bims» ist das wichtigste Jugendwort 2017. Aus sprachwissenschaftlicher Sicht ist I bims ein Errativ, also ein absichtlich verzerrter Ausdruck, der dadurch eine besondere Bedeutung erhalten hat. «Quelle»-Errativ – der Ausdruck «Ich bin's». Das sind Worte, die oft gesagt werden, wenn sie zum Beispiel an der Haustür klingeln oder telefonieren. Zum Leidwesen der Erwachsenen stellt die jüngere Generation das literarische Deutsch mit großem Vergnügen auf den Kopf.

Ein paar weitere Wörter behaupten, das Hauptwort der Jugend zu sein:

1. *Tinderjährig* – das heißt „im Alter von Tinder“, „Tinder-Jahre alt“.
2. *Schatzlos* – ein von Jugendlichen erfundener Neologismus charakterisiert einen Single, einen Einzelgänger, bzw. eine Person, die keinen geliebten Menschen oder einen geliebten Menschen hat.
3. *Sozialtot* – wie kann ein lebender Mensch auf Facebook und Twitter verzichten? Offensichtlich kann es das nicht. Sonst ist er „sozial tot“.

An der Sprachforschung beteiligte Wissenschaftler stellen fest, wie vielfältig Jugendjargon ist. Und sie betonen: so lästig diese Wortschöpfungen auch für die ältere Generation sind, es lohnt sich nicht, sich über den Sprachabfall bei Teenagern Gedanken zu machen. Viele der Optionen, die die Jury in Betracht zog, waren ein subtiles Wortspiel, gute Englischkenntnisse und eine gezielte satirische Reaktion auf bestehende Trends.

References:

1. Масенко Л. Т. Нариси з соціолінгвістики. / Л.Т. Масенко, -Київ : Вид-во “Києво Могилянська академія”, 2010. -244 с.
2. Dittmar N. Grundlagen der Soziolinguistik/N. Dittmar,- Tübingen,2007. -370S.
3. Ehmann H. Voll konkret. Das neueste Lexikon der Jugendsprache. / H. Ehmann, München : Beck, 2001. -160S.

Huhryanskiy O., Romanenko A.

KZO «Escuela especializada №7 con profundización en lenguas extranjeras»

Ayuntamiento de Dnipro

Supervisor científico: S.Honcharova

LA GENTE FAMOSA EN ESPAÑA

España es un país maravilloso, famoso por su cultura, comida y mucho más. Ha habido muchos españoles influyentes y famosos a lo largo de la historia. Nos gustaría prestar especial atención a los personajes ilustres de España. En la lista hemos incluido tanto a celebridades de hoy en día como a prominentes conquistadores, navegantes, pintores, escritores y del pasado.

Hernán Cortés. Conquistador español que dirigió la conquista del Imperio azteca en México a partir de 1519 y destruyó el estado de los aztecas, el héroe nacional de España y México. Cortés descubrió las montañas de la Sierra Madre Occidental y 500 km de la costa continental del Golfo de California. Reponiendo así las tierras ocupadas de España. Era primo de Francisco Pizarro, quien conquistó el imperio de los Incas en Perú.

Hernán Cortés fue considerado un héroe en vida, un hombre que había conquistado nuevas tierras, aportado riquezas a la Corona y barrido una religión pagana que implicaba sacrificios humanos a gran escala, allanando el camino para la posterior difusión del cristianismo. En tiempos más modernos, al igual que todos los conquistadores, Cortés es considerado un oportunista e imperialista cuya sed de oro y gusto por la evangelización contribuyeron a la destrucción sistemática de la cultura mesoamericana, un hombre que fue personalmente responsable de la muerte de decenas de miles de indígenas [1].

Fernando de Magallanes. El navegante portugués al servicio español.

Dirigió la primera expedición exitosa alrededor del mundo, durante la cual murió el propio Magallanes. Dio el nombre al océano occidental "Océano Pacífico". Es considerado un héroe nacional de España. Abrió el estrecho, que más tarde recibió su nombre. Fernando de Magallanes fue el primer europeo en navegar del Atlántico al Océano Pacífico [2].

Gracias al viaje de Fernando de Magallanes se realizaron dos de los descubrimientos geográficos más importantes: la indivisibilidad de los océanos y el hecho de que la Tierra es redonda.

Miguel de Cervantes Saavedra. El genio literario español más universal, incluye valiosos ejemplos de los géneros más cultivados en la segunda mitad del siglo XVI. La vida de Miguel de Cervantes se caracteriza por haberse desarrollado en una constante serie de altibajos que le llevaron, desde muy joven, a movilizarse por diferentes ciudades y experimentar gran cantidad de vicisitudes, en especial, debido a sus escasos recursos económicos [3].

Miguel de Cervantes cultivó, pero a su original modo, los géneros narrativos habituales en la segunda mitad del siglo XVI: la novela bizantina, la novela pastoril, la

novela picaresca, la novela morisca, la sátira lucianesca, la miscelánea. Renovó un género, la novela, que se entendía entonces a la italiana como relato breve, exento de retórica y de mayor trascendencia.

De todas sus obras, el Quijote, es decir, sus dos partes, fue la de mayor éxito, y del cual poco pudo disfrutar por fallecer al poco tiempo de sus publicaciones. Se trata de la obra con más traducciones, después de la Biblia, y de mayor representación de la literatura española, que dio paso al género de la novela moderna [4].

Sus dos protagonistas, don Quijote y Sancho Panza, experimentan juntos las adversidades de la vida en un relato de estilo tragicómico, que ha hecho de estos personajes dos íconos de la literatura universal.

Antonio Gaudí. Arquitecto catalán y español de los siglos XIX y XX. Considerado el máximo exponente del modernismo catalán, Antoni Gaudí es uno de los arquitectos más importantes de la historia. Sus obras se distinguen por incorporar soluciones constructivas inspiradas en la naturaleza, así como por poseer un profundo simbolismo religioso.

Las obras de Gaudí en Barcelona más importantes son la Sagrada Familia, la Casa Vicens, el Palacio Güell, la Casa Batlló, el Park Güell y La Pedrera. Todos estos monumentos, junto a la cripta de la Colonia Güell, situada en Santa Coloma de Cervelló, forman parte de la lista de Patrimonio de la Humanidad de la Unesco [5]. Para no "cortar" la habitación en partes, ideó su propio sistema de techo sin soporte. Solo 100 años después, apareció el programa informático de la NASA. Antonio Gaudí hizo una gran contribución a la arquitectura de España.

Salvador Dalí. El pintor y escultor español. Inclinado en sus inicios por el impresionismo, posteriormente se convirtió en el representante más popular del surrealismo. Fue uno de los más famosos artistas surrealistas de todos los tiempos y reconocido mundialmente por su obra repleta de imágenes oníricas. Distanciado del surrealismo en la década de 1940, continuó experimentando con diversos estilos y técnicas a lo largo de su carrera. Además, realizó una notable cantidad de esculturas y de joyas, dejó también su obra en el mundo escénico a través de la creación de ballets, escenografías y vestuario para óperas, así como en el mundo del diseño, de la publicidad y del cine [6].

Comenzó a dibujar desde muy temprana edad. Además, es fácil de reconocer por el estilo surrealista de sus pinturas. Las obras más famosas: "Carne sobre las piedras", "Tiempo que se ha desdibujado", "Metamorfosis de Narciso"[7].

Entonces, vimos que España tiene muchos personajes famosos diferentes en diferentes campos. Todos ellos contribuyeron al desarrollo de la cultura mundial.

Referencias

1. World History Enciclopedia en español. Hernán Cortés. URL: <https://www.worldhistory.org/trans/es/1-12267/hernan-cortes/>
2. World History Enciclopedia en español. Fernando de Magallanes. URL: <https://www.worldhistory.org/trans/es/1-19369/fernando-de-magallanes/>
3. Vida de Miguel de Cervantes Saavedra. URL:

<http://cervantes.bne.es/es/cronologia/biografia-miguel-cervantes-bne>

4. Biblioteca virtual. Cervantes y Don Quijote.

URL:https://www.cervantesvirtual.com/obra-visor/cervantes-y-don-quijote-0/html/ffcf21ae-82b1-11df-acc7-002185ce6064_1.html

5. Biografía de Antoni Gaudí. URL: <https://www.dosde.com/discover/biografia-de-antoni-gaudi/>

6. Salvador Dalí.

URL:<https://www.buscabiografias.com/biografia/verDetalle/3005/Salvador%20Dali>

7. Carne sobre las piedras – Salvador Dalí. URL: <https://painting-planet.com/carne-sobre-las-piedras-salvador-dali/>

Jablonska V.

Nationale Technische Universität “Dnipro Polytechnic”

Sprachliche Betreuung: T.V. Halushko

ERFOLGREICH DEUTSCH LERNEN

Eine der wichtigsten Aufgaben beim Erlernen einer Fremdsprache ist nicht nur das Üben der Grammatik, sondern auch die Erweiterung des Wortschatzes. Je mehr Wörter Sie kennen, desto mehr Situationen werden Sie erklären können - selbst wenn Sie große Probleme mit Artikeln und Zeitformen haben, werden Sie eher verstanden werden. Aber wenn man nicht genug Wörter kennt, kann man nicht viel dagegen tun.

Es ist wichtig zu verstehen, dass es zwei Arten von Vokabeln gibt - aktive und passive. Die erste besteht aus Wörtern, die Sie aktiv verwenden, und die zweite aus Vokabeln, die Sie "kennen" und verstehen. Es gibt Möglichkeiten, den Wortschatz beider Arten zu erweitern. Im Folgenden werde ich Ihnen die Methoden vorstellen, die ich selbst anwende und anderen empfehle, sie auszuprobieren.

Die erste Methode ist recht primitiv und uns seit der Grundschule vertraut - die Schreibriftmethode. Nachdem Sie eine Liste mit neuen Vokabeln erstellt haben, empfehle ich, jedes Wort mindestens 5 Mal aufzuschreiben. Dies hilft Ihnen, sich Wörter effizient einzuprägen und - was noch wichtiger ist - die Rechtschreibung zu üben. Auf diese Weise üben wir zwei Fähigkeiten auf einmal.

Nach dieser Übung halte ich es für die beste Lösung, mehrere Sätze zu schreiben, in denen die neuen Vokabeln verwendet werden. Um die Aufgabe zu verbessern, können Sie sich eine kurze Geschichte ausdenken, in der alle gelernten Wörter vorkommen. Diese Methode hilft uns, unseren passiven Wortschatz zu "aktivieren" und ihn in einen aktiven Wortschatz umzuwandeln.

Eine weitere beliebte und ziemlich effektive Methode zum Lernen von Wörtern ist die Verwendung von Flashcards, wie ich finde. Diese Methode ist auch für diejenigen geeignet, die Vokabeln sowohl elektronisch als auch traditionell lernen möchten. Eine Karte ist ein gewöhnliches Stück Papier, Karton oder ein Bild in elektronischer Form mit zwei Arbeitsseiten. Auf der einen Seite steht ein Wort, eine Definition, ein Begriff oder ein Phänomen. Auf der anderen Seite steht eine Erklärung,

Übersetzung oder Zusammenfassung der Bedeutung. Karten, vor allem wenn sie regelmäßig verwendet werden, helfen, Informationen sicher im Langzeitgedächtnis zu speichern.

Und nicht zuletzt die Mindmap-Technik. Es ist eine Art, Wörter zu organisieren, die sowohl die Fähigkeit, Informationen zu gruppieren, als auch eine visuelle Komponente beinhaltet. Karten sind ein Schema, in dem Sie Wörter, Ausdrücke oder Wendungen in Kategorien und Unterkategorien unterteilen. Auf diese Weise decken Sie schnell den Umfang dessen ab, was Sie aufgeschrieben haben. Auf diese Weise funktioniert unser logisches Denken, wir stellen Zusammenhänge her, und in der Zwischenzeit können wir uns in kürzerer Zeit mehr von dem benötigten Material merken. Es sei darauf hingewiesen, dass diese Technik nicht nur zum Einprägen von Wörtern, sondern auch zum Erlernen von Grammatik und zur Systematisierung von Informationen geeignet ist.

Ich habe diese Methoden selbst erlebt und sie haben mir viele Jahre lang geholfen, mit Freude und Qualität Sprachen zu lernen. Ihr Vorteil ist, dass sie vielseitig und effektiv für verschiedene Sprachen sind und das Lernformat so verändern, dass der Schüler in kürzester Zeit so viele Informationen wie möglich lernt, ohne zu pauken.

Egal ob wir eine neue Sprache in der Schule, zu Hause am Schreibtisch oder mit einem Online-Kurs lernen: Am Vokabelpauken führt kein Weg vorbei. Experten schätzen, dass Menschen mindestens 800 Wörter benötigen, um längere Gespräche mit Muttersprachlern führen zu können. Wer fließend sprechen will, braucht sogar 3000 Vokabeln.

Vokabellisten sehen jedoch häufig aus wie endlose Wort-Friedhöfe. Wir ermüden schnell, wenn wir einfach nur versuchen, uns die Wörter durch stummes Vorlesen einzuprägen. Stattdessen sollten wir die Listen in appetitliche Häppchen einteilen.

Der Tipp lautet daher, Vokabeln zu Themenfeldern zu bündeln – etwa "Im Urlaub" oder "Beim Arzt". So fällt es uns leichter, eine Handvoll Wörter gleichzeitig zu lernen. Die einzelnen Vokabel-Bündel sollten jedoch nicht zu viele Vokabeln enthalten.

Experten empfehlen, die Lektionen so einzuteilen, dass wir die Begriffe innerhalb von 20 Minuten lernen können. Danach folgt eine aktive Pause von fünf Minuten und dann wiederholen wir die Vokabeln für weitere 20 Minuten. Länger sollten die täglichen Vokabel-Trainings nicht dauern.

Am nachhaltigsten aber lernen wir Vokabeln, wenn wir Assoziationen benutzen, so sagen viele Ratgeber. Das kann eine simple Eselsbrücke sein. Je genauer wir die Verknüpfung bildlich vor Augen haben, desto besser.

Wollen wir uns zum Beispiel das englische Wort "soak" (durchnässen) merken, können wir uns eine durchnässte Socke (klingt so ähnlich wie "soak") vorstellen, die tropfend an einer Wäscheleine hängt. Assoziationen wie diese schreiben oder malen wir am besten neben die Vokabel. Wenn wir die Vokabel das nächste Mal abrufen, denken wir direkt an die triefende Socke.

Jeder Sprachschüler lernt anders. Während sich einige problemlos Eselsbrücken ausdenken und aufmalen, bevorzugen andere eine App oder ein Programm, das ihnen die Wörter vorliest, passende Bilder und Beispielsätze anzeigt. Das kann Zeit sparen.

Verweise

1. Erfolgreich Deutsch lernen - German Skills. URN: <https://www.germanskills.com> › post › erfolgreich-deutsch...
2. BAMF - Schnell und erfolgreich Deutsch lernen – wie geht das? URN: <https://www.bamf.de> › Anlagen
3. Deutsch lernen: Tipps und Tricks - Deutschland.de URN: <https://www.deutschland.de> › ...

Kaurov Ye.

Dnipro University of Technology

Scientific supervisor: Y.V. Boiko, Associate Professor, Senior lecturer at Department of Translation

PHRASEOLOGICAL MEANS OF EMOTIVENESS CREATION IN ENGLISH SCIENTIFIC-POPULAR STYLE

The language of every people has figures of speech, word expressions which reflect the national tint of the language. Among language units expressing the way of thinking of an ethnos phraseological units hold a special place. The majority of phraseological units possess the property of expressing emotivity.

An emotion is commonly perceived as feelings, mental disturbance. In psychology, emotions are defined as experiences connected with a person's assessment of importance of the factors affecting him and expressed in particular in the form of related feelings, satisfaction and non-satisfaction of his expecting needs. Emotions form an important component of a person's state, reflect his inner world, and the outer manifestation of emotions is a person's speech and physical condition [1, p. 18].

Phraseological unit is a non-motivated word-group that cannot be freely made up in speech but is reproduced as a ready made unit. The word "*phraseology*" has very different meanings in our country and in Great Britain or the United States. In linguistic literature the term is used for the expressions where the meaning of one element is dependent on the other, irrespective of the structure and properties of the unit. According to Webster's dictionary the term "*phraseology*" is 'mode of expression, peculiarities of diction, i.e. choice and arrangement of words and phrases characteristic of some author or some literary work' [2].

The essential features of phraseological units are: a) lack of semantic motivation; b) lexical and grammatical stability. As far as semantic motivation is concerned phraseological units are extremely varied from motivated (by simple addition of

denotational meaning) like *a sight for sore eyes* and *to know the ropes* to partially motivated (when one of the words is used in a not direct meaning) or to demotivated (completely non-motivated) like *tit for tat*, *red-tape* [3].

Lexical and grammatical stability of phraseological units is displayed in the fact that no substitution of any elements whatever is possible in the following stereotyped (unchangeable) set expressions, which differ in many other respects; *all the world and his wife*, *red tape*, *calf love*, *heads or tails*, *first night*, *to gild the pill*, *to hope for the best*, *busy as a bee*, *fair and square*, *stuff and nonsense time and again*.

According to the type of motivation three types of phraseological units are suggested, **phraseological combinations**, **phraseological unities**, and **phraseological fusions** [4].

The **Phraseological Collocations (Combinations)**, are partially motivated, they contain one component used in its direct meaning while the other is used figuratively: *meet the demand*, *meet the necessity*, *meet the requirements*.

Phraseological unities are clearly motivated. The emotional quality is based upon the image created by the whole as in *to stick (to stand) to one's guns*, i.e. refuse to change one's statements or opinions in the face of opposition', implying courage and integrity.

Phraseological fusions, completely non-motivated word-groups, (e.g. *tit for tat*), represent as their name suggests the highest stage of blending together. The meaning of components is completely absorbed by the meaning of the whole, by its expressiveness and emotional properties. Phraseological fusions are specific for every language and do not lend themselves to literal translation into other languages.

A.V. Koonin's classification is based on the functions of the units fulfil in speech. They may be nominating (*a bull in a china shop*), interjectinal (*a pretty kettle of fish*), communicative (*familiarity breeds contempt*), or nominating-communicative (*pull somebody's leg*).

Within each of these classes a further subdivision is as follows:

- a) Set expressions functioning like nouns: N+N: *brains trust*; N's+N: *cat's paw*; Ns'+N: *ladies' man*; N+prp+N: *the arm of the law*; N+A: *blight errant*; N+and+N: *lord and master*; A+N: *high tea*; N+ subordinate clause: *ships that pass in the night*.
- b) Set expressions functioning like verbs: V+N: *take advantage*; V+and+V: *pick and choose*; V+(one's)+N+(prp): *snap one's fingers at*; V+one+N: *give one the bird*; V+subordinate clause: *see how the land lies*.
- c) Set expressions functioning like adjectives: A+and+A: *high and mighty*; (as)+A+as+N: *as old as the hills*.
- d) Set expressions functioning like adverbs: N+N: *tooth and nail*; prp+N: *by heart*; adv+prp+N: *once in a blue moon*; prp+N+or+N: *by hook or by crook*; cj+clause: *before one can say Jack Robinson*.
- e) Set expressions functioning like prepositions: prp+N+prp: *in consequence of*
- f) Set expressions functioning like interjections: these are often structured as imperative sentences: *Bless (one's) soul! God bless me! Hang it (all)!*

As the analysis reveals, emotionally appraising content of the studied phrases can vary depending on the subject's emotional condition and his attitude towards the addressee, and can be complemented by new emotionally appraising semes according to the specificity of the ethno-psychology of the language person.

References

1. Емотивність, експресивність і оцінка як компоненти семантичної структури слова. ... філолог. ф-ту/ Укл. Шинкарук В. Д. – Чернівці: ЧДУ, 1996
2. Bolinger D. The Phrasal Verb in English. URL: Cambridge, 1974. https://www.academia.edu/43413425/THE_NATURE_OF_ENGLISH_PHRASAL_VERBS_A_SYNTACTICO_SEMANTIC_INVESTIGATION
3. Ginsburg R.S. A Course in Modern English Lexicology. 1979. URL: <https://www.bsu.by/upload/pdf/229523.pdf>
4. Goursky S.E. The Idiomatic Heart of the Language. Lvov, 1975. URL: https://www.researchgate.net/publication/342579257_Linguistic_aspects_of_studyin_g_phrasal_verbs

Khoruzhenko S.

Nationale Technische Universität "Dnipro Polytechnic"

Sprachberaterin: Khurtak I.V.

BILINGUALISMUS IN MODERNER WELT

*Die Grenzen meiner Sprache
bedeuten die Grenzen meiner Welt.
Ludwig Wittgenstein*

Bilingualismus oder Zweisprachigkeit bedeutet, dass Menschen mit zwei Sprachen aufwachsen. In meisten Fällen haben diese Menschen die "starke" und die "schwache" Sprache. Aber diese Sprachdominanz kann sich im Laufe des Lebens verlagern. Und oft passiert es so, dass die dominante Sprache die zweite Sprache absorbiert. In der Wissenschaft nennt man die Herkunft-und Muttersprache als Korrelation. Die Herkunftssprache ist der Begriff, die die Kommunikation mit anderssprachiger Umgebung definiert, zum Beispiel Ungarisch in der Ukraine. Wenn man exakt sagen kann, was die Herkunftssprache ist, geht das nicht um die Muttersprache. Die Muttersprache dagegen ist ein alltagssprachlicher Begriff, der nicht so direkt definiert ist, dass verschiedene Menschen unterschiedliche Dinge darunter verstehen können. Für einige ist die Sprache, die sie am besten beherrschen, für die anderen ist die Sprache, die sie am liebsten sprechen oder sich mit deren Sprecherinnen und Sprechern stärker identifizieren. Was jemand als seine Muttersprache bezeichnet, ist also bis zu einem gewissen Grad recht individuell und subjektiv.

In der Mehrsprachigkeitsforschung vermeidet man diesen Begriff, weil man Phänomene, die man untersucht, von anderen Erscheinungen abgrenzen möchte. Wenn Herkunftssprecherinnen und -sprecher sich selbst als Muttersprachler(in) bezeichnen, ist das selbstverständlich, weil sie sich mit der Sprache verbunden fühlen. Gleichzeitig weckt die Bezeichnung „Muttersprachler(in)“ bei den meisten Menschen die Erwartung an sehr hohe sprachliche Kompetenzen. Diese Erwartung wird eine Enttäuschung sein, wenn man feststellt, dass eine Person in der Herkunftssprache nur wenig lesen und schreiben kann.

Der Bilingualismus wirkt gut auf das Gehirn. Das Gehirn, wie jeder Muskel, braucht und mag die Beanspruchung. Es stellte sich heraus, dass das Erlernen und Sprechen von zwei oder mehr Sprachen einer der besten Wege ist, um degenerative Erkrankungen wie Demenz, in Schach zu halten. Tatsächlich zeigen bilinguale Personen erkennbare Alzheimer-Symptome erst rund fünf Jahre später als Menschen, die monolingual sind. Die Zweisprachigkeit entwickelt auch die Aufmerksamkeit.

Aber wie alles hat diese Erscheinung auch Nachteile. Die Kinder, die in der Umgebung von zwei Sprachen aufwachsen, fangen an, ihre ersten Wörter später als andere Kinder zu sprechen. Das Kind braucht mehr Zeit, um die verschiedenen Sprachsysteme abzugrenzen.

Bibliographische Referenzen

- 1) https://www.academia.edu/31550230/Deutsch_ist_meine_Zweitsprache_Terminologische_Zuschreibungen_und_ihre_gesellschaftliche_Rolle?email_work_card=title
- 2) https://www.academia.edu/7179238/Bilingualismus?email_work_card=title
- 3) https://www.academia.edu/12958816/Sprachbewusstsein_und_Einstellungen_zur_Mehrsprachigkeit_an_Wiener_AHS_im_Kontext_von_Migration_Univ_Wien_Diss_2009?email_work_card=title

Kinarieieva P.

Dnipro University of Technology

Scientific supervisor: Y.V. Boiko, Associate Professor, Senior lecturer at Department of Translation

CONCEPTUALIZATION OF SMILES (CASE STUDY: PERIODICALS IN THE FIELD OF LAW)

Cognitive linguistics, which recognizes language not as a “system in itself and for itself”, but in connection with a human, without whom the emergence and functioning of this system would be impossible [2, p.72]. Representatives of the cognitive approach are mainly American scientists, such as J. Lakoff, R. Langaker, R. Jackendoff, C. Fillmore, L. Talmy, A. Goldberg, J. Taylor and others.

Cognitive approach to the analysis of figurative means reveals the deep, conceptual mechanisms of various hidden meanings, which reflect the mechanisms of thinking. The new understanding of imagery enabled the development of new approaches to the analysis of such cognitive processes as analogy, identity, similarity, and also led to the understanding of similes as a thinking tool. The cognitive approach makes it possible to revise ideas about the nature of theoretical knowledge, about the role of linguistic means in cognition, about the relationship between language and thinking. In this context, the problem of simile conceptualization in the field of political discourse is the most relevant. The increased interest in this issue is connected with the fact that “thinking about the content, ways and results of economic processes leads the participants of the social dialogue to a wide range of metaphoric comparisons and similes that create various conceptual images” [3, p. 13].

A **simile** is a figure of speech that compares two different things that have similar properties or characteristics. Similes are often confused with metaphors, which is another different figure of speech used for comparison. The most longstanding theory of metaphor comprehension contends that both metaphors and similes are just comparison statements. The easiest way to identify a simile as opposed to a metaphor is to look for the words ‘*like*’ or ‘*as*’, such as “*as proud as a peacock*”. Similes are a powerful tool for making language more interesting, descriptive, and creative. Because the mind thinks in images and associations, similes can elicit stronger and more effective descriptions than adjectives or exact descriptions; they can activate linked emotions, generate new mental connections, and underline specific features. From common conversation to poetry, similes are almost required for creative expression.

The birth of similes is connected with the conceptual system of native speakers, their standard ideas about the world, with the system of evaluations that exist in the world by themselves and are only verbalized in language. According to such views, comprehension of these figurative tropes is based primarily on the semantic features of the topic and the vehicle of the metaphorical utterance.

Studying similes in political articles, it is possible to distinguish the following groups of semantic concepts, which include the second components of metaphorical comparisons belonging to the following classes [1, p. 159]:

The **first class** of semantic concepts includes natural phenomena, that is, some property is compared with natural phenomena, such as: lightning, air, sky, sun, rocks, hills, etc. to create imagery and expressiveness. For example: *The company may charge high as the sky fees to the applicant with great experience, they really want to work for them.*

The **second class** of semantic concepts includes Plants, that is, some property is compared with a plant, for example: *Europeans were not as cool as cucumber for action in the Security Council.*

The **third class** of semantic concepts includes proper names: proper names in comparative phraseological units are usually of biblical, mythological or historical

origin, as in the following sentences, for example: *In great swathes of China, incomes are far higher: Beijing and Shanghai already feel as rich as Croesus.*

The **fourth class** of semantic concepts includes parts of the body, for example: *Neither side has won long as their arms policy struggle within administration, and as a result neither side's policy is ready being implemented.*

The **fifth class** of semantic concepts includes Subjects, for example: *What works like a clock in one country doesn't necessarily work in another.*

The **sixth class** of semantic concepts includes animals, for example: *The United States is not happy as a lark that the EU is moving towards letting its arms embargo on China.*

The **seventh class** of semantic concepts includes the substance: *Many own or work for textile firms in Italy that are reeling from cheap as dirt Chinese export after the ending of global quotas.*

In the study, the cognitive operation of similes is determined as one that forms cognitive operations and mechanisms of perception and processing of information. Similes is aimed at obtaining new knowledge as a result of matching homogeneous or heterogeneous comparable entities. With the help of similes conceptualization new images derived from the basic cognitive operation are formed.

References

1. Кабанцева Н.В. Семантична класифікація метафор. *Науково-практична конференція «Сучасна філологія: теорія та практика»*. Одеса: Міжнародний гуманітарний університет, 2014. С. 158–160.
2. Маслова В.А. Когнитивная лингвистика: учеб. пособие. Минск: ТетраСистемс, 2008. 272 с.
3. Філатенко І.О. Сучасна політична метафора в російськомовній газетній комунікації України: когнітивно-прагматичний опис: дис. ... канд. філол. наук: 10. 02. 02. Київський нац. ун.т імені Тараса Шевченка. Київ, 2003. 23 с.
4. Langacker R. *Concept, Image and Symbol: the cognitive basis of grammar* / Ronald W. Langacker. 2nd ed. With a new pref. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, 2002. 395 p.

Kijaschtschenko O.

Nationale Technische Universität "Dnipro Polytechnic"

Sprachliche Betreuung: T.V. Halushko

BERLINER SLANG

Slangwörter werden in allen Sprachen gebraucht. Es vereinfacht die Sprache und es gibt einem einen modernen touch. Im amerikanischen gibt es jede Menge Slang Ausdrücke, wie bizarre, insane, nasty, thats really brutall, stuck up. Auch im Deutschen jetzt, das neue Modewort, das müssen wir jetzt Gas geben. Durch das

Internet und speziell durch SMS - Schreiben sind jetzt viele neue Slang Ausdrücke in den Sprachen. Auch Einwanderer haben Deutsch und Englisch bereichert.

- Jüten Tach!

Sie antworten: „Entschuldigung?“

Ihr Berliner Freund hat Sie anscheinend begrüßt, aber Sie erinnern sich, dass in Ihrem Lehrbuch stand, dass Sie „Guten Tag“ und nicht „Juten Tach“ sagen sollten, um

„Guten Tag“ zu sagen.

Das ist die Alltagssprache in Berlin, die Sie nicht in Ihrem Online-Sprachkurs oder während Ihres Sommerschulprogramms lernen. Tatsächlich ist Juten Tach Guten Tag; Es ist einfach die geschriebene Form, wie ein Mensch mit Berliner Akzent Guten Tag aussprechen würde, was später in Berlin zu einer typischen Art wurde, „Hallo“ zu sagen.

Damit Sie in Zukunft nicht mehr mit einem solchen Schlamassel konfrontiert werden möchten, müssen Sie anfangen, ein paar grundlegende Berliner Slang-Wörter zu lernen. Und ich rede von Wörtern, die sich komplett vom Hochdeutschen unterscheiden, nicht nur von Wörtern, die mit einem anderen Akzent ausgesprochen werden. Wenn Sie hier und da Ihren Berliner Slang üben, können Sie auch leicht mit Einheimischen in Kontakt treten und Ihre deutschen Freunde beeindrucken.

1. Alki.

Bedeutung: Alkoholiker

Standarddeutsches Äquivalent: Alkoholiker

Alki bezieht sich auf Personen, die dafür bekannt sind, übermäßig viel Alkohol zu trinken.

Beispiel: Ich bin kein Alki, aber ich trinke Bier jeden Samstag.

2. Atze

Bedeutung: Bruder oder Freund

Standarddeutsches Äquivalent: Bruder oder Freund

Normalerweise wird Atze in Berlin verwendet, um einen Freund oder Bekannten in derselben Clique zu beschreiben.

Beispiel: Hey Atze, was geht?

3. Bommel

Bedeutung: Angst

Standarddeutsches Äquivalent: Angst

In Berlin beschreibt Bommel das Gefühl von Zweifel, Angst und Unsicherheit.

Beispiel: Ich hab' Bammer, dass ich's nicht schaff'. Das Schulprogramm ist in diesem Jahr schwer.

4. Birne

Bedeutung: Kopf

Standarddeutsches Äquivalent: Kopf

Birne bedeutet im Hochdeutschen Birne. In Berlin bezieht es sich auf den Kopf, wenn man Slang spricht.

Beispiel: Ich hab' Birnenschmerzen. Ich soll den Arzt sehen.

5. Brett

Bedeutung: Tür

Standarddeutsches Äquivalent: Tür

Brett wird verwendet, um Türen zu beschreiben, insbesondere solche in einem Haus.

Beispiel: Machs Brett lief. Es gibt zu viel Lärm draußen.

6. Futsch

Bedeutung: kaputt

Hochdeutsches Äquivalent: kaputt

In anderen deutschen Slangausdrücken wird das Adjektiv kaputt meist durch weg ersetzt. Obwohl in Berlin immer noch weg verwendet wird, sagen die Berliner auch futsch, um Dinge zu beschreiben, die kaputt sind.

Beispiel: Mein Auto ist futsch.

7. Helle

Bedeutung: schlau

Standarddeutsches Äquivalent: schlau

Helle ist ein Adjektiv, das kluge, intelligente Menschen beschreibt, insbesondere in Akademikern.

Beispiel: Du bist hell. Eine 1 in Mathe ist nicht einfach.

8. Kröten

Bedeutung: Ein bisschen Geld

Standarddeutsches Äquivalent: ein wenig Geld

Kröten bedeutet im Hochdeutschen „Kröten“. Aber in Berlin bezieht sich Kröten neben seiner formalen Bedeutung auch auf Geld, besonders in kleinen Beträgen.

Beispiel: Gerade hab ick keine Kröten. Kannst du mir ein paar Euros leihen?

Die deutsche Sprache zu lernen kann herausfordernd sein, und der deutsche Slang macht es nicht einfacher. Doch wie immer beim Sprachenlernen gilt: Niemand ist von Anfang an perfekt, und mit etwas Übung und viel aktivem Sprechen kommt auch der deutsche Slang irgendwann wie von allein.

Verweise

1. Bot Berlitz. Deutscher Slang: Beispiele und ihre Bedeutungen. URN: <https://www.berlitz.com> › blog
2. Das kleine Wörterbuch der Jugendsprache - T-Online. URN: <https://www.t-online.de> › leben
3. Jugend und ihr Slang – Deswegen verludert die Sprache nicht. URN: <https://www.bernerzeitung.ch>

Kirichenko K.

Dnipro University of Technology

Scientific supervisor: N. O. Moskalenko

CURRENT UKRAINIAN SOCIAL AND POLITICAL REALIA AND PECULIARITIES OF THEIR RENDERING FROM UKRAINIAN INTO ENGLISH IN NEWS MEDIA TEXTS

Today, due to the highly dynamic nature of unfolding events in Ukraine after the beginning of the full-scale Russian invasion of Ukraine on February 24, 2022, the interest of the international community in Ukrainian socio-political issues is growing significantly.

Fundamental changes in the life of society result in changes in language. In this connection, arises the question of studying peculiarities of the translation of modern terminology, which reflects current realia of our country's life.

In the texts of the media style of the time of the Russian military aggression against Ukraine, *special attention should be paid* to rendering of certain types of social and political realia, such as:

- 1) allusions – references to facts, events and characteristics known to the nation, somehow connected with the names of political and state figures, personalities known to society (for example, *Bulbofuhrer* – self-proclaimed president of the Republic of Belarus Alexander Lukashenko, *don-don and his TikTok warriors* – the head of the Chechen Republic Ramzan Kadyrov and Chechen soldiers fighting in Ukraine on the side of Russia, *tractor troops* – a nickname for the Ukrainian farmers who've famously used their tractors to tow Russian tanks and other weaponry from the battlefield);
- 2) *words derived from proper names, e.g. denominal verbs* originating from proper names (for example, *Macronite* or *macroner* – the term is used to describe someone who makes a big show of being very concerned about something but refuses to do anything tangible to help, it can also mean “to call for nothing”; *Scholz* – term meaning to continually promise something without ever actually having any intention of doing it; *Shoiguing* – the term describes the act of pretending everything at work is going according to plan when this is not the case at all) or *denominal nouns* originating from proper names (for example, *arestovlennya* – a reassuring message);
- 3) phraseological units (for example, *to go to a Kobzon concert* – to die (about the enemy), so when Ukrainian defenders kill Russian invaders in combat, sometimes they say the enemy was “*given a ticket to a Kobzon concert*”, *to “start the tractor”* – to introduce a most unexpected point to win an argument, or to use a surprising tool in a fight);
- 4) slang words and phrases (*to Chornobaite* – to repeat the same mistake getting the same negative result and suffer a lot because of it, *to be Ukrained* – when you are Russia and you invade a country and the response is humiliation on a global forum [2]);

5) ironic words and expressions based on the practice of using various euphemisms and newspeak in Russia (for example, *bavovna* – the word used to refer *explosions in Russia or in the territories temporarily occupied* by the Russian forces, because in the Russian language words *chlópok* (in English cotton) and *chlopók* (in English pop, clap, crack, bang), the term used for explosions by Russian propaganda, are homographs; the same applies to such jokes as *Maybe, someone had a cigarette in the wrong place?* or *Russians should finally start to follow fire safety rules*; “*analogovnet*” (in English “there are no analogues”) – the term used to refer Russian poor-quality weapons and equipment, sometimes this word used in a broader sense for everything made in Russia that is self-made or of low quality, because at the beginning of the full-scale invasion of Ukraine, Russian propagandists and officials positioned Russian weapons as something unique (in Russian “*analogov net*”) but in fact weapons turned out to be outdated and of very low quality);

6) profanities (for example, “*Russian warship, go fuck yourself*”, *bledina* – a noun that is used by Ukrainians to identify a Russian missile, was specifically used during air raids to warn civilians about the flying missiles across the country [1]);

7) words with variant spellings, in particular proper nouns, which are used disparagingly, that begin with a lowercase letter (for example, *russia*, *putin*, *lukashenko*, *belarus*).

As it might be seen, Ukrainian war time lexicon replenishes very dynamically. A number of realia may represent deviations from the literary norm. The most typical difficulties of translation of current Ukrainian social and political realia in media texts are mainly related to rendering of neologisms, figurative language (especially allusions and phraseology), humour and slang. The most notable characteristics of the process of formation of current Ukrainian social and political realia are changes in understanding of profanity, of aims and admissibility of its use, and changes in spelling rules that added new variants to the existing norms. Peculiarities of the formation and translation of current Ukrainian social and political realia are a very relevant and fruitful topic that require further, more detailed research.

References

1. Bledina. Urban Dictionary : веб-сайт. URL: <https://www.urbandictionary.com/define.php?term=bledina> (дата звернення: 29.10.2022)
2. Ukrained. Urban Dictionary : веб-сайт. URL: <https://www.urbandictionary.com/define.php?term=Ukrained> (дата звернення: 30.10.2022)

Klevtsova K.

Dnipro University of Technology

Scientific supervisor: O.M. Cherkashchenko

METHODS OF TEACHING ENGLISH TO CHILDREN

It is known that teaching requires a lot of resources such as time, knowledge of the subject and understanding of learners' psychology. Teaching a foreign language is especially difficult, because it requires not only the knowledge of the subject, but also developed associative thinking, selection of the right teaching methodology individually for each student.

During the lesson, every teacher, like a professional actor, changes the roles, applies different kinds of activities and approaches to learning, so that they can make their students interested, and also contribute to learners' further independent study of the language outside the school. Certainly, there are many different teaching strategies, and teachers should consider them carefully to choose more effective methods and avoid possible problems which can arise in the process of working with certain teaching methods. Thus, the purpose is to analyse popular teaching strategies, their advantages and disadvantages.

Callan Method is a traditional method of learning a language through listening, speaking and repetition, but not just rote learning of grammatical structures and vocabulary. Classes are in small groups and allow 5-10 people to study. The first lesson already involves speaking, which initially sets up an active involvement in the learning process. Mistakes are also corrected immediately and the material is repeated until the student and teacher are absolutely certain that everything is reproduced correctly.

This method is very effective in terms of developing speaking and listening skills, which is a great advantage. But at the same time, there are also disadvantages such as lack of writing practice and lack of adaptation to people with underdeveloped auditory memory. It is known that most people better perceive information visually, that is, through pictures, writing and video. Despite these shortcomings, we can choose this method for students of any age as a supplement to the main learning strategy.

Another technique which is worth considering is "**MASTER**" **program or activation of learning**. This method consists of 6 steps, which are called MASTER: *M* stands for psychological readiness. It is important to determine the right ways of motivating and understand what the student can benefit from during the training. *A* is compliance with the rules, understanding the principles, structure of the language. *S* is awareness, understanding of cause-and-effect relationships in a particular topic. *T* is additional channels. That is, to help the student find ways in which it is convenient for him to memorize the information received.

E refers to application of the acquired knowledge in practice.

R is about evaluating the effectiveness of the method. Each stage passed must be monitored to understand whether this method is suitable for the student and how much it satisfies his initial motivation.

MASTER is a very effective method because it is based on showing and learning to see the differences and similarities between a foreign language and the native one. This is very important, because without understanding these points, language learning becomes very difficult and ineffective.

This strategy is suitable for everyone who has already studied or is studying their native language and understands grammatical structures, word structure and other rules, that is, schoolchildren, students and adults, but it is not suitable for preschoolers, because without the basis of knowledge of the native language, this method will be almost inaccessible for teaching.

LAMP method was developed by Thomas and Elizabeth Brewster, who suggested that language can only be learned by practice. The method focuses on listening and understanding the language, while less attention is paid to vocabulary and grammar. During the lessons, students combine conversational situations and actions, establishing linguistic connections between them. They learn short dialogues by heart, which allows them to quickly learn to speak in a familiar situation.

This strategy is best suitable for teaching preschoolers or primary school students as it provides for interactivity; an emphasis on the interaction of students with each other, which is very important for this age, as well as the opportunity to build interesting and fun dialogues, watch your favorite cartoons in a foreign language. This method will undoubtedly arouse the child's interest in learning. As for older learners, this method is also suitable, in particular for those adults who find themselves in a foreign language environment and need to quickly and efficiently learn the language for communication at the household level.

The Birkenbill method by the German management trainer Vera Birkenbiel involves learning a language as children do, that is, in a playful way, and it is best to learn like a child. The focus is on listening comprehension, which is based on:

- Reading the text in the native language and understanding it.
- Listening to the text in the foreign language and reading it at the same time.
- Passive listening to the foreign language in everyday life.
- Speaking, reading and writing in a foreign language.

This method is perfect for those who prefer to learn a language intuitively.

Having considered the above methods for teaching a foreign language, we can say that the best method is the one that will be convenient for you as a teacher and for the student with all his/her peculiarities of perception. Methods are usually compiled and adapted to the language learning program by topics, age and level of knowledge of the student. That is, for example, for the first lesson, you can choose the LAMP method, as it will allow you to start learning the material from the first lesson and at the same time communicate with the student, learn about his preferences and understand what approach to work with this student to choose in the future.

To conclude, we should say that there is no universal recipe for learning a language because every learner is different and every lesson has different goals and tasks. The intensity and pace of learning should also be adapted as much as possible to the respective life situation.

References

1. Полікарпова Ю.О. Сучасні тенденції у викладанні англійської мови в Україні. [Електронний ресурс] / Ю. Полікарпова // Сучасна освіта. – Режим доступу: https://www.narodnaosvita.kiev.ua/?page_id=4870 (Дата звернення: 10.11.2022).
2. Титова М. Методики вивчення англійської. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://englishprime.ua/uk/metodiki-izucheniya-anglijskogo/> (Дата звернення: 09.11.2022).

Kosmina I.

Universidad de Alfredo Nobel, Dnipro

Consultora de investigación: M.Y. Oníshenko

MODISMOS ESPAÑOLES COMO PARTE DE LA CULTURA NACIONAL DE ESPAÑA Y LAS PARTICULARIDADES DE SU TRADUCCIÓN

Actualmente las cuestiones relacionadas con la comunicación intercultural se han agudizado enormemente. Respectivamente se presta una mayor atención al estudio de las lenguas en estrecha relación con la cultura del hablante nativo. Por esta razón son de indudable interés los modismos dotadas de valor comunicativo, ya que reflejan claramente la cultura material y espiritual de una nación. En este caso la cultura española no es una excepción.

Los modismos son las unidades fraseológicas (UF) transmisoras de la experiencia vital de la nación, que reflejan vívidamente las observaciones del mundo circundante. Este factor determina las peculiaridades de su uso en el habla. Reflejan los fenómenos y objetos que rodean directamente a las personas; éstas, a su vez, les confieren ciertas características [3, p. 425].

Sin embargo, en la mayoría de los casos surgen diferentes tipos de dificultades en la traducción, una de las cuales es la traducción de modismos. Los problemas están relacionados principalmente con las diferencias lingüísticas y culturales, así como con la estructura específica de las UF. Pero el traductor intenta resolver esta dificultad aplicando diferentes métodos de traducción. Su objetivo es conseguir un resultado ideal, ya que una UF es portadora de una determinada expresividad y connotación, debida en gran medida al entorno sociocultural en el que apareció una UF dada.

El problema de la traducción de la fraseología ya ha sido señalado e investigado por muchos especialistas de todo el mundo, como S. S. Kuzmin, D. Dobrovolsky, A. V. Kunin, L. K. Bayramova, E. F. Arsentyeva, G. Z. Sadykova, Korpas Pastor y otros. Hay muchas obras dedicadas al análisis comparativo de la fraseología (E. F. Arsentyeva, L. K. Bayramova, A. V. Kunin). Algunos estudiosos de la lingüística, particularmente los de D. Dobrovolsky, Korpas Pastor, S. S. Kuzmin, etc., consideran el mecanismo de traducción de uno modismo junto con el estudio de los métodos de su traducción.

Se presta especial atención a la interpretación del significado fraseológico. Es indudable que este fenómeno es bastante complejo, se debe "a una actitud peculiar frente a los objetos o fenómenos de la realidad designados, a la naturaleza de la base figurativa interna, al número excesivo de palabras, a la dependencia entre los componentes léxicos de un modismo y al replanteamiento total o parcial de su significado".

L. I. Roizenzon presenta las unidades fraseológicas como complejos de palabras estables (CPE): "Todos los complejos de palabras estables se caracterizan por el hecho de que existen en la lengua como elementos listos para hacer el discurso como su material de construcción: sólo este rasgo une a todas los elementos que pertenecen al fondo de CPE de la lengua sin excepción"[4].

Todas las demás características no pueden ser unificadoras.

La semántica del UF y su forma presentan la unidad dialéctica. El camino de fraseologización de cada una de estas unidades lingüísticas era largo y complicado. Las peculiaridades de la estructura de muchas UF no se pueden dominar o explicar si no se comparan con las frases prototipo correspondientes [1, p. 8].

A continuación, nos gustaría citar algunos ejemplos de modismos en español con sus equivalentes en ucraniano: *Es un arca cerrada* – *він вміє тримати язика за зубами; помре – не викаже; en artículo de muerte* – *на смертному одрі; caerse la baba a alguien* – *дивитись роззявивши рота, розчулитись; ¡te conozco, bacalao!* – *Я тебе наскрізь бачу!; miente por la barba* – *брехати і не червоніти; llevar a uno de la barba* – *тримати когось під каблучком; el tiene pocas barbas* – *молоде-зелене; ¡Bomba!* – *Увага!; estar echando bombas por los ojos* – *метати громи та блискавки; perderse por pico* – *язик мій, ворог мій; tener mucho pico* – *розпустити язика.*

En la fraseología las comparaciones constituyen un grupo aparte. Estas expresiones son las más abundantes en cualquier idioma, especialmente en el español. Surgen al comparar la similitud de dos o más fenómenos. [5, p. 124-125].

La mayoría de los modismos que contienen comparaciones son comunes a los hablantes nativos, es decir, comúnmente entendidos por los habitantes tanto de España como de los países latinoamericanos. El investigador francés R. Georgen, en su artículo "Secretos de estilo", señala que la comparación en general existe como la forma más antigua y vívida de expresar una idea, y que este método es común y comprensible para los interlocutores [2, p. 31].

En conclusión, se puede notar que la traducción de modismos siempre ha sido de gran interés para todos los que tienen que traducir frases estables. Los modismos están directamente relacionadas con la cultura, las ideas y el modo de vida de una sociedad y tienen un estatus cultural y lingüístico. Así, para entender los modismos de una determinada lengua, es necesario conocer el universo cultural de los hablantes y su concepción del mundo a través de las correspondencias metafóricas. El pensamiento del pueblo es la fuente más importante de creación de modismos, y la realidad objetiva se evalúa diferentemente según la conciencia y la cultura del pueblo.

Referencias

1. Avksent'ev L.G. Suchasna ukraïns'ka mova. Frazeologiya. Harkiv: Vishcha shkola, 1983. p. 18.
2. Georjin R. Les secret du style. Paris, 1961. pp. 31-32.
3. Lyahina I. A. Koloronimy v strukturi anhliiskykh frazeolohizmiv [Colour Terms in a Structure of English Phraseological Units]. Naukovi zapysky. Kyiv, 2010. №13. p. 429.
4. Roizenzon L.I. Fraseología rusa. - Samarkanda: Universidad Estatal de Samarcanda, 1977. p. 119.
5. Vigara A. Pre-texto y realización del sentido en el español coloquial. Madrid: Universidad Complutense de Madrid, 2010. pp. 124-125.

Kostohryz A.

Nationale Technische Universität „Dnipro Polytechnic“
Sprachberaterin: Khurtak I.V.

MERKMALE DER SMS-KOMMUNIKATION VON JUGENDLICHEN IN DEUTSCHLAND

Mobiltelefone sind noch relativ neu in unserem Leben, aber sie sind ein fester Bestandteil unseres Lebens geworden. Heutzutage hat fast jeder in Deutschland ein eigenes Mobiltelefon. Sie ist so alltäglich geworden, dass wir gar nicht merken, wie sich unsere Sprache und unsere Denkweise verändern.

Laut einer Studie des Jugendmagazins JIM (Jugend Information Media) aus dem Jahr 2010 nutzen 97 % der Jugendlichen zwischen 12 und 19 Jahren in Deutschland ein Mobiltelefon, wobei Textnachrichten weitaus häufiger sind. Das Mobiltelefon hat sich somit zum gängigsten Mittel der Individual- und Massenkommunikation unter jungen Menschen entwickelt. Es ist kein Zufall, dass die heutige junge Generation in Deutschland den Spitznamen "Handy-Generation" trägt. Zahlreiche Studien haben gezeigt, dass diese Art der Kommunikation natürlich gewisse Unterschiede zu den Standardvarietäten des Deutschen aufweist.

Als Ergebnis unserer Umfrage wurde herausgestellt, dass die Besonderheit bei der Verwendung von SMS-Nachrichten die begrenzte Anzahl von Zeichen ist, die die lexikalischen, syntaktischen und morphologischen Merkmale dieser Art von Nachrichten bestimmen. Der Umfrage zufolge verwenden viele Menschen verschiedene Techniken für das Schreiben von SMS, um Zeit zu sparen, wenn sie den Text über die Tastatur des Telefons eingeben, d.h. das Schreiben des Textes ist meist nur in Groß- oder Kleinbuchstaben geschrieben. Es ist anzumerken, dass junge Männer beim Schreiben von Texten häufig keine Differenzierung vornehmen. Das Schreiben von Textnachrichten in Großbuchstaben wird jedoch genau darin erkannt. Diese Technik dient oft als zusätzlicher Aufmerksamkeitsverstärker, analog zum Anheben

des Tons oder sogar zum Anschreien in der zwischenmenschlichen Kommunikation (ACHTUNG - "ACHTUNG!").

Laut der Umfrage ist es für jeden völlig normal, eine große Anzahl von schriftsprachlichen Abkürzungen immer wieder zu verwenden, z.B. "u.a.", "Nr.", "usw" („und andere“, „Nummer“, „und so weiter“). Abgekürzte Namen von Städten, Wochentagen und Realitäten, die den Gesprächspartnern bekannt sind, sind keine Seltenheit. Spezifisch für die Mehrheit der befragten Studenten sind Abkürzungen wie "cu" ("see you"), "bidunowa" ("bist du noch wach?"). Die Mehrheit stimmte auch zu, dass sie keine Schwierigkeiten haben, solche Abkürzungen zu verstehen, aber etwa 5 % aller Befragten haben immer noch Schwierigkeiten, solche Abkürzungen zu verstehen.

In SMS-Nachrichten werden Umgangssprachliche und jugendliche Ausdrücke sowie Dialektismen und Anglizismen häufig verwendet. In 98 % der Fälle ist auch die Verwendung graphostilistischer Mittel, wie z. B. Emoticons, von Bedeutung. Diese Technik ist bei weiblichen Studenten besonders ausgeprägt. Sie dient der Übermittlung von Emotionen in einer zwischenmenschlichen SMS-Nachricht und verleiht der Kommunikation einen informellen Charakter.

Ein weiteres Mittel zur Vermittlung von Emotionen in der schriftlichen Kommunikation ist die Wiederholung von Buchstaben, z. B. "Jetztkapiere! Ichdichnochgaaaaanzdolllieb!" ("Jetzt verstehe ich! Ich liebe dich noch mehr"). Allerdings wird dieses Stilmittel in SMS-Nachrichten seltener verwendet als in Chatrooms, was mit einem komplexeren Texteingabemechanismus und einem begrenzten Nachrichtenvolumen verbunden ist. Den Umfrageergebnissen zufolge nutzen nur 25 % aller Befragten dieses Medium, um ihre Emotionen zu vermitteln.

Zusammenfassend lässt sich sagen, dass SMS-Nachrichten eine feste Textart sind, die sich von jungen Menschen unabhängig von Beruf und Geschlecht durch einen "schlanken Stil" und gleichzeitig durch das Vorhandensein zahlreicher Merkmale der gesprochenen Sprache verwendet wird.

Das Ergebnis unserer Studie ist ein kleines Wörterbuch mit Abkürzungen:

AKLA – Alles klar?

AS – Antworte schnell!

BB – Bisbald! (До скорой встречи!)

BRADUHI – brauchst du Hilfe?

BSE – Bin so einsam!

BIDUNOWA – Bist du noch wach?

FF – Viel Vergnügen!

HAHU – Habe Hunger.

HDL – Hab dich lieb.

Hegl – Herzlichen Gluekwunsch!

ISALNO – Ich schlafe noch.

MUMIDIRE – Muss mit dir reden.

N8 – Gute Nacht!

NEWS – Nur ein wenig sauer.

THX – Thank you!

Referenzliste:

1. Androutsopoulos J. SMS-Kommunikation: Ethnografische Gattungsanalyse am Beispiel einer Kleingruppe [Electronic resource] / J. Androutsopoulos, G. Schmidt // Zeitschrift für Angewandte Linguistik (ZfAL). – 2001. – URL: <http://www.mediensprache.net/archiv/pubs/1341.pdf>
2. Heinrich J. Deutschland simst wie nie! [Electronic resource]. – URL: <http://www.bzberlin.de/ratgeber/computer/deutschland-simst-wie-nie-article863160.html>
3. Höflich J.R. Das Handy als „personliches Medium“. Zur Aneignung des Short Message Service (SMS) durch Jugendliche // Kommunikation@gesellschaft. – 2001. – Jg. 2. – Beitrag 1.
4. JIM 2010. Jugend, Information, (Multi-)Media. Basisstudie zum Medienumgang 12–bis 19- Jähriger in Deutschland // Medienpädagogischer Forschungsverbund Südwest.- 2010.- 231S

Kostyushkevich M., Zubko M.

KZO «Escuela especializada №7 con profundización en lenguas extranjeras»

Ayuntamiento de Dnipro

Supervisor científico: S.Honcharova

COMPARACIÓN DE LA ARQUITECTURA PERÚ Y ESPAÑA

La arquitectura está en constante transformado, porque la gente cambia, las visiones de la vida, las preferencias de la gente, aparece algo nuevo. Por lo tanto, en este artículo, queremos que veas cómo ha cambiado la arquitectura a lo largo del tiempo y la compares en dos países: Perú y España.

Muchos hallazgos interesantes de arquitectura se pueden encontrar en las regiones arenosas de Perú. En el territorio de las regiones montañosas, grupos de geólogos encontraron restos medio destruidos y destruidos de la gran cultura Inca [1]. En particular, sus casas. Que consistía principalmente en edificios fortificados con piedra y grandes muros y vallas. El material de construcción era piedra o ladrillo en bruto, sin cocer. La piedra, el principal material de construcción, ha utilizado en la edificación de todas las estructuras civiles, también se trabajaba con un cincel de piedra. Mientras explora las principales ciudades antiguas de los Incas, puede ver estructuras gigantes y letreros hechos de piedras. Un gran número de ciudades están representadas por enormes fortalezas, a veces incluso con varios pisos. Una cosa interesante que se puede notar es la construcción de los muros alrededor de las tumbas incas. Estas son estructuras hábilmente ejecutadas, que también se llaman "muros cíclopes", que se construyeron con piedra pulida [2].

Los edificios levantados en diferentes partes del estado, que tenían el mismo propósito funcional, eran muy similares entre sí. Desde la antigüedad, ha habido cambios

colosales en el estilo de construcción y diseño de edificios en los territorios del Perú moderno y también en el material y el método de construcción de las estructuras defensivas. Los edificios son tan diversos en la producción de piedras, pulido de paredes, imágenes de dioses antiguos en las paredes de habitaciones y mucho más. En el período moderno, el diseño ha cambiado mucho. Los estilos de construcción de casas han cambiado debido a la pérdida de tradiciones antiguas, los viejos tipos de reconstrucción de paredes han sufrido muchos cambios y, en particular, el material ha cambiado de piedra a ladrillo o incluso plástico, y se han agregado métodos modernos para proteger las casas de la destrucción. La apariencia de los edificios también fue cambiada a una más moderna, incluyendo albañilería moderna y pintura de las casas. Por supuesto, el material para hacer ventanas y puertas ha cambiado, se han vuelto mucho más protegidos y más difíciles de implementar. De las casas de madera inclinadas crecieron enormes bloques de apartamentos residenciales equipados con dispositivos y mecanismos modernos, por ejemplo, por el tipo de conexiones entre los bloques de construcción y las vías de transición sobre el suelo a diferentes niveles del edificio [3].

España es uno de los países del mundo con mayor número de castillos medievales. Un ejemplo es el Castillo de Manzanares el Real, Madrid. El castillo fue construido en el último tercio del siglo XV, su construcción estaba determinado no tanto por necesidades defensivas, sino por el deseo de transmitir la imagen de riqueza y poder. Elementos arquitectónicos típicos de las fortificaciones como almenas, aspilleras, fosos o barbacanas. El edificio toma el modelo de los castillos palaciegos de su época y adopta una planta cuadrangular del cuerpo principal, al que se adosa una parte recta, por un lado. Tiene seis alturas y también un sótano. Tres de sus esquinas tienen torres cilíndricas, mientras que el resto, situado en la esquina sureste, está presidido por una torre más alta y cuadrada, como la torre de honor. La piedra caliza también se utiliza en algunas partes de los edificios[4].

Desarrollo de la arquitectura moderna española. Este período comienza con los años 80 del siglo pasado. El flujo de inversiones europeas en la economía del país y el aumento del número de turistas evitaron una crisis arquitectónica. La arquitectura moderna de España se caracteriza por las siguientes características: el uso de materiales de vidrio y hormigón, formas geométricas, concisión y funcionalidad del diseño. Es decir, la arquitectura moderna de España está representada por los restos de arquitectura antigua y edificios nuevos, como rascacielos de cristal, casas de ladrillo, edificios de hormigón, etc.[5]. Un ejemplo de rascacielos de cristal en España es un conjunto de cuatro torres en Madrid. Este complejo cuenta con 4 torres con una altura de unos 250 metros. La primera torre es la Torre de Cristal, con una altura de 249 m y 52 plantas, lo que la convierte en el edificio más alto de España. Lo más importante de este edificio son los reflejos de los cristales. La segunda torre es la torre Tsepsa, la altura del rascacielos es de 248,3 metros y 45 pisos. La peculiaridad de la estructura es que consta de dos núcleos exteriores de hormigón armado. Cada núcleo contiene siete ascensores, escaleras y un área de servicio. La tercera Torre PwC tiene una altura de 236 y 58 pisos. Su estructura es un triángulo equilátero, cuyos lados están plegados, y

las ventanas tienen una disposición especial que garantiza una mínima resistencia al viento. El último edificio, la Torre del Emperador de Castilla, tiene 57 plantas y una altura total de 230 metros[6].

Por lo tanto, teniendo en cuenta el panorama general y la comprensión de la estructura arquitectónica y de construcción de España y Perú, es posible notar una gran cantidad de cambios y restauraciones de monumentos culturales y asentamientos antiguos, así como otros objetos. Se puede decir que cada uno de estos países se esfuerza por alcanzar el nivel de arquitectura de los líderes mundiales modernos, pero al mismo tiempo conserva ciertas tradiciones de construcción y costumbres y culturas antiguas. Después de analizar cada país por separado, se puede entender que la arquitectura antigua difería bastante, pero la arquitectura moderna en ambos países es similar, en cada país, tanto en Perú como en España, surgen las tradiciones más nuevas y con el paso del tiempo, nuevas técnicas de la arquitectura de la construcción se introducen.

Referencias

1. Enciclopedia Humanidades. Información y características. Incas. URL: <https://humanidades.com/incas/>
2. Picchu: su arquitectura y significados sagrados. URL: <https://www.culturagenial.com/es/machu-picchu/>
3. Información relevante sobre la arquitectura en Perú. URL: <https://panelesach.com/latam/pe/blog/arquitectura-peru/>
4. Castillo de Manzanares del Real. URL: <https://www.rutasconhistoria.es/loc/castillo-de-manzanares-del-real>
5. Pioneros de la arquitectura moderna española. URL: <https://arquitecturamoderna.es/es>
6. En Construcción: Complejo Financiero Cuatro Torres Business Area. URL: <https://www.archdaily.cl/cl/02-13974/en-construccion-complejo-financiero-cuatro-torres-business-area>

Kovalenko S.

National Aviation University, Kyiv, Ukraine

Scientific supervisor: S.V. Kharytska

FUNCTIONING OF THE PRINCIPLES OF ACADEMIC INTEGRITY DURING ONLINE EDUCATION

During the war, studying in higher education institutions acquires many features, changes also occur in the organization of the process itself. They usually acquire negative features, as people are forced to spend a lot of time in storage facilities, or to leave their homes altogether. Teenagers and youth are the most vulnerable part of society during the war, as they are at the stage of their development and social growth.

In this difficult period for the country and for higher education institutions, one of the key places is occupied by the concept of academic integrity. This norm is enshrined in many documents adopted by the state bodies of Ukraine. Today, there is a whole series of names for the same concept – “academic integrity” at Ukrainian education. Various definitions appear, often contradicting each other. Confusion arises in the terminology and its definitions, which leads to a misunderstanding of the mechanisms of the introduction of the corresponding phenomenon in our society. In the process of adapting a new concept for us, it is necessary to take into account our own educational traditions, socio-historical and cultural conditions that have developed. There is an ongoing project for academic integrity promotion in Ukraine: Strengthening Academic Integrity in Ukraine Project (SAIUP) [4]. The American Council implements it for International Education with the assistance of the Ministry of Education and Science of Ukraine and under the auspices of the US Embassy in Ukraine. The aim of the Project is to use the joint experience of the US and Ukraine for development and implementation of a plan of actions consisting in promoting the practical value and importance of academic integrity in students, faculty and administrators of the education institutions of Ukraine. They provide them with resources; create plans of actions for their active participation in strengthening academic integrity in the educational process. Academic integrity is an interdisciplinary concept that provides a framework for all aspects and levels of education. This term has special features because it is usually associated with negative behaviors. When speaking about academic integrity, the discussion tends to revolve around cheating, plagiarism, dishonesty, fraud, and other academic malpractice and how to prevent these behaviors. Focusing on the promotion of positive values of honesty, trust, justice, respect, responsibility and courage is the most productive approach in solving this problem [3]. It has become the intrinsically motivated drivers for ethical academic practice. Academic integrity is not only the student’s problem. It requires commitment from all stakeholders in the academic community, including students, teachers, researchers, scientists, managers, policymakers, support staff and administrators. Students who engage in academic dishonesty detract from their education and discredit the academic community. Students must not violate the Code of Academic Integrity and avoid situations that may jeopardize academic integrity. Students must adhere to the generally accepted provisions of this Code, regardless of whether teachers establish special rules of academic integrity for individual classes. Observance of academic integrity is especially important during online education in wartime. Each higher educational institution, including the National Aviation University, has such a Code, which is posted on the official website.

Faculty staff must maintain expectations of academic integrity and communicate to students their policy regarding the submission of academic work previously submitted for advanced study as well as any special rules of academic integrity or disciplinary ethics established for a particular class or program. For example, whether the instructor allows to collaborate on coursework; ethical requirements for laboratory and clinical assignments, etc. They have to make all reasonable efforts to avoid

situations that contribute to violations of this Code. Students have the right to a fair consideration of the charges, to see the evidence, and to confidentiality, as allowed by law and fairness to other affected persons. Students have the right to have proceedings under this Code conducted in confidence, although the student has the right to counsel in all proceedings under this Code. The Dean of the Faculty is the advisor to the students on any procedural issues related to this Code. Fair trial, access to evidence and confidentiality as permitted by law and fairness to other victims. Since the adoption of the Laws of Ukraine “On Higher Education” (2014), “On Copyright and Related Rights” (2015), “On Education” (2017), significant steps have been taken in Ukraine to create a legal framework for the implementation of the quality assurance system of higher education. The National Strategy for the Development of Education in Ukraine has been developed. The National Agency for Quality Assurance in Higher Education has been launched. One of the tools for obtaining high quality higher education, which involves increasing the intellectual capital of a learner, is to follow the principles of academic integrity [1]. If all conditions of integrity are met, it will have a great impact on the quality of higher education and a conscious understanding that the new generation of professionals will be ready for international cooperation. High quality specialists will be able to benefit their own country. In addition, the execution of the academic integrity in the student environment will contribute to the following: popularization of the values of academic integrity, involvement of the active academics and students in the establishment of academic relation ethics, actualization of discussion on high integrity research.

Therefore, it is obvious that working with students to observe academic integrity when performing control and homework during online education in the wartime period is extremely important and affects the training of future specialists.

References

1. Altbach, P., Reisberg, L., & Rumbley, L. (2009). Trends in Global Higher Education: Tracking an Academic Revolution. A Report Prepared for the UNESCO 2009 World Conference on Higher Education.
2. Drach, I. and Slobodianiuk, O. (2020) Building a Culture of Academic Integrity in the Student Environment Case of Vinnytsia National Technical University (Ukraine). *Creative Education*, 11, 1442-1461. doi: 10.4236/ce.2020.118105.
3. International Center for Academic Integrity, 2013. Strengthening Academic Integrity in Ukraine Project, 2020, <https://saiup.org.ua/>

Kovura S.

Communal Educational Institution “Specialized Secondary Comprehensive School No 9” Dnipro City Council

Scientific supervisor: G. G. Povolotskaya

RELEVANCE OF LEADERSHIP IN THE MODERN WORLD

“If your actions lead to results that inspire others to dream more, learn more, do more and achieve more, then you are a great leader!”

Dolly Parton, performer and songwriter.

In modern conditions of reality it is necessary to form active citizens who consciously uphold and protect their interests. Youth leadership development is essential resource for the country's innovative development. This is especially important because of the war in Ukraine. Therefore, educated, talented, responsible youth who can be critical of social reality is able to complete the initiated transformations and give impetus to the development of the country in difficult conditions.

Here we approach to the problem of the leadership potential of youth. Based on the fact that leadership plays a huge role for the state interests, it should be noted that this is an integral character trait of a young person, having his own position, willingness to defend it, set goals and achieve them, this is very important for his personal improvement, for becoming a professional in any field of activity.

The formation of leadership qualities in a young person takes place under the influence of various factors, such as socio-political, spiritual and patriotic, cultural and moral, etc.

Now, it is high time to speak about youth Leaders among Volunteers.

The objectives of this work are to:

- raise the awareness of the youth leader;
- motivate them to achieve a degree of communicative ability in a number of questions;
- encourage good skills and intercultural competence necessary to respond to the economic, social and cultural changes in society.

We can speak about the recognizable signs of a leader such as:

- From an early age, a child can keep several objects in the field of vision.
- Leaders usually have an excellent memory and remember a significant amount of information, which at the same time systematizes, classifies.
- Leaders love the process more than the result, hate the imposition of ready-made answers and proven solutions.

Here a question of the leadership psychology can be arisen. The leaders' psychosocial features are the following:

- Leaders have many different fears that sometimes get in the way. Thanks to abilities to fantasize and quickly perceive everything, students often do not distinguish reality from life.
- Leaders are often self-centered in understanding and interpretation, which sometimes leads to a blockage in their communication with peers. Therefore, adults should always be ready to help such a child.
- A sense of humor is one of the main traits of a leader. Talented individuals at any age are very fond of playing with words, acting out, and often approach quite serious, at first glance, things with humor.

As for the topic “Leadership Skills Development in a Personality” my classmates and me took an active part in our discussion club session itself as well as creating the model of the leader as we saw it.

Thus, we can conclude that it is the active, proactive, innovative youth, with leadership qualities, that will be the backbone of the state, will create a stable socially oriented society, will lead the rest of the society by organizing and promoting, will solve the pressing problems of the state and society.

References

1. Кононко, О. Сильна воля — запорука повноцінного розвитку особистості: організація діяльності з формування вольових рис характеру учня. / О. Кононко *Учитель середньої школи*. — 2016. — п 7. — с. 3-6
2. Концепція національно-патріотичного виховання дітей та молоді. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0641729-15>

Kozachukhno A.

Dnipro University of Technology

Scientific supervisor: T.M.Vysotska

PECULIARITIES OF THE ENGLISH CREOLIZED TEXT AND PROBLEMS OF ITS TRANSLATION INTO THE UKRAINIAN LANGUAGE

The research deals with the investigation of the creolized text and its translation. The object of the research is the creolization of advertising texts.

The subject of the research is the peculiarities of the implementation of the creolized text in public speeches and in advertising as well as the problems of the creolized text translation into Ukrainian.

The creolized text is associated with such branches of rhetoric as the rhetorical section of elocution, where special attention is paid to tropes, as well as the structuralist paradigm of neo-rhetoric.

Communicative linguistics considers creolized text as a combination of iconic and linguistic elements to create better conditions for interaction by involving non-verbal parts.

Paralinguistics contributed to the development of the creolized text, because the first studies of non-verbal means within communication concerned the functioning of paralinguistic components in oral speech. The semiotic works of R. Barth, R. Jakobson, and U. Eco also provided the beginning of the development and a springboard for a broader consideration of the creolized text.

The communicative effect of texts creolization is achieved through the so-called double decoding: separating the meanings of verbal and non-verbal components, which, when combined in a complex manner, create a greater pragmatic effect.

The verbal characteristics of the creolized text include the text accompanying the image, which we consider from the point of view of its creolization (zero, full or partial), its functions and paragraph elements, as well as how linguistic elements are correlated with those belonging to another sign system. Nowadays, linguists actively use the term “multimodal” to denote texts with complex semiotics. In this context, the term “multimodal” is derived from the word “mode” or “modality” [2].

Non-verbal characteristics include images or any non-verbal elements accompanying the text, which we consider autonomously or in correlation with the text. Iconic elements must be considered through the prism of relations formed with verbal elements.

Advertising in modern linguistics is considered in many aspects of analysis, namely linguo-pragmatic, cognitive, linguistic-cultural, socio-cultural, etc. They also use multimodal approaches to its analysis, such as multimedia and polycode, and study the interaction of verbal and pictorial signs. Language, which is the main linguistic object in advertising discourse, performs the function of creating the discursive characteristics of advertising. The so-called emotional or “expressive” addressee-oriented function aims to directly express the speaker’s attitude to what he is talking about [1]. Advertising discourse is defined as a thought-communicative phenomenon that has communicative interaction in the field of mass advertising, which is aimed at promoting a product/service to the market by language and non-verbal means, as well as an advertising text.

The main methods of the advertising texts translation are pragmatic adaptation and the choice of contextual analogues. The reason for replacing the relevant criterion may be the difference in mentality, a different target group for the perception of the translated text.

In the advertising discourse, advertisers emphasize the visual component of the creolized advertising message, especially since the connotative potential of fonts and color schemes is actualized in the conditions of modern advertising discourse.

In most of the examples translators resort to direct translation using grammatical transformations, sometimes they also use the adaptation of advertising texts containing national specificity, using modulation or semantic expansion.

The creolized texts in most cases contain partial or full creolization. The non-verbal element is most often presented in the form of photographs or illustrations and performs an integrative or image-centric function, and less often - a rehearsed and additive one. The verbal element in the analyzed examples is used to implement certain

manipulative techniques expressed through arguments, emotes or suggestions. According to the nature of creolization, we distinguished different functions in the examples mentioned in this section: informative, deictic, coherent, integrative or attractive.

References

1. Sebeok A. Style in Language Thomas. The Technology Press of Massachusetts Institute of Technology and John Wiley & Sons, Inc., New York . London 1960
2. Semeniuk, T.; Gordienko, Y. From text to polycode text: semiotic changes in text production / Research Trends in Modern Linguistics and Literature / Lesya Ukrainka Eastern European National University / Lutsk, Ukraine

Kravets A.

Université Alfred Nobel, Dnipro, Ukraine

Consultant scientifique: L.V. Ratomska

LA PHRASÉOLOGIE FRANÇAISE ET SA TRADUCTION EN UKRAINIENNE

La phraséologie (d'origine grecque – doctrine) est une branche de la linguistique qui considère lexiquement indivisibles, non libres combinaisons de mots dans toute la variété de leurs relations de système.

La phraséologie, très riche et diversifiée dans la forme et la sémantique, est une grande difficulté pour ceux qui étudient la langue et les traducteurs. Elle se compose d'un grand nombre d'expressions anciennes, qui diffèrent par leur variété et diversité stylistique. Dans son travail A.V. Kunin fait une tentative d'attribuer la phraséologie à un niveau hiérarchique distinct de la langue et intéressantes sont les dispositions de Kunin au sujet de ces formations linguistiques, qui sont trop terme et ont une signification littérale et se transformer en unités phraséologiques, acquérir une signification portable permise. De telles unités qu'il appelait idéofrazéomatique.

La classification de la phraséologie, est effectuée sur de divers fondements - structurale-sémantique, grammaire et stylistique fonctionnel. La première phrase dans le langage de la classification structurelle et sémantique a été proposée par Charles Bally, qui a mis en évidence les connexions communes, les séries phraséologiques et l'unité phraséologique. [1, p. 392]

Les phraséologismes jouent un rôle important dans la communication et donnent différentes nuances d'expression : ils peuvent faire des déclarations (texte) plus émotives, y ajouter de l'expression. L'une des principales caractéristiques des unités phraséologiques, qui les distingue des mots libres, est leur idiomatique. Quand il n'y a rien à voir avec le sens des mots qu'il contient :

- *Avoir du pain sur la planche – мати купу роботи*
- *Ne pas être à la noce – бути у важкому стані*

La phraséologie contient souvent un élément métaphorique. Elle n'est pas traduite correctement:

- *En faire in fromage* (дослівно: робити з цього сир) – робити з мухи слона
- *Reigner la girafe* (дослівно: розчісувати жирафа) – виконувати безглузду роботу

Je peux également souligner les commentaires formulés. Ils sont commodément divisés en trois groupes. Le premier groupe comprend les commentaires phraséologiques, qui ont une correspondance complète d'image et de contenu dans la langue source et dans la langue de traduction :

- *C'est de l'histoire ancienne* – *Це давня історія*

Le deuxième groupe comprend des commentaires phraséologiques, qui montrent la même opinion, mais à l'aide d'une autre image :

- *être aux anges* – *бути на сьомому небі від щастя*
- *être né sous une bonne planète* – *народитися під щасливою зіркою*

Le troisième groupe comprend de telles comparaisons, qui ne sont pas similaires en ukrainien :

- *faire l'andouille* – *валяти дурня, дуркувати*
- *sonner du cor* – *трубити у ріг*

Par conséquent, je voudrais conclure qu'il y a un grand nombre de phraséologism et le traducteur devrait être en mesure d'utiliser les différentes méthodes lors de la traduction de ces unités phraséologiques. Cette courte examination des unités et le revers de la phraséologie permet de conclure qu'on peut toujours passer n'importe quelle unité stable ou langage fixe, même si ce dernier ne trouve pas de réponses directes dans la langue de traduction.

Références

1. Traité de stylistique française Bally Charles; Paris, Klincksieck, 1951
2. Французько-український фразеологічний словник Г. Ф. Венгренівська; Київ, 1987

Kundra J.

Comenius University, Pedagogical Faculty, Department of English Language and Literature, Slovakia

Supervisor: doc. PaedDr. Jana Javorčíková, PhD.

CREATIVE AND CRITICAL THINKING IN THE PROCESS OF TRANSLATING WORKS OF ART

David Klooster defined critical thinking as follows: **Critical thinking** is an independent thinking (based usually but not exclusively on non-literary texts – noted by authors). Critical thinking starts with questions to be solved. However, gathering

information is the starting, not the final point of critical thinking. A critical thinker searches for rational arguments. Finally, critical thinking is thinking within a society [1, p. 234].

On the other hand, the International Association for Reading defined creative thinking as follows: **Creative thinking** is searching for implied or suggested meanings (in works of art – noted by authors). It extends the scope of explicitly expressed meanings. The reader is an active participant who adds new meaning to those suggested by the original author. On the basis of the text, the reader creates new and original meanings and thoughts which were not explicitly stated in the original text [2, p. 234].

Both critical and creative thinking coincide when the reader is a translator, i. e. a “professional reader”. Let us demonstrate this coincidence with the help of an example. If a translator is to translate, for example, a short story by a Canadian author Margaret Atwood entitled “There was once” to Slovak (or any other language), he or she first reads the text as a naïve, sensitive and semantic reader [3, p. 78-79, 4, p. 43], interested in the basic storyline (in this case, a mockery of extensive political correctness and gender stereotypes). Simultaneously, advanced readers read the text creatively: they appreciate irony, sarcasm, puns, dialogic form of two (quite schizophrenic) voices quarrelling with each other and the final product – a “politically correct” but completely charmless fairy tale.

However, translators, as advanced readers in two languages, also have to employ critical thinking (during reading or after reading) or, what Eco calls a “semiotic reader” [3, p. 78-79]. They, in relation to Klooster’s aforementioned maxims, should ask:

1. Why did the narrator pick the genre of a traditional fairy-tale to satirize? Why not other genres? (perhaps to point out traditional folklore often perpetuates stereotypes – racial, gender, sexual, other)
2. Who is “the other voice” in the text? (perhaps a feminist, civil rights activist, “common” woman, other)
3. Does “modernization” of the traditional folk fairy tale improve or diminish the story itself? (well, it totally ruins the original magic tone of a fairy tale and approximates it more to a pragmatically analysed discourse)
4. Should political correctness be applied to every text? (hard to decide – it is important to question and challenge stereotypes but traditional genres obviously do not and cannot comply with modern criteria laid on civilized societies.
5. And vice versa – why traditional genres, such as fairy tales, show stereotypes in such an extent? Is it socially or culturally pre-conditioned? (well, they are historically bound but a modern reader should be aware of their limitations. Some stereotypes may be socially or culturally bound)..

Products of both creative and critical thinking have to be harmonized in order to tailor the translation to the percipient and their social and cultural milieu.

Conclusion

Translators of works of art represent a very special type of “professional readers”. They have to strike balance between creative reading and critical reading of the text that is a subject to translation. Without employing the creative thinking, they would

diminish the interpretative part of the text, without employing the creative thinking, many dimensions of the fact-based layers of the text would be omitted. That, as scholars point out [5, p. 665] is also a challenge for modern teaching of transversal competencies and global skills.

References

1. Klooster D. 2000. *Ideas Without Boundaries: International Education Reform Through Reading and Writing for Critical Thinking*. International Reading Association. 240 p. ISBN 0872072851.
2. King, M. 1968. *Developing Critical Thinking Skills Through Reading*. (paper presented at the conference: International Association for Reading). Boston.
3. Eco U. 1984. *Semiotics and the Philosophy of Language*. Bloomington: Indiana University Press. 245 p. ISBN 0-253-351-68-5.
4. Pršová, E. 2015. *Literárny text v komunikačno-zážitkovom vyučovaní*. Banská Bystrica : UMB, 122 p. ISBN 978-80-557-1052-5.
5. Javorčíková, Jana – Badinská, Mária. 2021. Reading and Critical Thinking Skills of Undergraduate Students: a Quantitative Analysis: *The Journal of Teaching English for Specific and Academic Purposes*. Niš : University of Niš. Vol. 9, No 4, Special Issue, 2021, pp. 655–666. ISSN 2334-9212. <https://doi.org/10.22190/JTESAP2104655J>

The paper is an output of KEGA 008UMB-4/2022 University Education as a gateway to thinking: integration of reading, academic and critical skills as a precondition to intellectual capital of universities and internationalisation of education (2022-2024).

Kutsovskaja A.

Université Alfred Nobel, Dnipro

Consultante scientifique : L. V. Ratomska

LES PARTICULARITES DE TRADUCTION DES PROVERBES ET DES DICTONS FRANÇAIS

Les proverbes et les dictons vivent dans la langue populaire depuis des siècles. Ils accompagnent les gens depuis l'Antiquité. Lors de l'apprentissage d'une langue étrangère, il y a interaction avec la culture du peuple. Une couche historique et lexicale importante de chaque langue est le folklore, y compris les proverbes et les dictons. Il est également important que dans chaque langue il y ait des expressions qui ne peuvent pas être comprises littéralement, même si le sens de chaque mot est connu et la structure grammaticale est comprise. Le sens d'une telle phrase reste flou et étrange. Les tentatives de traduction littérale des proverbes et des dictons peuvent conduire à un résultat inattendu, souvent absurde.

Après avoir analysé les proverbes et dictons, nous pouvons les répartir dans les catégories suivantes:

Les proverbes et les dictons sont entièrement traduits en ukrainien, c'est-à-dire la version française est identique à la version ukrainienne. Il s'agit d'une traduction littérale, dans laquelle les caractéristiques sémantiques et stylistiques sont conservées dans la langue cible.

De deux maux il faut choisir le moindre — з двох зол обирають найменше. Une âme saine dans un corps sain. — в здоровому тілі здоровий дух.

2. Les mots des proverbes et des dictons sont partiellement communs lorsque le mot-clé correspond, c'est-à-dire la version française est quelque peu différente de la version ukrainienne: *A quelque chose le malheur est bon*. — немає злого, щоб на добре не вийшло.

3. Le mot-clé des proverbes et dictons reste en ukrainien. En français, d'autres mots semblent exprimer le même concept : *Qui rit vendredi pleurera dimanche*. — Сміється той, хто сміється останній.

4. Le mot clé des proverbes et des dictons reste en français. En ukrainien, d'autres mots semblent exprimer le même concept : *Tel père, tel fils*. — Яблуко від яблуні недалеко падає.

5. Le mot-clé des proverbes et des dictons change lorsque les concepts coïncident. Les liens associatifs jouent le rôle principal : *Qui langue a, à Rome va*. — Язык до Києва доведе.

Ainsi, les proverbes et dictons, faisant partie de la culture d'un peuple donné, reflètent la mentalité, les traditions, l'expérience des générations, aident à mieux comprendre une autre nation. Par conséquent, en étudiant les proverbes et les dictons en langues étrangères, nous pouvons mieux comprendre les locuteurs natifs de cette langue.

Références

1. Івченко А. В. Українська народна фразеологія: ареали, етимологія
2. Мишко С.А. Лінгвокраїнознавчий аспект у вивченні іноземної мови як чинник розвиваючого навчання

Lahodiuk S.

Universty of Custums and Finance

Scientific supervisor: I.Y.Rozhdestvenska

UKRAINE'S FIRST LADY IN THE MEDIA DURING THE WARTIME

After the full-scale Russian invasion of Ukraine Olena Zelenska placed a position where she had to take the media role herself and became positive media attention. Although she always was under the media microscope, she engaged in political support for Ukraine and assumed the role of First Lady during the wartime.

Therefore, Olena Zelenska began to appear on the covers of magazines, give interviews to foreign media, visit the country with official visits in order to enlist their support. This is due to the fact that the First Lady understands that the stronger the international support for Ukraine, which she can directly influence, the faster the country will win the desired victory and emerge from a protracted economic and security crisis. That is why the First Lady with her increasing public presence in media took on an important mission of waging war on the information front and became a direct participant in political communications, because she popularizes the role of the first lady through the media.

The term political communication itself is quite difficult to understand. Therefore, there are many different approaches to its definition. Political communication will define as purposeful communication about politics and this incorporates all forms of communication undertaken by politicians and other political actors for the purpose of achieving specific objectives. Communication about these actors and their activities, as contained in news reports, editorials, and other forms of media discussion of politics. Visual means of signification such as dress, makeup, hairstyle, and logo design constitute a political “image” or identity [3, p. 3–4].

Serious scholarly interest in first ladies dating back to the mid-1980s [1]. Regardless of how much distaste the First Lady may possess for public life, her role can no longer be a private one; she acquires indirect power when her husband takes the oath of office as President. A prime example first ladies as political activist there are such famous first ladies as Nancy Reagan or Barbara Bush. Thus, the positive role of the First Lady has developed historically since the nineteenth century and Olena Zelenska writes her own scenario of behavior adapting to wartime conditions.

The task of our work is to study the media image of the First Lady during the war that has developed abroad. Recently, Olena Zelenska paid a visit to the United States, held a summit in Kyiv, and managed to visit the cover of the famous American magazine *Vogue* [2], which attracted considerable attention. A symbolic photo taken by Annie Leibovitz, against the background of sandbags and an emotional joint interview with Volodymyr Zelensky, provide another opportunity not to let the society of Western countries that are already tired of this kind of news forget about the war. In this story the first lady wears Ukrainian designers such as Bettter, Six, Hvoiya, The Coat, Kachorovska, and Poustovit. In general, the image of the First Lady in *Vogue* magazine, as well as in other foreign publications, is presented in a positive light.

Our analysis of press coverage of the First Lady showed, that she found herself on the front pages of publications such as *Time*(USA), where an interview was published under the headline "Her personal war", where she talks about how she is going through war, how she is experienced by Ukrainians and especially focuses on children who need psychological help; *El Pais* (Spain), which published an interview about Russia's terror in Ukraine, cooperation with the first ladies of the United States and Israel, and gratitude to international partners; *Corriere della sera*, Italy, a daily newspaper that also devoted an interview to Olena Zelenska. As for Italy, I can say from my own experience that almost every magazine has an article about the situation

in Ukraine, interviews with the Zelenskyy couple, and in the news feed there is a video of attacks carried out by Russia every day. In Germany, it was the publication *Die Welt*, in which the first lady spoke about the National Program of Mental Health and Psychosocial Support, and in France the newspaper *Le Monde*, which noted the importance of preventing Europeans from getting used to the war, and *Le Temps* in Switzerland. In an interview with this influential publication, Olena Zelenska stressed the issue of reconstruction not only in infrastructure terms, but also in the moral recovery of each person.

Headlines about the First Lady often appear in political publications, such as *The Guardian* or the BBC. But they attract more attention and resonate with articles published in women's fashion magazines or newspapers. This is also due to the fact that in the modern world there is a constant struggle for gender equality, and in particular in the political sphere. Thus, the role of women as a social activist, the personification of a woman mother and a philanthropist, which is a model of the first lady's behavior in wartime, is popularized. Moreover, it is worth noting that over time, people lose interest in tracking the situation in Ukraine on political resources, and they become not so popular and actualized.

Thus, world's attitude to Olena Zelenska has changed significantly during the war. Each interview with the First Lady is part of a built-in battle strategy. She is positioned by the press as a model of Ukrainian bravery. Many women around the world admire her and this is not in vain. After all, its influence on the political process is really significant, no matter how it relates to its activities. She is the only woman who has spoken to the U.S. Congress to provide Ukraine with additional military assistance, has overcome her own psychological difficulties, and while her husband is fighting for freedom by leading an army on the battlefields, she is on the information guard. Also, with her help, Ukrainian clothing brands have the opportunity to earn and give part of these funds for the needs of the army. And most importantly, in terms of the first lady's media activities, it is very important to be heard, and even more so at such a global level and in such a difficult time.

References

1. Burns Lisa M.(Ed.) *Media Relations and the Modern First Lady : From Jacqueline Kennedy to Melania Trump*. Lexington Books 2020. P. 342.
2. Donadio R. *Portrait of Bravery: Ukraine's First Lady, Olena Zelenska*. *Vogue*. July 26, 2022.
3. McNair B. *An Introduction to Political Communication*. London and New York, 2011. P. 226.

Lutsenko O.

Universidad Técnica Nacional «Dnipro Politécnica»

Profesora dirigente: A.V. Havrylova

CARACTERÍSTICAS DE LA LENGUA ESPAÑOLA EN LOS PAÍSES DE AMÉRICA LATINA

El español es el segundo idioma más grande del mundo. Si bien la mayoría de sus patrones de sintaxis son los mismos, muchos de sus hablantes, alrededor de 450 millones de ellos (la mayoría de los cuales viven en América Latina), lo usan de manera diferente. La modernización del idioma español se inició antes de la Guerra Hispanoamericana, a fines del siglo XIX, con diversas aspiraciones de independencia nacional. Los medios de comunicación de masas (radio, televisión, cine e Internet) también jugaron un papel decisivo, junto con la inmigración, el turismo, los contactos lingüísticos con las lenguas locales y la aparición de dialectos obreros.

El español que conocemos y hablamos hoy se originó en el dialecto castellano que se originó en Cantabria (centro-norte de España) a principios del siglo IX. Después de varios años de asentamiento e invasión de la Península Ibérica (la actual España y Portugal), el castellano se convirtió en la lengua oficial de toda España. El español fue introducido a nuevos países al otro lado del Atlántico desde España por exploradores españoles en los siglos XVI y XVII; el idioma se extendió rápidamente por las Américas y el Caribe [2].

El español latinoamericano tiene varios dialectos que se clasifican por ubicación geográfica. Estos dialectos son ampliamente utilizados en varias regiones de América Latina, como Argentina, Puerto Rico, Perú, norte de México, Colombia, Ecuador, Chile, los Andes, América Central, el Caribe, Bolivia y el Amazonas.

En el siglo XV, Cristóbal Colón viajó por las Américas y trajo consigo el dialecto del español castellano. Por lo tanto, los estudiosos lo llaman hispanización, lo que indica que el español es el idioma principal de la región.

El idioma español de América Latina se caracteriza por una serie de rasgos comunes que lo distinguen de la lengua de España, sin embargo, en sí existen muchos fenómenos variantes que se manifiestan en varios niveles [1].

Uno de los sellos distintivos del español en América Latina es el uso de la forma pronominal **"vos"** en lugar de **"tú"**.

Por ejemplo: vos cantás (tú cantas), vos partís (tú partes).

El idioma español en América Latina se distingue del español tradicional por algunas características fonéticas, que están determinadas por los detalles de la articulación de consonantes y vocales en varias combinaciones, el diseño de entonación específico de las declaraciones. Por ejemplo, la ausencia de diptongos (combinaciones de dos vocales no separadas por consonantes en una sílaba). En comparación, en España, los verbos "empezas" y "sientas" en América Latina se pronuncian y escriben como "empezas" y "sentas".

En México, Cuba y Argentina suele encontrarse el llamado seseo, es decir, la ausencia del sonido [θ] y su sustitución por el sonido [s]: pobreza - [pobresa], entonces - [entonses].

Además, en muchos países de América del Sur, la población de las zonas rurales en la conversación reorganiza las letras en los lugares.

Por ejemplo, en vez de "l" se puede usar "r", y viceversa: **calamares** suena como [caramales], **pierna** como [pielna], **soldado** como [sordao].

La gramática de la lengua española es estable, pero sin embargo menos sujeto a cambios menores. Muchos países latinoamericanos se caracterizan por la ausencia del pronombre “vosotros” (vosotros sois la 2ª persona, pl.), que se sustituye por “ustedes” (vosotros sois la 3ª persona, pl.), que, en consecuencia, cambia el formas usadas verbos después de ellos. Otra característica es el uso de sufijos diminutivos. Estos formularios se utilizan de forma más activa que en España.

Por ejemplo: ahorita voy, pueblo lindito.

Como resultado, podemos concluir que la lengua española en América Latina tiene sus propios rasgos distintivos. Sin embargo, a pesar de las diferencias, sigue siendo un solo idioma.

Lista de fuentes usadas:

1. Alonso A. El problema de la lengua española en America. Madrid. 1935. P. 352.
2. Lapesa R. Tendencias y probleenas actuales de la lengua Espanola. Madrid: Karpos. 1977. – P. 209–229.

Lutsenko O.

Nationale Technische Universität «Dnipro Polytechnic»
Sprachliche Beratung: Khurtak I.V.

VERÄNDERUNG DER HEUTIGEN DEUTSCHEN SPRACHE

Im Laufe der Geschichte wurden Menschen immer nach ihrer Sprache, ihrem regionalen Dialekt und sogar nach ihrer persönlichen Wortwahl beurteilt. Die Menschen definieren einander ihren Platz in der Welt nach ihrer Sprache. Sprache ändert sich im Laufe der Zeit. Auch wenn Sprachen verschiedener Generationen verglichen werden, wird sicherlich festgestellt, dass es nicht nur Unterschiede im Wortschatz, sondern auch in der Systematik gibt. Was gestern gegen die Norm war, kann heute akzeptabel sein.

Die moderne deutsche Sprache basiert auf einer Gruppe westgermanischer Dialekte. Als Deutschland während seiner gesamten Geschichte territorial zersplittert war, sprach deutsche Bevölkerung in verschiedenen Dialekten. Die endgültige allgemeine Bildung der deutschen Schriftsprache auf der Grundlage hochdeutscher Dialekte geht auf das 17. Jahrhundert zurück, das heute als Neuhochdeutsch gilt. Deutsch ist eine ziemlich alte Sprache – sie existierte vor 1200 Jahren und ist seit mehr als 200 Jahren ein normativer Standard. Natürlich verändert sich die deutsche

Sprache ständig, wobei die besonderen Veränderungen gerade in den letzten Jahren mit der Entwicklung des Globalisierungsprozesses und der Entlehnung von Wörtern aus anderen Sprachen sowie durch die jüngste "Reform der deutschen Rechtschreibung" eingetreten sind. [1]

Um die Veränderungen in der deutschen Sprache nachzuvollziehen, betrachten wir verschiedene Sprachbereiche, nämlich Morphologie und Lexik.

Die Kategorie Morphologie bezeichnet die grammatischen Kategorien, die morphologisch ausgedrückt werden, besonders durch Morpheme, und nicht durch andere grammatische Mittel. Zum Beispiel man sagt mehr nicht «*Ich buk einen Kuchen*», sondern man benutzt heutzutage «*Ich backte einen Kuchen*».

Es muss auch eine grammatische Neuerung erwähnt werden, die seit über zwei Jahrzehnten von Linguisten und Sprachkritikern besonders häufig und lebhaft diskutiert wird, die Wortstellung nach «*weil*» in Sätzen: «*Ich kann morgen nicht kommen, weil ich habe noch ein wichtiges Gespräch*», statt: «*... weil ich noch ein wichtiges Gespräch habe*».

Auch während unserer Erforschung entdecken wir, dass der Rückgang der flexionsmorphologischen Markierung des Genitivs im Zusammenhang mit morphologischen Vereinfachungen steht. So wird mehr und mehr auf die Markierung des Dativs und Akkusativs Singular mit «*-en*» verzichtet in Fällen wie: *einen Automat(en), dem Dirigent(en), den Präsident(en)*. Kaum mehr üblich ist die Dativ- oder Akkusativkennzeichnung mit «*-e*»: *bei dem Mann(e), auf dem Land(e), die Tür(e)*.

Die nächste Kategorie ist Lexik. Eine der Schlüsselrollen bei der Veränderung der modernen deutschen Sprache spielen Anleihen aus der englischen Sprache, also Anglizismen. Diese Anglisierung der deutschen Sprache ist mit der weltweiten Verbreitung des «*American Way of Life*» verbunden und durch die politische und wirtschaftliche Macht der Vereinigten Staaten und die Veränderung der Lebensweise in vielen Ländern und deren Sprachen unterstützt [2]. Dies gilt auch für Deutschland. In der Folge führte dies zur Entstehung einer Sprachmischung, die als Denglisch bezeichnet wird. Zum Beispiel: *Flexetarier, LGBTQ+, netflixen*.

Auch Veränderungen im Wortschatz der deutschen Sprache wurden maßgeblich von Feministinnen beeinflusst. In letzter Zeit ist eines der dringendsten Probleme der modernen Gesellschaft die Frage des Feminismus. Der Feminismus (frz. *féminisme*, von lat. *Fēmina* – «*Frau*») ist eine im 18. Jahrhundert entstandene gesellschaftspolitische Bewegung, deren Ziel war, Frauen die vollen Bürgerrechte zu verschaffen.

In Deutschland wird bekannte Form der Anrede «*Sehr geehrte Kolleginnen und Kollegen*» verwendet. Die Entwicklung der Sprache hält hier jedoch nicht an. Da die Formulare «*Kolleginnen und Kollegen*» recht umständlich sind, wurden sie in abgekürzter Form in einem Brief vorgelegt. Das Ergebnis dieser Reduktion waren Entwürfe: «*KollegInnen*». Durch die Großschreibung von «*I*» kann die Form «*KollegInnen*» sowohl für männliche als auch für weibliche Kollegen verwendet werden. In der Gesellschaft ist jedoch ein Problem aufgetreten, da sich manche

Menschen nicht eindeutig als Mann oder Frau identifizieren. Damit ist die Bezeichnung «KollegInnen» nicht mehr allgemeingültig. Doch seit Kurzem gibt es eine Lösung – die Form «Kolleg*innen». Genau dieses Sternchen in der Mitte umfasst alle möglichen Erscheinungsformen der Geschlechtsidentifikation.

Aus unserer Sicht wird die deutsche Sprache immer vielfältiger. Unsere Welt verändert sich schnell, was unvermeidlich ist. Daher besteht die einzige Lösung darin: die Sprache muss an die neuen Lebensbedingungen anpassen, damit die Menschen sie als Mittel der Reflexion und Kommunikation nutzen können.

Verweise:

1. Stedje A. Deutsche Sprache gestern und heute. München. 2001.
2. Zimmer, Dieter E. Deutsch und anders. Die Sprache im Modernisierungsfieber. Rowohlt, Reinbek. 1997.

Maksímenko K.

Universidad de Alfredo Nóbel

Consultora científica: N.V. Chúpikova.

CARACTERÍSTICAS Y DESARROLLO DE LA JERGA EN ESPAÑA A PARTIR DE LOS MATERIALES DE LA SERIE DE TELEVISIÓN ESPAÑOLA "ÉLITE"

Al estudiar cualquier idioma en un nivel suficientemente alto, no se puede pasar por alto el tema de la jerga que es una gran parte del idioma y tiene una gran influencia en él. La jerga cubre casi todas las áreas de la vida, describe casi todas las situaciones, excepto las oficiales y serias. Paradójicamente, hoy en día este subsistema lingüístico es considerado uno de los más interesantes, pero menos investigado.

Gracias al desarrollo de las tecnologías modernas y la invención de nuevos métodos para aprender idiomas extranjeros, tenemos una gran oportunidad de aprender un idioma escuchándolo, viéndolo y leyéndolo desde las pantallas de nuestros dispositivos. Mucha gente está interesada en el método de aprender la jerga viendo su material de una película favorita en original. La serie "Elite", conocida mundialmente por la famosa compañía «Netflix» [3], puede considerarse uno de los materiales más populares que se incluyen en esta categoría.

Una trama interesante que muestra la vida de tres adolescentes de familias de clase trabajadora que ingresan en una escuela privada de élite en España. Los hechos y la categoría de edad de los personajes (estudiantes) brindan la oportunidad de sumergirse en el ambiente de la vida juvenil y escuchar el uso de la jerga de la gran mayoría de sus hablantes, por así decirlo. La peculiaridad de la jerga española es que las expresiones inicialmente "fuertes" han perdido fuerza debido al uso frecuente, por lo que ya no se perciben como algo indecente.

Vamos a ver algunos ejemplos de la jerga española de la serie "Elite": a) las palabras "tío" ("tío" como pariente) y "tía" ("tía" como pariente) se usan para referirse

informalmente a un hombre o una mujer. Se usan en el sentido de “amigo”, “amiga”, “novia” sin connotación negativa; b) la palabra “joder” se usa para expresar sorpresa, irritación o alegría. La palabra es áspera, pero dado que se usa con mucha frecuencia, su color se ha suavizado. Es como en ucraniano usamos la palabra “блін”. Además, tiene variantes más relajadas que se pronuncian en presencia de niños — “jolín”, “jo”; c) “pasta” es el coloquialismo español para dinero. En América Latina, la palabra “plata” es más común; d) si hay simpatía y una persona quiere tomar la iniciativa, entonces esto se puede llamar una expresión como “ligar a un chico/chica” (“pegar” a alguien, coquetear con alguien); e) todos los alumnos de la escuela (excepto Nadia, Christian y Samuel) pueden llamarse “pijo” / “pija” - en consonancia con ucraniana “мажор” - estos son niños ricos mimados. “Pijita” es “pija” con el sufijo diminutivo - *ita* [1].

La jerga es un fenómeno entre jergas, una característica del habla de capas considerables de hablantes nativos, conectados no solo por un grupo, una comunidad corporativa, sino también espacialmente [2]. Se asocia principalmente con la juventud. Dado que los jóvenes son la parte más creativa de la humanidad, la jerga juvenil es un fenómeno volátil y cambiante que necesita una actualización constante. La peculiaridad de la jerga española es que las expresiones inicialmente “fuertes” han perdido fuerza debido al uso frecuente, por lo que ya no se perciben como algo obscuro.

Referencias

1. Incendiary Spanish Lección 12 Aprendiendo jerga española // URL: <https://www.ellegirl.ru/articles/zazhigatelnyi-ispanskii-urok-12-izuchaem-ispanskii-sleng/>
2. Kolosyuk, V.V. Lengua y literatura españolas y traducción / V.V. Kolosyuk. — Papel a plazo. — Kyiv. — 2017. — p. 3, 8.
3. Netflix. La serie de televisión Élite.

Mala K.

Communal educational institution "Secondary specialized Comprehensive School №9"
Dnipro City Council
Scientific supervisor: G. G. Povolotskaya

THE SOUNDS OF MUSIC

*"Music gives a soul to the universe, wings to the mind,
flight to the imagination and life to everything."*
Plato, an ancient Greek philosopher

Music is an art of sounds in time that expresses ideas and emotions in significant forms through the elements of rhythm, melody, harmony and colour. Music is an integral

part of life. It helps to survive difficult situations in life, gives us joy, positive, a charge of energy and cheerfulness. Sometimes peace and tranquility, and sometimes we shed tears. It inspires us to show the best qualities of character.

The purpose of the work is to look through the categories of the modern Music, a scattering of genres and styles from which, like prisms, a kaleidoscope will form.

According to the purpose the objectives of the work are:

- Jazz: the life is full of improvisation
- Rock: the roots and their shoots
- Pop: unbearable lightness of being
- Country: a dominant genre
- Rhythm and Blues: a genre of popular music that originated in African-American communities in the 1940s
- The sixties: The 1960s were a time of creativity and innovation and many new styles of popular music developed in the aftermath of rock 'n' roll. Many people say that it was the time of pop music, to some extent it is. The 1960s was a time when many young people believed that drugs and rock music would give love and peace to the world
- The seventies: Whether taking established genres to incredible places, or creating entirely new styles, the 1970s was undoubtedly the golden age of popular music, with supreme ingenuity and inspiration. Rock music and heavy metal played an important part in the Western musical scene, with punk rock thriving throughout the mid to late 1970s
- Elvis Presley: He was an American singer and actor. His songs have won the hearts of many people. His energized interpretations of songs and sexually provocative performance style, combined with a singularly potent mix of influences across color lines during a transformative era in race relations, led him to both great success and initial controversy
- The Beatles: They were an English rock band, formed in Liverpool in 1960, that comprised John Lennon, Paul McCartney, George Harrison and Ringo Starr. They are regarded as the most influential band of all time and were integral to the development of 1960s counterculture and popular music's recognition as an art form

We want to show the impact the Beatles had on literally everyone from her majesty Queen Elizabeth II to Charlie Manson.

From the speech of Queen Elizabeth II at her golden wedding in November, 1997: "These 60 years have been wonderful for the whole world... Just think what we would have lost if we had never heard The Beatles in our lives."

The results of the work can be used at the lessons of Culture and Art of the USA and Great Britain.

So the door to the world of the musical universe is ajar: welcome to the sound nirvana!

References

1. Colles, Henry Cope (1978). *The Growth of Music: A study in Musical History*, 4th ed., London, New York; Oxford University Press. ISBN 0-19 316 116-8
2. Curreri, Enrico. 2008. *w:a Case Study in John-Cage-Centered Music Therapy*. MA Thesis, New York University.
3. International Music Score Library Project [архівовано 1 лютого 2013 у Wayback Machine.]

Malook Y.

Universidad Técnica Nacional «Dnipro Politécnica»

Profesora dirigente: Havrylova A. V.

LA MAYOR PLANTA DE ENERGÍA SOLAR DE ESPAÑA

Una de las necesidades importantes del hombre moderno es la electricidad. Se necesita tanto para las necesidades domésticas (iluminación, calefacción, electrodomésticos) como para las industriales (alimentación de equipos de producción, sistemas informáticos).

Inicialmente, se producía en centrales eléctricas que funcionaban con fuentes de energía no renovables (carbón, petróleo, uranio y otras). Pero con el tiempo, la humanidad se dio cuenta de que los recursos se agotan, y que este tipo de centrales provocan mucha contaminación tóxica y por radiación. Por ello, poco a poco fueron apareciendo estaciones que funcionan con fuentes renovables. Por ejemplo, las centrales hidroeléctricas, eólicas y solares. Ya han conseguido ocupar un papel destacado en el sector energético y están ganando popularidad.

No contaminan el medio ambiente, tienen una fuente ilimitada de recursos y una larga vida útil, pero dependen del terreno. Si el territorio no dispone de recursos hídricos importantes (ríos, mares, etc.), pero hay mucho sol, será más conveniente crear una planta de energía solar. Consideremos uno de ellos en el ejemplo.

Recientemente, la empresa Iberdrola SA, dedicada a las energías renovables, puso en marcha en verano la mayor planta de energía solar de Europa. Se encuentra en la región de Extremadura, en el suroeste de España. Se sabe que la planta de energía solar ya está conectada a la red y que aumentará gradualmente la producción hasta funcionar a pleno rendimiento.

El idea principal de aumentar la producción de energías renovables es 1) reducir la dependencia de los combustibles fósiles y 2) reducir la dependencia de los volátiles mercados de materias primas.

El analista de investigación de Bloomberg NEF, Kesavartiniy Savarimuthu, dijo: "Es poco probable que esta planta tenga un impacto en los precios de la electricidad. Pero si España sigue aumentando las renovables para cumplir sus objetivos de 2030, los precios de la electricidad bajarán".

Según el Instituto de Economía Energética y Análisis Financiero (IEEFA), Iberdrola ha construido una planta solar en el marco del proyecto Francisco Pizarro. La

estación tiene una capacidad de 590 MW y contiene unos 1,5 millones de paneles solares. Esto es suficiente para suministrar electricidad a más de 334 mil hogares. Además, la aparición de esta estación evitará la emisión de hasta 140 mil toneladas de dióxido de carbono al año.

Una ventaja adicional de este proyecto es la aparición de empleo. Durante la construcción de la estación se crearon más de 1.500 puestos de trabajo, el 60% de los cuales eran trabajadores locales.

Así, la construcción de la planta de energía solar ha proporcionado una serie de beneficios tanto económicos como sociales. Vamos a resumirlas:

- Distribución y divulgación de fuentes de energía alternativas.
- Reducción de la contaminación ambiental por residuos industriales.
- Aumento de las oportunidades de empleo.
- Reducción gradual de los precios de la electricidad.

Referencias

1. Localización e idea principal: <https://www.bloomberg.com/news/articles/2022-08-10/sun-drenched-spain-turns-on-europe-s-biggest-solar-power-plant>

2. El empleo: <https://elpais.com/economia/2022-08-10/iberdrola-pone-en-marcha-en-extremadura-la-planta-fotovoltaica-mas-grande-de-europa.html>

3. Datos numéricos:
https://twitter.com/iberdrola/status/1557449704543162368?ref_src=twsrc%5Etfw%7Ctwcamp%5Etweetembed%7Ctwterm%5E1557449704543162368%7Ctwgr%5E%7Ctwcon%5Es1_&ref_url=https%3A%2F%2Fbiz.liga.net%2Fua%2Fall%2Ftek%2Fnovosti%2Fv-ispanii-postroili-krupneyshuyu-v-evrope-solnechnuyu-elektrostantsiyu-na-590-mvt

Miliutina V.

Dnipro University of Technology

Scientific supervisor: professor Savina Yu.

SPECIFICS AND PROBLEMS OF LITERARY WORKS TRANSLATION ADEQUACY (CASE STUDY OF "FLOWERS FOR ALGERNON" BY D. KEYES)

The relevance of the research topic is determined by the need to study the concept of "adequacy" of the translation, as well as the study of lexical, grammatical and stylistic tools inherent in the writer's unique manner and ways of their transmission in translations.

The object of the research was the science-fiction work-narrative of the American writer Daniel Keys "Flowers for Algernon».

The object of translation is not a language system as a kind of abstraction, but a specific speech work (original text), on the basis of which another speech work is

created in another language (translated text) [2, с.52]. Achieving translation equivalence ("translation adequacy"), despite the differences in the formal and semantic systems of the two languages, requires the translator, first of all, to be able to perform numerous and qualitatively diverse interlingual transformations - the so-called **translation transformations** - so that the text of the translation conveys with the maximum possible completeness all information contained in the source text, with strict observance of the norms of the target language .

The types of transformations carried out in the process of translation can be reduced to four elementary types, namely:

1. Permutations. This is a change in the arrangement of language elements in the translation text compared to the original text. The elements that can be rearranged are usually words, phrases, parts of a complex sentence (clauses) and independent sentences in the structure of the text [1, 500].

Example, *....A delegation of Kyiv State University students arrived in Prague yesterday.* – *Учора в Прагу прибула група студентів Київського державного Університету.*

2. Substitutions. In the process of translation, both grammatical units word forms, parts of speech, sentence members, types of syntactic connection, etc. and lexical units can be replaced, in connection with which we can talk about grammatical and lexical substitutions. In addition, not only individual units, but also entire structures can be replaced.

Two of the shipwrecked seamen died of exposure. – *Двоє з потерпілих крах моряків загинули від холоду (або: від спеки і спраги).*

The noun *exposure* has a broad, generalizing meaning and usually requires specification during translation depending on the narrow and even broad context.

3. Additions. This type of translation transformation is based on the restoration during translation of "relevant words" omitted in the source language. [1, 129] Let's take the following case as an example:

I began the book – Я почав читати книжку (if it is about the reader), or: Я почав писати книжку (if it is about the author).

4. Omissions the opposite phenomenon of addition. As a result of this during translation, certain "redundant" words are removed: [4].

He leaned forward to take the paper. – *Він нахилився, аби підняти папір.*
(It is clear that he leaned forward, so the word *forward* can be removed in the translation.)

Thus, it can be concluded that at the center of adequacy lies the process of orientation towards the target or source language, which is subjective in nature in connection with the construction of a semantic triangle (original text – translator – translated text), the translator reflects the original under a certain angle of refraction of the source – the result of the ratio of the texts of the original and the translation, which has an objective character, because the translator fully reflects the original in the original text.

References

1. Карабан В. І. Переклад англійської наукової і технічної літератури / В. І. Карабан. – Вінниця: Нова книга, 2002. – 564 с.
2. Коптілов В.В. Перекладознавство як окрема галузь філології // Мовознавство. — 1971. — № 2. — С. 50–57
3. Коптілов В.В. Стилзація в перекладі // Теоретичні проблеми лінгвістичної стилістики. — К.: Наук. думка, 1972. — С. 176–193.
4. Lawrence D. H. Collected Stories / D. H. Lawrence. – L.: Everyman's Library, 1994. – 1397 p.

Mosnenko Ye.

Dnipro University of Technology

Scientific supervisor: Vvedenska T.Y.

USE AND TRANSLATION OF ABBREVIATIONS IN SCIENTIFIC AND TECHNICAL DISCOURSE

Due to different social activities, people's discourses have various linguistic features. Scientific and technical English discourse differs from non-standard discourses such as belles-lettres. It belongs to a very formal language, which is determined by its ideographic, textual and interpersonal functions. Scientific English discourse includes scientific writings and papers, experimental reports, scientific and technological information materials, introduction of scientific and technological trends and operating procedures of experiments, etc. The exceptional feature of English scientific and technical discourse is that it attaches great importance to the coherence of narrative logic and the clarity of expression, and accurately expresses scientific facts through their objective description [3, p. 4]. There is also a clear pattern in the text structure of scientific and technological texts, while the language program and style are basically unchanged. Consequently, the first thing that should be paid attention to in the translation of scientific and technological texts is the information conversion between the two languages. The essential principles of translation should remain faithful to the original, conveying clear concepts and logical relations, accurate data, concise and clear text.

Since one of the most difficult tasks in the translation of technical texts is translation of abbreviations, the number of which is constantly increasing due to the global trend to simplify and speed up the process of information transfer, we should pay special attention to this topic.

It is necessary to know how abbreviations are classified in order to be able to pronounce them correctly and then translate them. Today, in the linguistic literature, we can find many works devoted to the phenomenon of abbreviation. Many linguists have studied various aspects of abbreviation, including classification of abbreviations and problems of their translation. Among these scientists, we should mention O.

Akhmanova, I. Arnold, T. Zhuravlyova, D. Alekseeva, L. Boychenko, E. Voloshina, D. Lotte, F. Skorokhodko, V. Komisarova, O. Matsko, V. Pavlova, T. Pyles, M. Serdyuk, R. Wales, O. Espersen and others. These scientists classified abbreviations according to different principles, but still they did not reach a common opinion. For example, the famous linguist I. Arnold classifies abbreviations according to their formal features (apherisis, syncope, apocope and their combinations). Abbreviations are also classified by the way they are pronounced (initialisms/ alphabetisms, which reflects the separate pronunciation of the initial letters of the constituent words or acronyms, which are pronounced as single words), by the way they are shortened (graphic, initial, shortened words, contractions and mixed abbreviations) and by fields of use (medicine, mining, military, etc.).

Next, let us consider ways of translating abbreviations:

- 1) Translation with corresponding abbreviations. It means the use of an appropriate abbreviation already existing in the target language. In the case of the author's abbreviations, creation of a new abbreviation is allowed. It may be created according to the same model as in the source language.
- 2) Translation with the corresponding full form of the word or phrase. It is used in the absence of a corresponding abbreviation. In this case, for translation, it is necessary to determine the full form of the abbreviation in the source language (according to the dictionary or the source text).
- 3) Transcoding, transcribing or transliterating. In order to transcode, transcribe or transliterate correctly, one of the systems of international transcription or inter-alphabetic correspondence must be followed.
- 4) Transferring the original form of abbreviation to the target text. It occurs when there is no adequate counterpart in the target language (most common for texts from the latest fields, such as information technology, nanotechnology etc.) [2, p.25].
- 5) Descriptive translation of the English abbreviation. This method of conveying an English abbreviation usually results in translating the abbreviation taking into account its micro-context. It is used when the application of the already mentioned methods turns out to be difficult or impossible, which often happens when translating abbreviations that are absent in dictionaries [1, p.30].

The most productive ways of translating abbreviations are transcription, transliteration, translation with corresponding abbreviations and translation with the corresponding full form of the word or phrase. Using these translation techniques, a translator manages to convey the meaning of the abbreviation to the reader. It is worth noting that the translator of scientific and technical texts must read the whole text beforehand and be a qualified specialist in the field of the text which is being translated in order to convey abbreviations adequately. Since there is a polysemy of abbreviations, depending on the given meaning, context or field of use, abbreviations can be translated in different ways.

References

1. Берьозкіна І.О. Аббревіатури та скорочення в авіаційних англомовних текстах та особливості їх перекладу / І.О.Берьозкіна // Матеріали II Регіональної науково-практичної конференції «Актуальні проблеми прикладної лінгвістики очима наукової молоді». Харків, 8 листопада 2012р.: Тези доповідей. – Х.: Нац. аерокосм. ун-т ім. М.Є. Жуковського «Харк. авіац. ін-т», 2012. – 105 с.
2. Шаповалова А.П. Аббревіація та акронімія в лінгвістиці [Книга]. - Львів: Слово, 2003. С. 24–25.
3. Ren, J. Stylistic Features of English for Science and Technology. Journal of Harbin University, 2009. –126 p.

Nedvyha D.

Universidad de Alfred Nobel

Profesora dirigente: A. V. Havrylova

EL SISTEMA EDUCATIVO EN ESPAÑA

España es un país de sol brillante de verano, música, cultura extravagante y cocina única. Muchos artistas, músicos, actores y escritores talentosos nacieron en este país. Miles de libros, cientos de películas y canciones populares están dedicadas a España. En el sector turístico mundial, España ocupa uno de los lugares de cabeza. Le sugiero que se familiarice con la educación en este hermoso país.

El sistema educativo en España difiere poco de los sistemas educativos de otros países europeos. El sistema consta de 4 etapas principales, que son la educación preescolar, primaria, secundaria y superior. Las instituciones educativas pueden ser privadas y públicas. A menudo, las instituciones educativas privadas celebran acuerdos con el estado y luego son financiadas y reciben subsidios del estado.

La educación infantil en España es optativa. Se divide en dos etapas: se trata de jardines de infancia y educación preescolar. Los jardines de infancia están diseñados para niños de 1 a 3 años, orientados al desarrollo y crianza del niño. Preparación preescolar para niños de 4 a 6 años. El programa está dirigido a la preparación para la escuela primaria.

La educación primaria es para niños de 6 a 12 años. La educación primaria se divide en tres ciclos de dos años cada uno. Las materias obligatorias del currículo de Educación Primaria son matemáticas, castellano y lengua oficial de la autonomía, literatura, lengua extranjera, educación física, dibujo y música, ciencias culturales y sociales, ciencias naturales y una asignatura de reciente implantación que incluye una introducción a los derechos humanos. y derechos civiles y responsabilidades.

En la tercera etapa de la educación primaria (es decir, a partir de los 10 años), se ofrece a los estudiantes una segunda lengua extranjera. La religión en las escuelas españolas no se enseña sin falta, todo depende de los deseos de los padres. Incluso en las escuelas público-privadas, que a menudo pertenecen a una y otra orden

monástica, no se impone la religión. En las escuelas completamente privadas, la situación puede ser diferente.

La educación secundaria en España se divide en 2 etapas. Educación secundaria básica obligatoria y educación secundaria completa - de 16 a 18 años. El programa de educación básica secundaria es obligatorio. El programa incluye materias generales básicas de educación secundaria.

La educación superior en España tiene tres ciclos. Cada uno de los ciclos finaliza con la superación de exámenes y la asignación de la titulación correspondiente. Según la ley española, solo las universidades pueden impartir educación superior, y en este sentido, España figura como un país conservador.

La principal ventaja de obtener una educación española es la riqueza cultural e histórica del sistema. A diferencia de otros países, estudiar en este estado es mucho más económico. Al mismo tiempo, se aplican altos estándares. Las instituciones cuentan con buenas condiciones, instalaciones técnicas y bibliotecas educativas. Allí trabajan auténticos profesionales!

Referencias

1. Don Quijote: <https://www.donquijote.org/es/cultura-espanola/tradiciones/educacion/>
2. Balcells: <https://balcellsgroup.com/es/sistema-educativo-en-espana/>

Nóvik K.

Universidad de Alfredo Nóbel

Consultora científica: N.V. Chúpikova

LAS DIFERENCIAS LÉXICAS ENTRE EL ESPAÑOL CASTELLANO Y COLOMBIANO

Todos los idiomas son sistemas vivos y se transforman con los cambios sociales, geográficos y tecnológicos. Cuando los conquistadores españoles llegaron a América, su lenguaje ya estaba experimentando cambios constantes en su punto de origen. Pero con tiempo muchas palabras cambiaron su significado en los países de América Latina.

En este trabajo vamos a hablar de las diferencias principales entre el castellano y el español que se habla en Colombia. Vamos a empezar con peculiaridades gramaticales. Por ejemplo, gramaticalmente el “voseo” o uso del “vos” como segunda persona del singular cayó en desuso en España pero se sigue usando en las regiones colombianas de Antioquia y Valle del Cauca. Sin embargo, no se usa el “vosotros” – pronombre personal de la segunda persona del plural – ni sus conjugaciones, y, en cambio, se habla simplemente de “ustedes”. Si hablamos de la pronunciación, podemos notar un fenómeno que se llama “seseo”, donde los sonidos de las letras S, Z y C – cuando acompañan a la E y a la I – son los mismos. Mientras tanto, en España se siguió

hablando el español de la manera “castellana” y, lo más común hasta los días de hoy, es que la pronunciación de la C y la Z sea diferente.

Las diferencias lexicales (palabras y expresiones) son mucho más ricas y complejas entre todos los países de habla hispana, e incluso entre las regiones de un mismo país. Vamos a ver algunos ejemplos fascinantes para captar la diferencia: a) las palabras “camello” y “camellar” tienen el significado común de “mamífero artiodáctilo del desierto”, pero en Colombia estas palabras se usan como sustantivo y verbo relativos al trabajo. En España, por otro lado, su connotación es bastante negativa: un “camello” es aquella persona que vende droga, algo así como un “dealer” en Colombia. Para hablar coloquialmente de “trabajo”, “trabajador” y “trabajar” en España se utilizan las expresiones “curro”, “currante” y “currar”; b) en Colombia la palabra “carro” se usa para referirse al automóvil, mientras en España se usa para hablar del carro de la compra o del carro del bebé que, irónicamente, los colombianos denominan “coche”; c) en Colombia la palabra “jamón” se usa extendidamente para hablar de las lonchitas del sándwich, en España se refiere exclusivamente al jamón serrano; d) en Colombia “mono” es una persona de cabello rubio, pero en España es el adjetivo que significa “lindo”; e) en Colombia la palabra “tinto” significa el café negro, pero en España es vino tinto (Rioja, Burdeos, etc.); f) en Colombia “torta” es sinónimo de pastel o tarta, pero en España esta palabra significa “golpe”.

Teniendo en cuenta los ejemplos anteriores, podemos concluir que las lenguas sufren cambios significativos cuando se usan en territorios distantes (sobre todo si consideramos países ubicados en diferentes continentes). Cada variedad del idioma tiene sus particularidades. Es importante señalar que los hispanohablantes se entienden entre sí sin mayor dificultad, ya vivan en España, Argentina, Chile o Colombia. Sucede lo mismo que cuando un inglés estadounidense habla con un británico o un australiano: se entienden, aunque también tienen diferencias en el lenguaje.

Referencias

1. Algunas diferencias entre el español colombiano y el ibérico // URL: <https://eledebcn.wordpress.com/2017/01/11/algunas-diferencias-entre-el-espanol-colombiano-y-el-iberico/>
2. El «castellano» y el «colombiano» // URL: <https://vinculos.co/696-2>

Mushtaieva M.

Université Alfred Nobel, Dnipro

Consultant scientifique: L.V.Ratomska

FORMATION DES VOIES DE LA NÉGATION EN FRANÇAIS

La pertinence du sujet de recherche réside dans le fait que les phrases négatives sont étudiées et décrites de manière incomplète et pas assez bien. Le négatif en français n'a généralement pas sa place dans les manuels de pratique et de théorie. Des informations fragmentaires sur certaines méthodes de négation sont contenues dans des recueils d'exercices ou de textes à lire, et l'information est présentée comme quelque chose de donné qui ne nécessite pas de commentaires, tandis qu'une étude approfondie de la langue implique également une explication des manières existantes d'exprimer la négation. dans leur système et considération de l'évolution de ces méthodes depuis la formation de la langue jusqu'à son état actuel.[2, 46]

Le but de l'étude est de retracer comment la négation a changé dans le processus de développement du langage du synthétisme à l'analytisme, si la norme l'a touchée et à partir de quel moment.

Les objectifs de l'étude sont les suivants :

- inventaire de toutes les méthodes de négation existantes ;
- tendances de leur utilisation en français.

Signification théorique et pratique. Signification théorique : Pour autant que l'on sache, il n'y a pas de travaux similaires étudiant la négation dans le système et dans l'évolution. C'est évidemment la nouveauté de l'étude. Et comme un matériau unique sur la négation en français a été collecté et traité, il comble les lacunes tant dans les manuels d'histoire de la langue que dans les manuels de grammaire pratique du français moderne.

L'analyse des voies syntaxiques de négation en français moderne permet de tirer quelques conclusions quant à leur utilisation. La négation a conservé ces seconds modes composés de son expression, qui étaient fixés dans la langue même dans la période pré-nationale, bien qu'avec certains changements à différents stades. [1, 84]

Le modèle « ne + deuxième négation » est fermement entré dans le système linguistique, ayant trouvé une stabilité dans le processus de développement du langage, du synthétisme à l'analyticisme.

Dans les limites de la norme, la négation d'une action requiert toujours « ne + deuxième négation », sauf les cas de son utilisation stylistique. La fonction de la deuxième négation peut avoir des particules négatives (pas, point, éventuellement), des pronoms indéfinis (personne, rien, aucun, nul) et des adverbes négatifs (aucunement, nullement, etc.). De toutes les secondes négations, la plus universelle est "pas". La tendance générale dans l'utilisation de la deuxième négation est son indépendance, c'est-à-dire l'utilisation d'une négation incomplète sans particule "ne". La plus grande productivité à cet égard est obtenue par "pas", qui a la capacité de remplacer un énoncé

entier, étant ainsi un exemple frappant de la tendance du français moderne à se condenser.

Références

1. Piron S. Grammaire française. Supérieur, formation continue. Mise à niveau. 2e Édition. Paris: DE BOECK, 2017.
2. Struve-Debeaux A. Maîtriser la Grammaire française. La grammaire de référence des étudiants en FLE/FLS. Paris: Belin, 2010.

Penkova A.

Dnipro University of Technology

Scientific supervisor: Vysotska T.M.

STRUCTURAL, SEMANTIC AND LEXICO- GRAMMATICAL PECULIARITIES OF ENGLISH MANUALS AND PROBLEMS OF THEIR TRANSLATION INTO UKRAINIAN

The study deals with structural, semantic and lexico-grammatical peculiarities of English manuals and problems of their translation into Ukrainian.

The **object** of the study is a technical instruction as a genre of scientific and technical literature.

The **subject** of the research is the peculiarities of technical instructions at lexical, grammatical and semantic levels and problems of their translation.

The **purpose** of the study is to investigate the peculiarities of the translation of English-language technical instructions with the view of their structural-semantic and lexical-grammatical peculiarities.

The tasks of the research:

1. To define the concept of technical instructions as a genre of scientific and technical literature.
2. To consider the types of technical instructions and their communicative task.
3. To study the structural-stylistic and lexical-grammatical peculiarities of the instruction.
4. To identify the linguistic differences of technical instructions in Ukrainian and English.
5. To outline the difficulties of translating English-language instructions into Ukrainian.
6. To determine the ways to overcome them.

Instruction is a legal act created by public administration to establish rules governing scientific, technical, technological, and other special aspects of activities and relations of institutions, enterprises and officials. The instruction refers to the texts of official-business functional style, filled with technical content and has a standardized form. It is aimed at the general public, as various operating manuals are usually used by a wide range of people in the field of household communication [1, p. 501].

Each language genre has its own characteristics by which one or another genre can be distinguished from others. The structural peculiarities of the text of the genre "instructions" include:

- 1) logic;
- 2) connectivity and integrity;
- 3) accuracy;
- 4) clarity, intelligibility, accessibility.

The texts of the instructions possess a general structure. The following is the most general structure of the studied genre of the text:

1. Introductory part. The first part of the text highlights the appeal to the buyer with gratitude for the purchase of this product.
2. The main part. Preparation for work.
3. Final maintenance, storage rules, possible faults and methods of their elimination, warranty obligations.

Texts of instructions are often accompanied by drawings and diagrams that facilitate the understanding of the device. Thus, we can conclude that the peculiar features of the instructions are: a clear separation of information blocks, visual highlighting and comments, as well as brevity. Formal business style, which includes texts of the language genre instructions, is characterized by some features such as accuracy of information, unambiguity, impersonal nature of expression, compliance with standards and certain patterns in the construction of the text, neutral background vocabulary. A distinctive feature of the instructions at the lexical level is the use of components of various sign systems, such as figures, graphs, tables, numbers and formulas.

A specific grammatical feature of the instructions is that in various tables the linking verb is often omitted. This is done in order to focus the reader's attention on the main semantic part of the phrase, reduce the time to read the instructions, and structure the understanding of the device (many people find it easier to understand information when presented in a table with abbreviations and other features).

Thus, we can draw the conclusion that the texts of the instructions are characterized by grammatical features which help to build a clear text so as not to confuse the reader.

References

1. Гриценко Т. Б. Українська мова за професійним спрямуванням. Навчальний посібник. Київ "Центр учбової літератури" 2010 с.5

Pilipenko M.

Université Alfred-Nobel, Dnipro

Consultant scientifique: L.V Ratomska

LA PHRASÉOLOGIE FRANCAIS

Comme terme linguistique, le mot phraséologie est utilisé pour désigner une branche particulière de la linguistique qui étudie des phrases stables appelées unités phraséologiques, ainsi que pour désigner un ensemble de phrases similaires caractéristiques d'une langue particulière.

Ainsi, le terme phraséologie désigne plusieurs types sémantiquement hétérogènes de combinaisons d'idiomes, d'unités phraséologiques unilatérales, de proverbes, de dictons, d'expressions ailées. Les unités phraséologiques sont une formation complexe, conçue séparément, composée de deux composants ou plus et ayant au moins une couche significative dans l'un de ses composants. [1, p.19]

Les caractéristiques des unités phraséologiques ont la formalisation séparée, la stabilité de la structure et de l'utilisation d'une unité phraséologique, la reproductibilité, la transformation sémantique. L'expressions devient une unité phraséologique, non pas parce qu'elle acquiert une stabilité d'utilisation, mais principalement parce qu'elle subit transformation sémantique. La formation du sens intégral des unités phraséologiques se produit en repensant les composants de ces unités, le glissement sémantique conduit à la perte du sens propre des unités phraséologiques et à l'émergence d'un nouveau sens pour laquelle ne se réalise que dans cette unité. La repensée passe par la métaphorisation d'une phrase libre et le transfert de sens d'un mot d'usage libre, par la métonymie. Elle s'exprime dans le transfert de sens fondé sur la similitude entre deux objets et phénomènes.

On connaît le jugement de Humboldt selon lequel la culture d'un peuple se reflète dans sa langue. Mais, si nous comprenons la culture, c'est-à-dire tout ce qui est créé par l'homme, par opposition à la nature, la nature, qui existe en dehors de l'homme, alors la langue elle-même devrait être reconnue comme un élément de la culture, et l'un des plus importants, puisqu'elle a été créée par une certaine société humaine. Par conséquent, lorsqu'on parle du reflet de la culture dans la langue du peuple, on entend le reflet de la culture extralinguistique dans celle-ci, parce que la langue elle-même est une composante de la culture. [1, p.15]

Selon G.P. Sokolova, le manque de motivation d'une unité phraséologique est l'absence de lien entre le sens d'une unité phraséologique et la dénotation, désignée par le sens littéral de ses composants. La motivation est la présence d'un lien entre la sémantique d'une unité phraséologique et le sens direct de la combinaison variable qui la sous-tend. Par exemple, *les jambes – remonte à l'unité phraséologique, serrer la queue (entre les jambes) – avec sa queue entre les jambes*, il va à, où le premier sens de l'unité phraséologique est motivé par le sens de l'unité phraséologique d'origine. Les unités phraséologiques sont considérées à juste titre comme l'une des manifestations les plus frappantes de la spécificité nationale et culturelle de la langue. Pourtant, la

question de savoir comment cette spécificité se manifeste ne cesse d'être un sujet de discussion. La relation même entre culture et langue est interprétée de manière ambiguë.

Selon V. Vinogradova, il existe quatre types d'unités phraséologiques: les fusions phraséologiques, les unités phraséologiques, les combinaisons phraséologiques et les expressions phraséologiques. Pour que la classification des unités phraséologiques ne soit pas si limitée sévèrement, on a ajouté des proverbes aux combinaisons phraséologiques, sans lesquelles il est impossible de transmettre toute la gamme de la sagesse populaire. La catégorie la plus importante d'unités phraséologiques est la catégorie de la motivation et de la non-motivation [2, p.21]

En conclusion, on voudrait souligner le fait que les *phraséologies* font partie intégrante de toute langue. Dans chaque langue, ils sont différents et ont leurs propres significations. Ce sujet est très intéressant pour moi, en tant que future traductrice et linguiste.

Références

1. Somatisme en langue française, Gorodetskaya Irina. 2007. P. 10-23.

Pomazan D., Serhiichyk D.

Nationale Technische Universität "Dnipro Polytechnic"

Sprachberaterin: Khurtak I.V.

DEUTSCHE DIALEKTE: KLASSIFIZIERUNG UND BEISPIELE

Wer Deutsch lernt und zum ersten Mal nach Österreich, Deutschland oder in die Schweiz reist, ist schockiert, wenn er nichts über deutsche Dialekte weiß. Obwohl Hochdeutsch weit verbreitet ist und in typischen Geschäfts- und Tourismussituationen verwendet wird, gibt es immer wieder Momente, in denen man plötzlich ein Wort nicht versteht, sogar wenn man recht gute Deutschkenntnisse hat. Das bedeutet in der Regel, dass man auf einen der vielen Dialekte des Deutschen gestoßen ist.

Ein Dialekt ist eine lokale oder regionale Sprachvarietät. Er kann sich von anderen Dialekten wie von der Standardsprache (ursprünglich Schriftsprache) in allen Sprachbereichen, wie Phonologie (Lautsystem), Grammatik – (Morphologie) (Formenlehre), Syntax (Satzlehre) – Lexik (Wortschatz) und Idiomatik unterscheiden. Sprachwissenschaftler unterteilen die Varianten des Deutschen und anderer Sprachen in drei Hauptkategorien: Dialekt/Mundart (Mundart), Umgangssprache (Idiomatik, lokaler Gebrauch) und Hochsprache/Hochdeutsch (Standarddeutsch). Aber selbst Linguisten sind sich nicht einig über die klaren Grenzen zwischen den Kategorien. Einigen Schätzungen zufolge schwankt die Zahl der deutschen Dialekte zwischen 50 und 250. Im frühen Mittelalter gab es im heutigen deutschsprachigen Teil Europas nur Dialekte verschiedener germanischer Stämme. Es gab keine einheitliche deutsche Sprache, die erst viel später aufkam. Diese sprachliche Verwirrung hat auch eine politische Parallele: bis 1871 gab es kein Land namens Deutschland. Außerdem deckt

sich der deutschsprachige Teil Europas nicht genau mit den derzeitigen Grenzen. In einigen Teilen Ostfrankreichs, in den Regionen Elsass und Lothringen, wird noch ein deutscher Dialekt, das Elsässische, gesprochen.

Wir fanden heraus, dass Dialektvarianten der deutschen Sprache viel früher als das offizielle Hochdeutsch auftauchten. Unter ihnen sind die größten Träger von Dialekten hervorzuheben: Bayern, Schwaben, Sachsen, Hessen, Thüringer, Friesen und Franken.

Es gibt eine dominante Form vom Deutschen, die fast alle Nicht-Muttersprachler lernen. Es wird Standarddeutsch oder oft auch Hochdeutsch genannt. Standarddeutsch gibt es in jedem deutschsprachigen Land. Deutschland, Österreich und die Schweiz haben jedoch ihre eigene, leicht abweichende Version von Standarddeutsch. Dieses "Standarddeutsch" kann unterschiedliche Akzente haben, was nicht mit einem Dialekt gleichzusetzen ist. Vom Begriff „Dialekt“ ist der Begriff „Akzent“ deutlich abzugrenzen, da dieser sich nur auf die Aussprache und die Betonung bezieht. Das Deutsch, das man in Hamburg oder München hört, mag ein wenig anders klingen, aber jeder versteht den anderen.

Eine Möglichkeit, dies festzustellen, besteht darin, die für dasselbe Thema verwendeten Wörter zu vergleichen. Ein Beispiel für deutsche Dialekte ist das Wort "Mücke", das jede der folgenden Formen annehmen kann: *Gelse, Moskito, Mugge, Mücke, Schnake, Staunze*. Ein und dasselbe Wort kann je nach Standort unterschiedliche Bedeutungen haben. Eine (*Stech-*) Mücke in Norddeutschland ist eine *Stechmücke*. In einigen Teilen Österreichs gehört das gleiche Wort zu den *Fliegen*. Ein *Donut* wird mit drei verschiedenen Wörtern bezeichnet: *Berliner, Krapfen und Pfannkuchen*. Aber Pfannkuchen ist in Süddeutschland ein Pfannkuchen. In Berlin bezeichnet das gleiche Wort einen Donut, und in Hamburg ist ein Donut ein Berliner. Im Süden operiert man gerne mit dem Verkleinerungszusatz *-le*: *Spätzle, Leckerle*. Am Ende eines Satzes, nach dem man Zustimmung oder Bestätigung erwartet, ist es im Süden üblich *gel* oder *gelle* im Gegensatz zum ironischen Mittel- und Norddeutschen *was?* hinzuzufügen: *Schönes Wetter heute, was?! Schönes Wetter, gell?* Auf Hochdeutsch klingt dieser Satz so: *Schönes Wetter heute, nicht wahr?*

Wenn Dialekte mit lokalen Umgangsformen interagieren, entstehen oft territoriale Dubletten, wie: *Junge - Bube, Tasse - Schalle, Tischler - Schreiner, Treppe - Stiege, Schlchter - Fleischer - Metzger, fegen - kehren, klingeln - luten - schellen*.

Neben lexikalischen Unterschieden gibt es auch viele phonetische Varianten.

Schwäbisch zeichnet sich vor allem durch das Verschlucken von Endungen und die Aussprache von „sch“ statt „s“ aus. Der Satz „Was machst du heute?“ klingt in Stuttgart „Was machschte heut?“. Berlin ist für seine unverwechselbare Aussprache bekannt. Die typischsten Unterschiede sind die Aussprache von *-g-*, die sich in *-j-* ändert: *jejessen, jut, Jegend (gegessen, gut, Gegend)*; in der Aussprache des finalen *-s-*: *wat / was, diät / dies; ich* wird auf wundersame Weise zu *ick* oder *icke*. Beachten wir 67 Variationen der Aussprache vom Wort *was*: *-was, mvos, \vaas, woos, was, wes, \wus, waos, waus, \voas, \voes, wois, \vous; bas, bais, bous; bat; wat, waot, wa* usw.

Daraus lässt sich schließen, dass ein Dialekt ein System mit einer bestimmten Struktur ist. Die Mundart wird sich durch eigene Regelmäßigkeit ausgezeichnet, die sich historisch entwickelt haben, und ist einer der Faktoren im Wortbildungsprozess jeder Sprache.

Literatur:

1. Hermann Bausinger Deutsch für Deutsche. Dialekte, Sprachbarrieren und Sondersprachen. Fischer Taschenbuch Verlag, Frankfurt am Main 1984, ISBN 3-596-26491-X.
2. Karl-Heinz Göttert: Alles außer Hochdeutsch. Ein Streifzug durch unsere Dialekte. Ullstein, Berlin 2011, ISBN 978-3-550-08877-3.
3. <https://uk.wikipedia.org/wiki/>

Portna V.

Universität Alfred Nobel, Dnipro

Consultant scientifique: L. V. Ratomska

INFLUENCE DU FRANÇAIS SUR L'ANGLAIS

L'histoire de l'impact d'une langue sur une autre a toujours été un sujet populaire pour d'innombrables discussions et projets scientifiques parmi les linguistes et les historiens. Ces études nous donnent l'occasion de découvrir la différence et les points communs entre deux ou plusieurs langues et cultures.

Les deux langues, l'anglais et le français, appartiennent toutes les deux aux langues indo-européennes, elles se sont construites ensemble depuis les bases du langage celte (les Francs et les Saxons, les Angles). Mais l'anglais est une langue germanique, et elle doit une bonne partie de son vocabulaire et de sa syntaxe au français. Le duc de Normandie, Guillaume le Conquérant, est monté sur le trône d'Angleterre, en 1066, et a apporté beaucoup de mots français dans le vieil anglais. Lorsqu'il est arrivé en Angleterre, la langue locale était déjà un mélange de vieux norrois, de roman et de dialectes d'autres tribus. Une combinaison latino-germanique commune au français et à l'anglais. William a été suivi par de nombreux érudits, artisans, membres de l'Église et guerriers qui sont récemment devenus propriétaires des terres anglaises [1]. Aujourd'hui, dans la langue anglaise, on considère que sur 60 000 mots, 60 % sont d'origine française.

Certains mots anglais ont gardé des traces de l'ancien français, comme des consonnes (*forest*, forêt) ou certaines voyelles ou diphtongues (*veil*, voile ; *loisir*, loisirs). La plupart des mots anglais se terminant par -ous, par -ty (sur le modèle de -té), par -tion, par -ture, par -ent sont d'origine française. Certaines formes de l'ancien français n'ont pas survécu en français moderne, alors qu'ils existent toujours en anglais (soulace, conceler, estriver, gone). De nombreux noms, verbes et adjectifs anglais empruntés à l'ancien français n'ont pas toujours gardé en anglais le sens qu'ils avaient en ancien français. Ils ont développé un sens que le français ne connaît pas, et ces mots constituent des faux-amis d'un traducteur. L'adverbe «actually» ne signifie pas

«actuellement» en français, mais «en fait, en réalité, réellement». «Actuellement» en anglais est «currently» . Mais «currently» est à son tour un faux ami, à cause de sa proximité avec l'adverbe «couramment» en français; «money» (l'argent) / «monnaie» ; «caution» (prudence en anglais) / «caution» (garantie en français) ; «chance» (possibilité en anglais) / «chance» (hasard heureux en français). Beaucoup de mots en anglais moderne que les gens utilisent tout le temps viennent des catégories françaises de noble (héritage ; fiancé ; élite ; mousquetaire ; marine ; connaisseur...), d'art (ballet ; avant-garde ; littérature ; poétique ; film noir..) et le vocabulaire de la mode (ridicule ; béret...) Ils font encore partie intégrante de la vie quotidienne des Anglophones [3].

Références

1. Bourquin, Jimmy. Histoire des langues: depuis Guillaume le conquérant, le français et l'anglais ne font qu'un! URL: <https://www.radiofrance.fr/franceinter/histoire-des-langues-depuis-guillaume-le-conquerant-le-francais-et-l-anglais-ne-font-qu-un-7257591> (date d'application 27.10.2022)
2. Rodriguez, Eloy. 99 French words we use in English all the time. URL: <https://blog.busuu.com/french-words-in-english/> (date d'application 27.10.2022)
3. Traduc Blog. Quels sont les faux amis dans une traduction anglaise? URL: <https://traduc.com/blog/traduction-anglais-faux-amis/> (date d'application 27.10.2022)

Regeshuk K.

Dnipro University of Technology
Scientific supervisor: Vysotska T.

THE PHENOMENON OF ENGLISH COMPRESSION

Linguistic compression in Eupropeistics is a phenomenon accompanied by processes of transformation of analytical or complex synthetic units into much shorter verbal segments, which are universal for a number of Indo-European languages.

In the framework of global research, the analysis of lexical abbreviations used in speech, in particular, by modern student youth, becomes no less relevant. Youth discourse is characterized by the presence of slang lexical units. The dynamism of student discourse, corresponding to the modern trend of saving linguistic and written efforts, involves the use of abbreviated, syntagmatically-reduced words [3, 234]. The main ways of forming such words are abbreviation and univerbation [1, 67-71].

The purpose of the study is to demonstrate the performance of compressives in English, their ability to be equivalent, and the means of their translation into Ukrainian.

In this work our main tasks are:

- 1) to define the key concept of the research - "compressives";
- 2) to single out compressive units from a number of traditional derivatives;

3) to determine the criteria for the selection of processes of abbreviation and univerbation;

4) to show the peculiarities of the translation of the units under analysis.

The object of the study is English-language compression which is represented by abbreviations and univerbs; its subject is their linguistic features and processes of interlanguage transformation.

The main methods of research are descriptive and structural, which contribute to the demonstration of the characteristic aspects of abbreviation as a process corresponding to the essence of language compression. The distributive analysis was used to determine the forms of transformation of nominative units. The comparative method was used to compare English-language units and their Ukrainian-language equivalents.

The reasons for the appearance of compressive units in the English language are: the tendency to save speech means, the law of saving speech time to express the maximum amount of information in a certain conventional unit of time, the simplification of language forms and structures, the law of analogy, the phenomenon of semantic condensation, and extra-linguistic factors, which mainly consist in the acceleration of the pace of life in our time, which in the structural plan is reflected in the processes of eliminating names with a fragmented form and compression of various types [2, 106-109].

References

1. Нелюба А. М. Універбація як вторинний спосіб найменування реалій. *Лінгвістичні дослідження*. 1992. Вип. 2. С. 67–71.

2. Нелюба А. М. Деякі аспекти в дослідженні сучасних словотвірних номінативних явищ. *Вісн. Харк. нац. ун-ту ім. В. Н. Каразіна. Сер. : Філологія*. 2004. № 631. Вип. 41. С. 106–109.

3. Bybee J. *Morphology: A study of the relation between meaning and form*. Amsterdam: Benjamins, 1985. 234 p.

Romanova A.

Dnipro University of Technology

Scientific supervisor: O.V. Stoliarska

AMERICAN SCHOOL OF BLACK HUMOR

The topicality of this paper is obvious, since people are faced with black humor, and we need to know how to treat and overcome such a phenomenon.

According to the definition given in the dictionary, “black humor is a form of humor that regards human suffering as absurd rather than pitiable, or that considers human existence as ironic and pointless but somehow comic” [1].

In other words, black humor is humor with a hint of cynicism, the comic effect of which is to mock death, violence, disease, physical injury, or other "gloomy", creepy topics. The purpose of black humor is to scare and at the same time make laugh or, conversely, make laugh, scare. "Black" as a reflection of a person's natural interest in death turns out to be, in fact, one of the styles, genres or ways of artistic comprehension of reality. Distinctive features of "black humor": the attitude towards the world and society as hostile to each individual human personality, the desire to "adapt" a person to himself, as well as accustom him to a thoughtless, average existence, subject to mechanistic laws. The world has lost all meaning, and therefore man has lost the meaning of being. "Black humor" makes fun of everything: the social order, human feelings, bourgeois morality, and art. Everything is meaningless, lacking meaning, perspective, and purpose. Everything means absurd.

As defined in Wikipedia, "black comedy, also known as dark comedy, dark humor, acid humor, depreciating comedy, morbid humor, or gallows humor, is a style of comedy that makes light of subject matter that is generally considered taboo, particularly subjects that are normally considered serious or painful to discuss" [2]. In this very direction "black comedians" represent the world. In their works, the absolute aimlessness of human existence is stated. Characteristic for the work of writers of this trend is that they make fun of not only the object – reality, but also the way it is reflected – art. The favorite tools used to represent this school are burlesque, parody, grotesque, irony, farce, "giggy", and satire. Black humor is a world-wide phenomenon, because in every literature of a certain period there are works that are characterized by its features. Obviously, the reason for this is both socio-political factors and the mood of society, in the conditions in which the literary process occurs.

"Black humor" has become widespread in American literature since the mid-twentieth century in the post-war period. During this period, the mood of the winners was replaced by bewilderment before the crisis phenomena, which began to manifest themselves both in the material and spiritual aspects of life. Artistic consciousness was fragmented under the influence of many subcultures that pulled serious literature towards mass literature. It was during this significant period that many works dedicated to this artistic content were created. In addition, there were schools with groups of beatnik poets and a school of "black humor" novelists.

The American "black humor" school is one of the first postmodernism manifestations. It emerged from the transition of its predecessor, modernism, to define the literary process of the second half of the 20th century. Postmodernism, mixing literary genres and styles, makes an attempt to free itself from modernist features. If we compare both of these trends, then postmodernists perceive everything with irony.

At the same time, postmodernism adopts some features of its predecessor and even strengthens them, thereby appealing to pessimism.

Thus, most scholars believe that the transition from modernism to postmodernism took place in the mid-1950s. In the 1960s and 1970s, postmodernism embraced various national literatures, and in the 1980s it became the dominant trend in contemporary literature and culture. "Black humor" is one of the genres prone to

postmodern depiction of reality. Its earliest phase in American literature is associated with the work of William Burroughs, the former mentor and spiritual father of the Beatniks. His works are filled with satirical overtones, thanks to which modern society is portrayed. The works of Burroughs are close in some way to the works of John Barth, one of the most talented representatives of the "black humor" direction. The works of these authors shows us how acutely they feel the loneliness and inner tragedy of the existence of an outwardly prosperous person in a technocratic society. "Black Humorists" is one of the modern postmodernist schools, which is close to the literature of the absurd in the way of seeing and reflecting life.

The heyday of American absurdism occurs in the latter half of the 1960s. It was during this period that its European version did what inevitably happens to all modernist schools. Having exhausted its small artistic discoveries, absurdism has led the novel and drama to anti-humanism in philosophy and morality, to the disintegration of the human image and, in the form of a novel, in literature. Among the most prominent representatives of this school are T. Pynchon, J. Barth, J. Hawkes, James Patrick Donleavy, Donald Barthelm.

Thus, the basis of absurd literature is identical to the theory of existentialism – the world is absurd. The school of “black humor” is a philosophical and aesthetic community of writers who consider irony to be the key concept or fundamental principle that exists in the world for interpreting everything that happens.

References

- 1.Dictionary.com. <https://www.dictionary.com/browse/black-humor>
- 2.Wikipedia. https://en.wikipedia.org/wiki/Black_comedy
- 3.Anatomy of Black Humor. Burton Feldman. March – April 1968. <https://www.dissentmagazine.org/article/anatomy-of-black-humor>
- 4.Simran Rexwal. Study of Black Humour in select works of Martin Aims and John Barth.https://www.academia.edu/32349745/Study_of_Black_Humour_in_select_works_of_Martin_Aims_and_John_Barth

Rudenko O.

Nationale Technische Universität “Dnipro Polytechnic”

Sprachberaterin: Khurtak I.V.

GASTRONOMISCHE REALITÄTEN ALS ÜBERSETZUNGSPROBLEM

Heute, im Kontext der Globalisierung, wächst das Interesse an den Besonderheiten einer bestimmten Kultur. Einer der kulturellen Aspekte ist die Küche des Landes, die die Traditionen und Geschichte der Menschen widerspiegelt. Von besonderem Interesse ist die deutsche Küche, die sich durch eine Vielfalt an Gerichten auszeichnet, und daher stellt sich die Frage nach der Übersetzung ihrer Namen in kulinarische Rezepte, Speisekarten, Reiseführer und andere Texte. Die

Namen von Gerichten der nationalen Küche aller Völker oder Zutaten, die für diese Kultur einzigartig sind und sich nicht in anderen Kulturen widerspiegeln, werden als Realitäten bezeichnet.

Die Übersetzung von Realitäten ist ein Problem, das die Übertragung von nationaler und historischer Identität einschließt. Linguisten haben unterschiedliche Ansichten darüber, wie Realitäten übersetzt werden können, und die Hauptschwierigkeit liegt in der Analyse des Wortes und der Wahl einer Übersetzungslösung. Sie unterscheiden folgende Übersetzungstechniken: Transkription - die Wiedergabe des Klangs eines fremden Wortes; Lehnübersetzung; funktionales Analogon - Ersatz von Realia durch ein Wort, das dieselben Assoziationen hervorruft; semantischer Neologismus; beschreibende Übersetzung, die verwendet wird, wenn andere Methoden nicht anwendbar sind.

Derzeit gibt es viele Klassifikationen von Realitäten, die von Wissenschaftlern präsentiert werden, aber insgesamt gibt es Realitäten des täglichen Lebens, zu denen die Realitäten von Essen und Trinken gehören. Die zahlreichste Gruppe sind Beispiele, bei denen die Übersetzung mit einem funktionalen Analogon durchgeführt wird: *Königsberger Klopse* - die Wörterbuchversion ist „Fleischbällchen“, aber unserer Meinung nach sind die in Rezepten verwendeten Optionen: Kalkierung „Königsberg Klopse“ oder Beschreibung - "Fleischbällchen in Kapernsoße" enthüllen besser die Essenz des Gerichts. *Schupfnudeln* - das Analogon gibt den Inhalt und das Aussehen des Gerichts gut wieder - "Kartoffelnudeln", aber in Rezepten und in den Foren finden wir auch die transkribierte Version - "Schupfnudeln". *Spätzle* - das Wörterbuch schlägt die Verwendung eines Analogons vor - „Kletski“, aber in den meisten ukrainischsprachigen Rezepten greifen sie auf die Verfolgung von „Spätzle“ zurück, die im Prinzip kulturelle Identität des Gerichts konserviert werden, wir können auch ein Analogon anbieten - "Eiernudeln". *Quarkkäulchen* - das Wörterbuch gibt die Bedeutung "Hüttenkäse" an, in Rezepten finden wir die gleiche Option, aber mit dem Zusatz "Sächsischer Hüttenkäse", wir können eine beschreibende Übersetzung anbieten - "Hüttenkäse mit Kartoffeln", diese Option kann akzeptabel sein, da neben Hüttenkäse auch Kartoffeln enthalten sind. *Christstollen* - "Weihnachtskuchen", ein funktionales Analogon beschreibt gut das Gericht - ein Kuchen mit Rosinen, der für Weihnachten zubereitet wird, aber eine verkürzte Version von Lehnübersetzung - "Stollen" ist in Rezepten häufiger.

Die nächste Gruppe ist eine Übersetzung mit Lehnübersetzung. *Himmel und Erde* - "Himmel und Erde" - das Wörterbuch gibt eine Transkription des Namens des Gerichts an, aber in Rezepten und Artikeln wird lieber "Himmel und Erde" verwendet. Der Hauptbestandteil des Gerichts ist Kartoffel-Apfel-Püree, der Name geht auf die Vorstellung zurück, dass Kartoffeln mit der Erde und Äpfel mit dem Himmel verbunden sind, wodurch Lehnübersetzung seine historische Originalität behält.

Es gibt auch einige ziemlich interessante Namen, die uns seltsam erscheinen mögen, daher werden sie oft beschreibend übersetzt und zusammen mit einem

nachzeichnenden oder transkribierten Namen angegeben. Zum Beispiel: *Kalter-Hund* – der Name des Gerichts wird oft transkribiert – „Kalter Hund“, aber auch Lehnübersetzung – „cold dog“ kann gegeben werden. Dieses Gericht hat nichts mit einem Hund zu tun - es ist ein Dessert aus Keksen und Schokoladenmousse. *Bienenstich* - ein Kuchen, der mit einer Mischung aus harten Mandeln und Honig oder Transparentpapier bedeckt ist - "Bienenstich", in Rezepten finden wir genau die gleiche Version oder Transkription - "Bienenstich".

Nachdem wir die von uns ausgewählten Realitäten analysiert haben, können wir sagen, dass die vorherrschende Art der Übersetzung, die in Wörterbüchern angeboten wird, die Auswahl eines funktionalen Analogons und die anschließende Verfolgung ist. Eine beschreibende Übersetzung wird seltener verwendet, und meistens als Klarstellung, zusammen mit einem transkribierten oder nachzeichnenden Titel. Aber wie dem auch sei, in der ukrainischen Sprache gibt es mehr als eine Version der Übersetzung deutscher gastronomischer Realitäten. In den meisten Fällen entstehen sie höchstwahrscheinlich, weil es für den Empfänger einfacher oder gewohnheitsmäßiger ist, nicht die vorgeschlagene Übersetzung nach dem Wörterbuch, sondern sein eigenes auszusprechen, das auch Daseinsberechtigung hat. Daher sollte sich der Übersetzer in diesem Bereich nicht nur auf das Wörterbuch, sondern auch auf die Meinung des Muttersprachlers der Zielsprache konzentrieren.

Verweise

1.Reise Magazin.URL: <https://www.traum-ferienwohnungen.de/reisemagazin/25-typische-deutsche-gerichte-kulinarische-reise-durch-deutschland/>

Ryzhak K.

Universität Alfred Nobel, Dnipro, Ukraine
Consultante scientifique: L.V. Ratomska

LE DÉVELOPPEMENT DE LA CAPACITÉ D'ATTENTION

L'attention est un processus mental qui a trait à la focalisation et à la concentration de l'esprit à un moment donné sur un objet réel ou idéal. L'objectif de l'attention est d'améliorer l'activité de tous les processus cognitifs. Le fait que l'attention, contrairement à d'autres processus cognitifs, n'a pas de produit propre et fait partie intégrante de tout processus cognitif y est lié.

L'attention a une base physiologique. Cela a été prouvé par les travaux de A.A. Ukhtomsky et sa théorie de la dominance ainsi que par la théorie du réflexe d'orientation de Pavlov. Le réflexe d'orientation permet de porter l'attention sur les nouveaux objets qui entrent dans le champ de vision du sujet, tandis que le foyer dominant apparaît après la sélection de l'objet d'attention ; les régions du cerveau impliquées dans le traitement des informations le concernant sont activées, tandis que

les régions associées aux propriétés de l'objet à ignorer sont supprimées. Cela produit un foyer d'excitation dominant.[1,p.20]

L'attention a souvent été assimilée, notamment dans la psychologie classique, à une zone claire et distincte de la conscience. L'attention sélectionne les informations nécessaires dans le flux d'informations qui entoure une personne, rend le comportement sélectif et aide à garder un contrôle constant sur une activité.

En expliquant le phénomène de l'attention, D.N. Uznadze l'a associé aux attitudes. Il a identifié deux niveaux de comportement - inconscient, réalisé au niveau de l'installation, et conscient et volontaire. L'attention, selon lui, est le mécanisme qui assure la transition d'un niveau à l'autre. P.Y. Halperin associait l'attention à l'activité et pensait que l'attention avait une fonction de contrôle de l'activité.[2,p.127]

En psychologie cognitive étrangère, qui étudie le processus de traitement de l'information, l'attention est associée à un filtre à travers lequel ne passe qu'une quantité limitée d'informations. La nécessité de traiter un grand nombre de stimuli provenant de différents analyseurs conduit au fait qu'à un certain point, une personne ne peut plus continuer à traiter différentes données en parallèle.

Références

1. Marzinkovskaya T. Psychologie générale. M., 2010.
2. Ribo T. Psychology of attention // Psychology of attention : anthologie. M., 2001.

Shaposhnyk O.

Nationale Technische Universität "Dnipro Polytechnic"

Sprachberaterin: S. V. Korotkova

TEENAGER VERSTEHEN: WAS BEWEGT DEUTSCHE JUGENDLICHE HEUTE?

Viele betrachten die Jugend als die treibende Kraft der Menschheit und nennen sie unsere Zukunft. Deshalb ist es wichtig zu wissen, wofür sie sich interessiert und was gerade im Trend liegt. Deutsche Teenager beantworteten anonym Fragen zu ihrem psychischen Zustand, der Welt um sie herum und Beziehungen. Die Ergebnisse, die aus verschiedenen deutschen Umfragen und Studien von Heike von Orde, Dr. Alexandra Durne und der Gesellschaft «Scolio» zusammengestellt waren, kann uns etwas zeigen, was wir nicht erwartet haben.

Wer der Annahme ist, die Jugendlichen sind nur auf Erfolg und Geld aus und wollen am liebsten als Influencerinnen Millionen verdienen, hat sich schwer getäuscht. Viel wichtiger sind bodenständige Werte wie Freundschaft, Gleichberechtigung und Gerechtigkeit. Viele Schüler und Schülerinnen fühlten sich in den letzten Jahren ungerecht behandelt und Freundschaften haben durch Lockdown und Homeschooling gelitten. Außerdem wünschen sich viele mehr Einsatz gegen Mobbing. Auch der Kampf um Umwelt- und Klimaschutz spiegelt diesen Wunsch nach Gerechtigkeit aber

auch Ehrlichkeit wieder. Ebenso im Fokus stehen Freiheit und Diversität, sowie die gesellschaftliche Akzeptanz der eigenen Identität.[3]

Die deutliche Besinnung auf Werte trägt wiederum dazu bei, dass sich immer mehr Jugendliche von Extremen distanzieren. Dadurch neigen Teenager insgesamt weniger zu rebellischem Verhalten als es noch vor wenigen Jahren der Fall war.

Immer mehr Teenager sehnen sich vor allem nach einer sozialen Absicherung. So sucht die Generation den Kontakt und die Bindung zu den Eltern. War die vorherige Generation vor wenigen Jahren vor allem noch deutlich konfliktbereiter und versuchte sich bewusst von den Eltern zu distanzieren, aber jetzt hat sich alles geändert. Viele Teenager sehnen sich nach einem harmonischen Miteinander, weshalb es auch eine sehr hohe Toleranz gegenüber Zuwanderung und Religion gibt.

Viele Jugendliche sind laut Forschern sogar zu einem regelrechten Kuschelkurs bereit. Eine wesentliche Ursache dafür wird jedoch die Unübersichtlichkeit der globalen Welt sein. Darüber hinaus werden Jugendliche heute mit anderen Gefahren konfrontiert als es noch vor wenigen Jahrzehnten der Fall war. Hierzu gehören in erster Linie Wirtschaftskrise und Terrorgefahr.[2]

Um diese Gefahren abzuwenden, müssen nach Ansicht von Jugendlichen Toleranz und Aufklärung im eigenen Land großgeschrieben werden. Um dies zu garantieren, sind die meisten von ihnen durchaus dazu bereit, einen eigenen wichtigen Beitrag zu leisten.

Basierend auf dem oben Gesagten ist es nicht überraschend, dass die Top-Thementrends für deutsche Jugendliche Mental Health und unbekannte Welten sind. Beide Themen ergänzen sich ideal und spiegeln die aktuelle Stimmung der Teenager wieder. Zum einem Mental Health mit der Suche nach der eigenen Identität und unbekannte Welten mit dem Wunsch nach Realitätsausbruch und Aufbruch in etwas Neues. Beides sehr sphärische und surrealistische Themen.

Unter den Top 3 sind auch Umwelt und Natur vertreten. Bestärkt durch politische Entscheidungen auf der ganzen Welt und dem gewachsenen Bewusstsein für die eigene Zukunft, wird das Thema auch nicht an Bedeutung verlieren. Weiterhin gefragt sind ebenfalls Dystopie (Endzeit) und Protest.[3]

Außerdem ein Drittel der Teenager gibt in Umfragen an, sich stark für Politik zu interessieren. Sie wissen übrigens die Demokratie zu schätzen und so sehen 68 Prozent von ihnen diese immer noch als die beste Staatsform an.

Doch auch wenn es in der Politik einmal nicht so läuft, wie es sich die junge Generation wünscht, ist sie dazu bereit, zu kämpfen. So beteiligt sich mehr als ein Viertel der Teenager immerhin an Petitionen verschiedener Art. Besonders hoch im Kurs stehen hier Online-Petitionen. [1]

Anhand der statistischen Daten der Umfrage zeigt sich, dass sich das Bewusstsein und die Werte der deutschen Jugend verändert haben. Dies zeigt sich in der Tendenz zu harmonischer Entwicklung, Selbstakzeptanz, dem Wunsch, Beziehungen zur älteren Generation aufzubauen, der Bedeutung solcher spiritueller Werte wie Freundschaft, Gleichberechtigung und Gerechtigkeit. Gleichzeitig ist die

Jugend Deutschlands sehr prinzipientreu und beteiligt sich an aktivistischen Bewegungen für Flüchtlingsrechte, Umweltschutz und Politik.

Verweise

1. ARD-Mediendaten. Media Perspektiven Basisdaten. Daten zur Mediensituation in Deutschland 2021. Frankfurt am Main, 2022. URL: <https://www.ard-media.de/media-perspektiven/basisdaten/>
2. Redaktion Vaterfreunden.de, «Teenager verstehen: Was bewegt Jugendliche heute?», 2019. URL: <https://www.vaterfreunden.de/vaterschaft/teenager/teenager-verstehen-was-bewegt-jugendliche-heute>
3. Team scoolio, «Jugend Trends 2022: Gedanken, Leben, Zukunft und Design», 2021. URL: <https://www.scoolio.de/ausbildungsmarketing/aktuelle-trends-jugend-2022>

Shevchenko D.

Dnipro University of Technology
Scientific supervisor: Y.V. Boiko

W. SHAKESPEARE'S TRAGEDY "HAMLET" IN THE LIGHT OF PLURALITY IN TRANSLATION

William Shakespeare (1564–1616) is the greatest playwright. He is a great playwright, a thinker, a poet, a mysterious person in literature. W. Shakespeare's work had a significant impact on the development of the world literary process. Translations of W. Shakespeare's works, performed in different historical periods, have enriched world cultures and the modern literary process.

A large number of translations of W. Shakespeare's tragedy "Hamlet" (1600) into Ukrainian denote its relevance in the modern world and reflects the specifics of its perception in different eras that help to understand translator's creativity in Ukrainian culture.

Shakespeare's language is characterized with a great number of figurative means. The principal feature of Shakespeare's language richness is not only the number of words, which he used in the tragedies but also the semantics of the vocabulary, i.e. meanings and tints of these words which he drew from the colloquial language of historical era. Shakespeare often used the word in two or more meanings at the same time. And at that time, the modern English literary language was still being created and the meaning of words was not yet limited to the definitions of explanatory dictionaries Shakespeare widely used phraseology, word play, puns, similes, metaphors, biblical plots, as well as numerous allusions in his works. [3, p. 167].

Let's consider the peculiarities of Ukrainian translators' creative manner formed under the influence of different literary trends dominant in the corresponding epochs – Hryhorij Kochur and Yuriy Andrukhovych who retranslate the tragedy “Hamlet”.

H. Kochur (1908–1994) translated the tragedy “Hamlet”(1935) in the Neoclassical tradition. L. Kolomiets notes that “Kochur's language is more abstract; it embodies the consistent and professional work of a modern translator, who is already cramped in the dictionary, polished by an easy folk stanza, and who prefers a rougher, but firmly cemented stanza over too easy chanting” [2, p. 170]. The originality of H. Kochur's style is also pointed out by Ya. Boiko, who states that “in classical stylistic interpretation of “Hamlet”, H. Kochur skillfully and consistently reproduces the author's idea, observing equivalence at the lexical level, cultivating the balance of the poetic line and the nobility of rhetoric, preserving the tonality and sublimity of the expression”[1, p. 19–29].

Yu. Andruhovych (1960) translated the tragedy “Hamlet” (2000) in the Postmodern trend. His translation is characterized with the simplification of the imagery of the expressions, the modernization of the vocabulary and stylistics of the work, the arbitrariness of the discursive markers semantic content interpretation, and the orientation towards the conversational culture of the modern reader.

Professional critics of the translation studies express different points of view regarding Yu. Andruhovych's version of “Hamlet”, determining that the strategy used by the author of the latest Ukrainian translation is aimed at creating a text that would be:

- 1) maximum devoted to stage implementation, preserving the content sequence and realism of the presented dramatic situations;
- 2) based on the several-hundred-year tradition of interpretation of the play by publishers and theater directors;
- 3) opened Ukrainian viewers 'eyes to the stylistic polyphony of the English playwright, which was underestimated by previous translators;
- 4) handed the relay baton in a somewhat playful way passed by William Shakespeare who cared about the “contemporary” sound of his plays for the audience [4].

L. Kolomiets also points out Yu. Andruhovych's creative attitude to the characteristics of the original text. notes that he “widely resorts not only to paraphrasing, but also to revisions and simplifications of the original text, deliberately bringing it closer to a mass Ukrainian audience. Ethnocultural allusions to certain features of the Ukrainian national character and customary system are brought into the translation” [2].

However, along with the tangible adaptation of the text of the tragedy, Yu. Andruhovych still manages to reproduce the specifics of the work and the corresponding historical era due to the fact that “in the modernizing intralingua translation, some realities are interpreted through explanations, sometimes periphrastic nominations are replaced by semantic equivalents. Interpretation of real historical events or mythological phenomena, which were perceived as omens, are reproduced in Ukrainian translation literally, which sometimes requires additional interpretive efforts, but it faithfully reflects the worldview of a medieval person”[3].

References

1. Бойко Я. В. Образність часово віддаленого першотвору в контексті діахронної множинності перекладів (на матеріалі ретрансляцій трагедії В. Шекспіра "The Tragedy of Hamlet"). *Вісник Київського національного лінгвістичного університету*. Серія: «Філологія». 2020. Т. 23. № 2 (2020). С. 19–29.
2. Коломієць Л. В. Український художній переклад та перекладачі 1920–30-х років. Вінниця: Нова книга, 2015. 360 с.
3. Johnson K. *Shakespeare's Language: Perspectives Past and Present*. London and New York: Routledge, 2019. 232 p.
4. Serageldin I. *The Modernity of Shakespeare*. Cairo: Cairo University; Washington, D. C.: American University, 1998. 57 p.

Shliakhova D.

Institución educativa comunal "Escuela de Educación General Especializada Secundaria No. 9" del Ayuntamiento de Dnipro
 Profesor de lengua extranjera: Galiba L.V.

CORPUS CHRISTI EN DIFERENTES CIUDADES DE ESPAÑA, SU ORIGEN E IMPORTANCIA PARA LOS ESPAÑOLES. TRADICIONES DE CELEBRACION

La Fiesta del Cuerpo y la Sangre de Cristo es una fiesta dedicada a la veneración del Cuerpo y la Sangre de Cristo, en la que el pan y el vino se transfiguran durante la Eucaristía, por lo tanto, en la Iglesia greco-católica también se llama la Fiesta de la Santísima Eucaristía. A veces, esta fiesta también se llama Corpus Christi del nombre latino de la festividad.

La fiesta se originó en el siglo XIII y fue primero local; su origen suele asociarse a la personalidad de Santa Juliana de Lieja. En 1251, la Santa Sede confirmó esta fiesta para la diócesis de Lieja, y ya en 1264 el Papa Urbano IV la hizo obligatoria para toda la Iglesia. El día de la fiesta fue elegido precisamente el jueves, cuando Cristo estableció el sacramento de la Eucaristía. La esencia de la fiesta es honrar la Eucaristía, el Cuerpo y la Sangre de Jesucristo, bajo los tipos de pan y vino, que son "la fuente y el logro de la integridad de la vida cristiana" y en ella está todo el bien espiritual de la Iglesia, es decir, Cristo mismo.

La fiesta del Cuerpo y la Sangre de Cristo en la forma en que ha sobrevivido hasta nuestros días se ha celebrado en muchas ciudades de España desde el siglo XV. Su fecha está determinada por el calendario de la iglesia. Anteriormente, se celebraba el octavo jueves después de Pascua, y ahora en casi todas partes, el octavo domingo después de Pascua.

Se celebran procesiones festivas en las calles, se instalan extraños arreglos florales, se organizan fuegos artificiales por la noche. La fiesta es muy querida en

muchas ciudades, especialmente Toledo y Pontevedre, llamándola "una gran fiesta de primavera", "brillando más que el sol". Te invito a ver cómo diferentes partes de España deleitan a sus residentes e invitados en este día.

En Béjar, en la provincia de Salamanca, se puede ver una procesión de seis personas vestidas con trajes especiales, cubiertas de musgo de pies a cabeza. Este es un recordatorio de la captura de la ciudad por los cristianos en el siglo IX. Fue bajo este disfraz que lograron atravesar la "Puerta de la Traición". La procesión dura casi cinco horas acompañada de la figura de Cristo y niños.

"Kolacho" es un personaje con ropa brillante y una máscara que cubre su rostro. En las fiestas del Corpus Christi de Murcia realiza un truco: salta sobre la cubierta, sobre la que tumba ... niños nacidos este año. Según la leyenda, esto los protegerá de ciertas enfermedades, por ejemplo, la hernia intervertebral, cuyo origen en la Edad Media se atribuyó al diablo.

En Laguna de Negrillos, León, hay una procesión encabezada por "Sebastián", el antiguo cacique de los ladrones. Le sigue Cristo, acompañado de doce apóstoles, cada uno con su propio símbolo. Junto a ellos, a ambos lados, desfilan bailarines con trajes especiales, uno de cuyos componentes es una falda blanca. Su danza está llena de simbolismo y misterio religioso.

La celebración del Corpus Christi a menudo se asocia con la "extensión" de "alfombras" de plantas y flores en las calles. Pinturas enteras están hechas de flores. En Pontevedra, suelen representar un dragón que simboliza el mal, que, según la leyenda, se tragó a todos los niños y jóvenes, excepto a dos panaderos y dos niñas. La apoteosis de la fiesta aquí es una danza que simboliza la victoria sobre el dragón. Sus protagonistas son dos mujeres y dos niñas disfrazadas de ángeles, así como un grupo de marineros. La Fiesta del Cuerpo y la Sangre de Cristo se celebra aquí el jueves.

El Corpus Christi se celebra en Toledo desde el siglo XVI, este año el 15 de junio. Alfombras fragantes de arreglos florales "florecen" en las calles. La procesión festiva, encabezada por la custodia de la obra virtuosa del maestro, Enrique de Arfe, circunvala por casi todas las calles de la ciudad. En la caravana hay una figura de Cristo y las hermandades monásticas del Santo Sepulcro, Caballeros Mozarabes, Infantones de Illescas y otros. Este espectáculo tradicionalmente causa gran interés de turistas de todo el mundo.

La procesión valenciana en el Día del Cuerpo y la Sangre de Cristo es una de las más coloridas de España. Los eventos festivos se llevan a cabo toda la semana. El clímax llega el domingo con la salida de la procesión principal de la catedral de la ciudad. Llama la atención los "tronos" simbólicos y los gigantes que bailan al son del silbato y los instrumentos musicales locales, y, por supuesto, los personajes del Antiguo y Nuevo Testamento. La procesión es cerrada por la custodia de Cristo.

Las tradiciones de esta fiesta son la prohibición de trabajar fuera del hogar, hacer y almacenar ramos de flores, tejer coronas, una procesión solemne con los Santos Dones, disparar con armas.

Como resultado de todo lo que se ha dicho, habiendo considerado las opciones para celebrar este evento, habiendo aprendido sobre su significado y origen, podemos

entender realmente cuán interesante y a veces es aprender la historia y lo que vivieron sus antepasados, qué tradiciones han sobrevivido hasta el presente.

Referencias

1. Интернет-джерело: <https://migranty.com/>
2. Интернет-джерело: <https://yavoriv-info.com.ua/>

Shustova A.

Dnipro University of Technology

Scientific supervisor: Y.V. Boiko, Associate Professor, Senior lecturer at Department of Translation

METAPHORICAL PHRASES CONCEPTUALIZATION AND TRANSLATION

Any translation is subject to mental processing. In a literary text, this processing is very problematic. Words and expressions that vehicle such transfer do not reproduce the source faithfully. The received image could be perceived and conceived differently because of language suggestiveness. Undoubtedly, Cognitive Process of thinking is helpful in understanding and actualizing thoughts into words and expressions. But how could it be with metaphor?

Thoughts channelized through metaphor become a real dilemma for both reception in the mother tongue and perception in the target language. Specificities of languages and their suggestiveness make the translation of metaphor a real dilemma. Utterance, itself, is a kind of translation of thoughts into words, words into expressions and expressions into messages.

Cognition is a process of acquiring knowledge and meaning via the use of mind, experiences of senses and linguistic environment. It is the mind that processes language data and takes as input on the basis of their linguistic properties assigns to them formulae that ‘mean’ or ‘represent’ something of the semantic representations [3, p. 73]. Every word is identical to itself and does not, in most situations, hold the same meaning of any other word, except when it deviates and gets a new meaning suggested by the context. In the domain of translation, frequently, words that exist in two different languages do not hold the same meaning, except some common international words (probably coined for the sake of internationalization).

Meanings are not ready made and stored within the brain of the individual and where the mind has only to generate them. Meaning reproduction is a mapping of thoughts and images within a cognitive conception suggested by the mental operation processing. So, meaning negotiation is dialogically related to the intellect and the cognitive environment of both the source and the target languages.

Metaphor, according to Oxford English Dictionary, is a figure of speech in which a word or phrase is applied to an object or action to which it is not literally applicable.

Conventionally speaking, metaphor is a figure of speech aesthetically used in the rhetoric structure of language. It is beyond common literary use and understood through cultural environment and intention of the utterance. In other words, it is the semantic deviation of the word/expression [4].

Metaphor has a cognitive function. Ruhan Guçlu maintains that metaphors cast light upon the process of conceptualization between two different domains: the source domain (the conceptual domain drawn upon to create metaphorical expressions) and the target domain (the conceptual domain to be described by the metaphor) [1, p. 222]. Being cognitive, metaphor is related more to conceptualization, which depends on the way language and thought are presented through utterances and, subsequently, to the reception and perception of messages. Goran Schmidt, when introducing the theory of conceptual metaphor, claims that scholars of cognitive linguistics have proved that there is no objective or absolute truth, rather the human experience and understanding play the central role in our interpretation of meaning: primarily on the basis of linguistic evidence [5, p.31].

The difficulty of translation of metaphor is not really in its equivalence: what is intriguing is that the lexical equivalence found in the target could not have the same signification, and the referent could not hold the same meaning and the same conceptualization of the words or/and expressions.

The translator should not only identify the metaphor in context and its meaning, but furthermore realize a contextualized interpretation of the intentionality and the conceptual cohesion behind the phenomenon to recreate the discourse in the target language and culture that has the same linguistic and extra-linguistic characteristics as in the source language and culture.

Metaphor resists to translation due to its conceptualization, which is beyond linguistic structure that composes it. That is, it is a product of ideas and thoughts – a mapped image. The cognitive process becomes, thus, a relevant tool to be used to suggest a solution and, subsequently, a translation. Mental processing of transfer of metaphor tries to establish a link between the linguistic aspects and the historical as well as cultural environments of both the source and the target languages. This cognitive processing attempts to find an adequate mapping, or at least an alternative, to the source language in the target. Hanic and Pavlovi point out that the awareness of conceptual metaphorical mapping systems used in the source and target languages, when triggered by cognitive linguistics input, results in translator providing either the equivalent linguistic means to codify the mapping in the target text or finding alternative conceptual domains that are equivalent to those in the source text [2, p.91].

References

1. Guçlu, R. (2017). Translating the metaphor in poetry: *A Cognitive approach to Le Bateau Ivre and its translation in Turkish*. Journal of Language and Linguistic Studies, 13, 2, pp. 221–234.

2. Hanic, J. & Pavlovic, T. (2016). Translating emotion-related metaphors: A Cognitive approach. *ExELL (Explorations in English Language and Linguistics)*, 4, 4, pp. 87–101.

3. Kruger, H., and Kruger, J. L. (2017). Cognition and reception. *The Handbook of translation and cognition*. Hoboken, NJ, and Malden, MA: John Wiley & Sons. pp.71–89.

4. Oxford English Dictionary, (2018). URL: <https://en.oxforddictionaries.com/definition/pdf>

5. Schmidt, G. (2012). A Cognitive-Linguistic approach to the translation of metaphor from English to Croatian. Doctoral Thesis: Josip Juraj Strossmayer University of Osijek Faculty of Philosophy.

Smirnova N.

Nationale Technische Universität “Dnipro Polytechnic”

Sprachliche Betreuung: T.V. Halushko

TECHNIKEN ZUM WORTSCHATZ ERWEITERN

Fremdsprachenlernen bereitet vielen Schwierigkeiten. Für viele sind komplexe Grammatik und Hörverstehen problematisch. Es ist auch immer schwierig zu sprechen. Ich habe ein Problem damit, Wortschatz zu erweitern. Ich habe lange versucht, einen Weg zu finden, dieses Problem zu lösen.

Die meisten Tutorials und Lehrer im Internet empfehlen immer die Kartenmethode. Aber selbst als ich versuchte, mein Desinteresse und meine Disziplinlosigkeit zu überwinden, brachte die Kartenmethode keine Ergebnisse. Ich habe oft bemerkt, dass ich diese Wörter nicht verwenden konnte.

Aber ich habe eine Lösung für dieses Problem gefunden. Ich schlage folgende Methode vor. Zuerst muss man Wörter sammeln. Dabei sollte man beachten, dass man nur die interessantesten Wörter auswählen soll, die man im nächsten Gespräch in einer Fremdsprache definitiv verwenden kann. Es gibt viele Wörter, aber es ist unmöglich, alle in fünfzehn Minuten zu lernen.

Dann nimmt man das erste Wort und schaut seine Definition oder Übersetzung an. Der nächste Schritt besteht darin, dieses Wort dreißig Mal laut auszusprechen. So lernt man, wie man es ausspricht. Empfelenswert ist verschiedene Betonungen auszuprobieren: Sagen Sie das Wort überrascht, verängstigt, glücklich, genervt, traurig. Als nächstes findet man Beispiele für die Wortverwendung. Dann soll man eigene Beispiele überlegen, wie man das Wort verwendet.

Danach kann man zu einem anderen Wort übergehen, aber es ist wichtig nicht zu vergessen, dieses Wort bereits im nächsten Fall zu verwenden, wenn man diese Fremdsprache verwenden muss.

Wenn wir deutsche Wörter lernen möchten, müssen in unserem Gehirn Verbindungen aus Nerven entstehen. Je mehr Nervenverbindungen entstehen, desto leichter vergrößern wir unseren Wortschatz.

Was passiert also in unserem Gehirn, wenn wir neue deutsche Wörter lernen möchten? Es entscheidet, ob dieser neue Wortschatz wichtig oder unwichtig ist. Wichtige deutsche Wörter merken wir uns, unwichtige vergessen wir wieder. Schaffen wir es, dass unser Gehirn Wortschatz als wichtig erkennt, werden wir ihn uns sehr gut merken. Das ist der Schlüssel! Wortschatz, den wir für unseren Alltag und unseren Beruf täglich brauchen, merken wir uns am besten. Deutsche Wörter lernen können wir also am besten, wenn Vokabeln eine Bedeutung für uns bekommen – und nicht einfach in einem Vokabelheft stehen.

Die folgenden Techniken können helfen, zeitsparend deutsche Wörter zu lernen und somit möglichst schnell den Wortschatz zu erweitern.

Neue deutsche Wörter lernen durch Schreiben

Diese beliebte Methode ist nicht nur für kreative Deutschlerner geeignet. Zukunftspläne, Gefühle oder Gedanken über den Alltag - all das bietet uns genug Möglichkeiten, um eigene kleine deutsche Texte zu schreiben. Wenn uns dazu ein passender deutscher Wortschatz fehlt? Gut! Denn durch die aktive Suche nach geeigneten Vokabeln lernen wir neue Wörter dazu.

Unsere Gefühle beeinflussen, wie gut wir uns neue Wörter merken können. Es kommt nicht darauf an, dass es gute oder schlechte Emotionen sind, die wir mit Wörtern verbinden. Die Hauptsache ist, dass sie stark sind und für uns eine große Bedeutung haben. Es ist empfehlenswert, neue Wörter mit Erinnerungen aus der Kindheit zu verbinden.

Die besten Wortschatzübungen: Deutsch sprechen

Das ist für die meisten die schwierigste Methode, mit der wir neue deutsche Wörter lernen können. Mit Muttersprachlern zu sprechen stellt für viele Deutschlerner eine echte Herausforderung dar. Wir alle haben Angst davor, auf Deutsch zu sprechen. Aber das müssen wir nicht, denn Übung macht den Meister! Man muss jede Gelegenheit nutzen, um sich mit anderen auf Deutsch zu unterhalten. Es ist wichtig, dass wir lernen, spontan und abwechslungsreich zu sprechen.

An dem Wortschatz arbeiten kann man auch durch die Suche nach passenden Synonymen für deutsche Wörter oder für ganze Sätze. Man muss dazu am besten häufige Wörter auswählen und überlegen, wie wir uns mit anderen, gleichbedeutenden Wörtern ausdrücken können. Vor Gesprächen haben viele Deutschlerner auch große Angst, da Muttersprachler nicht immer nur hochdeutsche Wörter verwenden. Es gibt im Deutschen viele Dialekte und diese Wörter sind gerade für Deutschlerner schwierig zu verstehen. Man muss daher in Gesprächen aufmerksam sein und den Gesprächspartner höflich darum bitten, uns unbekannte Begriffe zu erklären oder mit anderen Wörtern auszudrücken.

Deutsche Wörter lernen mit Bildern klingt zuerst vielleicht ein wenig merkwürdig. Wie sollen uns Bilder dabei helfen, unseren Wortschatz zu trainieren? Das ist ganz einfach: Bilder bleiben besser in unserem Gedächtnis! Wenn wir neue deutsche Wörter lernen möchten, denken wir uns zum jeweiligen Wort ein Bild dazu. Je konkreter das Bild, desto besser. Alternativ kann man sich ein passendes Bild im Internet suchen,

ausdrucken und auf eine Karteikarte neben das deutsche Wort kleben. Neue Vokabeln werden zusammen mit dem jeweiligen Bild in dem Gedächtnis fest abgespeichert.

Bei den Schwierigkeiten mit den deutschen Artikeln kann man folgende Methode nutzen: Man kann Nomen immer mit drei unterschiedlichen Farben, etwa Blau für Maskulina, Rot für Feminina und Grün für Neutra markieren. Die Farben werden zusammen mit den Wörtern hervorragend in dem Gedächtnis gespeichert.

Verweise

1. Fabienne. Deutsche Wörter lernen leicht gemacht.
<https://dein-sprachcoach.de/deutsche-woerter-lernen/>
2. Wortschatz erweitern: Einfache Methoden sich besser... URN:<https://rhetorik-online.de> > wo...
3. Rhetorik Tipp: Wortschatz erweitern: Die Simulgantchnik.
URN:<https://www.rhetorik-seminar-online.com>

Sokhan N.

National Academy of Internal Affairs

Scientific supervisor: A. Kolisnychenko

FORMATION OF PROFESSIONAL LANGUAGE COMPETENCE OF POLICE OFFICERS AS THE MAIN TASK OF ENGLISH FOR SPECIFIC PURPOSES

In the conditions of wide international contacts, it is important to communicate with the public of different countries, to develop professional and business and personal contacts with foreign partners and colleagues, to read various computer programs in a foreign language. In this context, all methods of teaching foreign languages should be aimed at specialization of learning and maximum adaptation of students to future contact with a foreign language environment. Foreign language training of future specialists should be considered through the prism of their further professional activity. So, the teacher of a foreign language has a double responsibility: to teach students not only the top conversational topics, but to simulate probable situations for a police officer. For example, to explain to a foreign tourist the difference in local transport or to help find the right path. Cadets also should be aware of the entire legislative principles, the structure of executive bodies and the foundations of the judicial system of Ukraine. Since no language develops and is not studied in isolation from social, political, moral, personal and other factors, it is necessary to emphasize the intersubjective connections. It is the synthesis of the English language and other sciences that accumulates a special complexity both for students and to some extent for teachers. Teaching not just English literary or colloquial language, but English for special purposes, oriented to the future profession of students, the teacher must operate in professional terms, be competent in specific issues of another professional field. For

example, when studying the topic "Legislative Power", the teacher must not only know judicial concepts and terms in English, but also understand the very principle of legislation, know the laws, the structure of legislative bodies, etc. Therefore, teacher must be familiar with jurisprudence as a science, with its content, and must be able to combine diametrically opposed humanitarian disciplines. Explaining different topics, teacher must act not only as a philologist, but also as a specialist in jurisprudence. Thus, teacher (linguist) has a double task - the main discipline (namely, English) and an applied discipline (depending on the student's specialty), and sometimes even several. Based on this, the selection of grammar sentences should correspond to the given applied topic, i.e., it should contain not only a sample of a certain grammatical construction, but also an informative field that varies according to the curriculum. By performing such training exercises, students learn knowledge in two semantic sections - grammatical and lexical: grammatical - from the philological discipline, and lexical - from philological and special. Therefore, the need for English-speaking groups is urgent. Students from such groups need special attention, because they have to master the English language so perfectly that they can study other disciplines in this language. The main task of the teacher in such cases is to combine different (sometimes diametrically opposed) educational subjects, therefore the use of various technical teaching aids becomes relevant, because they will help to understand and group all the accumulation of knowledge of students, to clearly show schemes, mechanisms and the very principles of certain processes. In order to achieve the distant final goal of education, a comprehensively developed personality, the teacher is obliged to be a model of such a personality himself, to give students in-depth knowledge of the most diverse branches of science.

The goal of learning a foreign language for specific purposes is the formation of specialized competence in the spheres of professional and situational communication, mastering the latest professional information through foreign sources. Broad prospects for scientific and business activity require students not only to speak a foreign language, but also to have competent computer skills. Work on vocabulary in modern conditions is considered in the light of the tasks of developing language skills, and much attention is paid to the issues of vocabulary learning. At the same time, it should be borne in mind that the mastery of any language is carried out at two main levels: at the level of production and at the level of understanding. In the process of mastering a foreign language, the difference between the ability in the field of understanding and in the field of speech gradually increases, the relationship between the active and passive vocabulary acquires a completely different character. The connection between the active and passive part of the dictionary is that the active dictionary is the core of the vocabulary of students. This connection should be understood in such a way that the entire vocabulary should be learned receptively, and its core, active vocabulary, should also be learned productively. Such a differentiated approach to the selection of vocabulary, arising from the presence and features of the active and passive vocabulary, corresponds to the real conditions of foreign language learning. In order to read scientific and technical literature fluently and understand computer programs, as

well as to be able to communicate with specialists, first of all, quantitative and qualitative specification of the desired learning outcomes is required, i.e. establishing specific criteria for language proficiency at the phonetic, lexical, and grammatical levels. For this purpose, in turn, it is necessary to select: a) phonetic, b) lexical-universal, general-scientific and terminological, c) morphological-syntactic minimum in accordance with the receptive and productive sides of the educational goal [1, p. 63].

References

1. Колісниченко А. В. Навчання професійно-орієнтованої лексики у системі підготовки майбутніх інженерів комп'ютерних систем / А. В. Колісниченко // Подолання мовних та комунікативних бар'єрів: методика викладання гуманітарних дисциплін студентам немовних спеціальностей: Матеріали Міжнародної науково-практичної конференції 7-8 червня, м. Київ, 2013. – С. 61-63.

Sokhan O.

T.H. Shevchenko National University «Chernihiv Colehium»

Scientific supervisor: A. Kolisnychenko, National Aviation University

PSYCHO-CULTURAL ASPECTS OF THE FORMATION OF NEOMYTHS IN THE ERA OF AMERICAN MODERNISM

In the 20th century, interest in myths and myth-making grew significantly thanks to the works of artists of that time. The role of creative personalities was more significant than it can be imagined. Although new myths arise in the era of modernism, which is steeped in anti-traditionalism, they not only do not abandon traditions, but also actively use them. All neomyths are created on modern, relevant topics, their main feature is also the use of myths from a wide variety of spheres and beliefs at the same time [1]. At this time, there is not only a reproduction, but also a rethinking of the traditions of the past, using new forms of creativity. The mythology of modernism is not only an artistic technique, but also a worldview, which is formed thanks to the appeal of artists to mythological traditions. The main links of this process are, firstly, the recognition of the myth as an eternally living basis, secondly, the identification of its connections with the ritual and the concept of eternal repetition in the myth, and, thirdly, the impact of the myth on ideology, psychology, and art.

In the era of modernism in America, against the background of mechanized life, the loneliness of man was acutely felt, his desire to return the leveled spirituality. Due to this state of affairs, the myth was the only acceptable form for achieving freedom, the movement towards the so-called American dream. This concept includes the ideals of equality, freedom, and the realization of one's goals and it is based on the belief of an American that he / she will be able to obtain the desired happiness, success, and personal harmony in this country [2]. Despite the fact that the myth of the modernist era has preserved its main features of the primary myth, such as archetypes, a sense of mythical

time, symbolism, the binary nature of oppositions, it nevertheless acquired special, own features. Although artists turn to mythological images and plots, the hero changes completely - he is no longer a hero from primitive myths, but a person of society. The transcendental force ruling over man is not a natural element, but the civilization created by it; the dominant role of fate is taken over by the insurmountable mysterious role of everyday life, which makes it possible to combine mythology with a naturalistic and everyday manner of writing in a modernist work. For the artistic consciousness of this era, the myth conveys the perception of the world as a whole, in the union of nature and man. When the old guidelines do not work, and new ones have not yet been created by society, a person finds himself in a situation where he cannot rely on them.

However, in addition to the positive perception of the newly created term "mythopoetics" in the American science of the middle of the 20th century, there was also a critical attitude towards it. Mythopoetics was called "artificial mythology", which did not evolve naturally, but was created like an artificial language, so it cannot be taken seriously as an ancient mythology. For example, the famous folklorist Alan Dundes argued that no work can meet the cultural criteria of a myth. A work of art or fiction cannot be called a story of a sacred cultural tradition. It is, at most, an artificial myth [3].

The most comprehensive approach to the study of the concept of myth is the study of M. Eliade. M. Eliade singles out five main provisions of each myth: a myth is always related to the creation of something; the myth tells about the exploits of supernatural beings; myth explains the origin of things; myth is perceived as absolute truth and is sacred; the myth is "lived" by the recipient. But with the change of the social system, as the scientist claims, the myth lost its original meaning and turned into only a literary work.

The myth contributes to the settlement of disputes in society. Myth is the highest form of art, which is the result of the functioning of the consciousness of the people, which is continuously developing, that is, moving. Thanks to numerous transformations, new mythological systems are created. Although when moving from one myth to another, its general structure is preserved, but its symbolic content changes.

References

1. Колісниченко А. В. Онтологія літературознавчої категорії міфу крізь призму соціології, релігії та філософії / А. В. Колісниченко // Література в контексті культури: Зб. наук. праць. Вип. 26. / ред. кол.: В.А.Гусєв (відп. ред.) та ін.. – К.: Видавничий дім Дмитра Бураго, 2015. – С. 164-168.
2. Колісниченко А. В. Міфопоетика творчості Гарта Крейна [Електронний ресурс] / А. В. Колісниченко – Режим доступу: <http://er.nau.edu.ua/handle/NAU/26749>
3. Dundes A. Fables of the Ancients?/ Alan Dundes. – New York, 2003. – xiv, 89 p.

Spolitak O., Yamkova V.

Universidad Técnica Nacional «Dnipro Politécnica»

Profesora dirigente: A. V. Gavrilova

LA MENTALIDAD DE LOS ESPAÑOLES

Representantes de muchas nacionalidades y religiones se llevan bien en España. Es por eso que la gente aquí es extremadamente abierta y amigable. No en vano, según la versión del popular servicio Booking.com, España se incluyó en el top ten de países con los lugareños más amigables. Los representantes de los países postsoviéticos a menudo se sorprenden e incluso se alarman por tal simplicidad y facilidad de comunicación. Pero, si vas a España, debes tener esto en cuenta. No se alarme si extraños se le acercan en la calle y comienzan una larga conversación sobre la vida, la comida, los niños, lo que sea. Esto es algo común aquí.

Las colas en un supermercado español se convierten a menudo en una espera interminable hasta el momento en que el cajero se queda sin conocidos. Al mismo tiempo, todos a su alrededor se interesan por la conversación, sin siquiera pensar en volverse locos, ser groseros o llamar al administrador, como es costumbre aquí [2].

Los españoles hablan rápido y emocionalmente, a menudo en un ataque de emoción pueden gesticular en exceso. Es bastante natural que un español se dirija a un extraño como "tú". Se cree que esto se debe a la democratización de la sociedad que se produjo en España tras la muerte del dictador Franco en 1975. No solo estudiantes y profesores, sino también representantes de diferentes generaciones, así como extraños, se dirigen entre sí con "usted".

No se alarme si durante la conversación los españoles se acercan lo más posible, así es como muestran que les gusta el interlocutor. En general, los españoles son amantes de las sensaciones táctiles. Aquí, cuando se encuentran, es costumbre abrazarse con fuerza, darse palmaditas en el hombro durante mucho tiempo y besarse en las "mejillas". Por el contrario, los españoles esconden las emociones negativas, considerando los problemas como puramente personales y subjetivos [1].

En España aman mucho las fiestas, y cualquiera, pública o religiosa, a un español le da igual. Lo principal es que hay una razón para divertirse y hacer ruido.

Pero, por ejemplo, la festividad de la corrida de toros brinda a los residentes locales la oportunidad de mostrar su temperamento y coraje. Antes de la corrida, los toros de lidia se sueltan en las calles de la ciudad y una multitud de temerarios desesperados huye de los animales enojados. El público está encantado de ver un entretenimiento tan peligroso. Sí, en España saben divertirse.

La costumbre del descanso vespertino, más conocida como "siesta", existe en todas las regiones de España. Al mismo tiempo, la duración de este descanso es diferente en todas partes. Puede ser un breve descanso de 15 minutos después del almuerzo para un oficinista, o un sueño medido de dos horas para un residente de un pueblo pequeño. Los españoles creen que la siesta tiene un efecto positivo en la salud [3].

Entonces, los españoles son gente que sabe vivir el hoy, que es algo que a muchos nos falta. Despiértese lentamente, beba una taza de café aromático al aire libre, salude a los vecinos sonrientes. Y puedes aprender la generosidad de los españoles: no hay animales callejeros en este país. Además, estos residentes del sur enseñan confianza: en España, los automóviles a menudo no se cierran con llave y las motocicletas o bicicletas se dejan desabrochadas. Aquí pueden confundir tu pedido, pero te invitarán a una sangría increíble a expensas del establecimiento. Porque estas personas saben cómo darse alegría unos a otros y organizar una celebración de la vida. Esto es por lo que vale la pena ir a España.

Lista de fuentes:

1. А що ви насправді знаєте про іспанців? URL: <https://www.poihaluznamu.com/article-a-shho-vy-naspravdi-znayete-pro-ispanciv-vsya-pravda-pro-najbilsh-temperamentnyj-narod-yevropy>
2. Іспанський національний характер, менталітет іспанців. URL: <https://jak.bono.odessa.ua/articles/ispanska-nacionalnij-harakter-mentalitet-ispanciv.php>
3. "Маньяна" та вічне свято душі: незвичайні факти про іспанців, знання яких допоможе в подорожі. URL: <https://www.unian.ua/tourism/lifehacking/10450557-manyana-ta-vichne-svyato-dushi-nezvichayni-fakti-pro-ispanciv-znannya-yakih-dopomozhe-v-podorozhi.html>

Spolitalak O., Yamkova V.

Université Nationale Polytechnique de Dnipro

Consultante scientifique: N.A. Khabarova

LES ASPECTS CULTURELS D'IDENTITE DE LA NATION FRANCAISE

Dans la seconde moitié du 20e au début du 21e siècle l'humanité a été le témoin de la puissance insurmontable des processus de la mondialisation qui, d'une manière ou d'une autre, couvraient toutes les sphères de la vie sociale et formaient un système global d'interdépendance des pays et des peuples du monde en fonction de son échelle: l'espace de l'information, le marché mondial, le mouvement de grands groupes de population d'autres pays du monde, l'émergence d'une conscience et d'une culture mondiale. En raison d'une relation aussi forte, le problème de l'identité nationale et culturelle est devenu extrêmement pertinent et intensifié, ce qui est devenu aujourd'hui l'un des problèmes les plus importants. Qui sommes nous? Où sont nos racines? Quelles sont les origines de notre existence? Quel avenir attend la nation française dans les conditions d'un monde globalisé? Ces questions et d'autres se posent inévitablement dans le processus de formation des institutions sociales de la France indépendante [1].

Le ex-président français François Mitterrand a un jour déclaré : «Nous sommes français, et nos ancêtres sont des Gaulois et des Romains, un peu d'Allemands, un peu de Juifs, un peu d'Italiens, un peu d'Espagnols, surtout des Portugais... Et je me pose la question: peut-être, sommes-nous aussi des Arabes ?» [2].

Quand les immigrés et les autres minorités font-ils partie de la nation ? En France, de 1800 à 1981 il existe le fait qu' on leur a accordé le droit d'être candidat à la présidence, contrairement par exemple aux États-Unis où un candidat doit être citoyen de naissance, témoigne de la plénitude des citoyens naturalisés. En même temps, on rappelle que «l'identité nationale» n'appartient pas à tout le monde dans la même mesure: en France, on parle «des Français d'origine algérienne, arménienne, israélienne» ou des représentants de la 2ème génération d'émigrés et on utilise des euphémismes comme «les Français d'une autre origine» («Français issus de la diversité» – ceux qui sont issus de la diversité).

En 1985 déjà, Louis Povel, rédacteur en chef du magazine Figaro, posait la question: resterons-nous français dans 30 ans? La nation française peut se définir par son histoire, sa culture, sa langue, son territoire, ainsi que par la volonté de vivre ensemble sur la base des principes républicains de liberté, d'égalité, de fraternité, complétés par les principes de laïcité, d'égalité des hommes et de femmes, solidarité nationale.

Comme le note dans le magazine Jean-Marie Roir, journaliste, écrivain, membre de l'Académie française: chaque Français a sa propre idée – mauvaise ou bonne, contradictoire, profondément enfouie – de ce que signifie être français [3]. Il est dangereux de lui imposer une idée toute faite de tel dont il est. Nicolas Sarkozy est partisan de la conception civique de la nation, il la considère non comme une communauté ethnique par le sang, mais comme une communauté de citoyens qui adhèrent aux principes républicains et qui obéissent à la loi. Il a souligné que «la France n'est une ethnie. La France c'est tous les gens qui l'aiment, qui sont prêts à défendre ses idées, ses valeurs» [3].

Un rôle particulier dans l'identité française est joué par la langue, qui est le ciment de la nation, la culture, l'image des pensées, une forme de résistance à l'unification du monde.

Selon les résultats de l'enquête, 80% des personnes pensent que la langue est l'un des principaux éléments de l'identité nationale, la grande majorité des répondants (76%) pensent que l'identité française existe. L'histoire de la régulation linguistique en France compte au moins 5 siècles. Son rôle dans la formation de l'unité linguistique, et donc la transformation de cette unité en État national des Français, est inestimable. La loi oblige le gouvernement à soumettre chaque année au Parlement un rapport sur l'état de la langue française avant le 15 septembre. Aujourd'hui, la langue française est protégée par un certain nombre d'institutions, dont le Conseil supérieur de la langue française, la Commission principale de terminologie et de néologismes et les commissions terminologiques spécialisées de l'Académie française.

Selon la loi Thubon de 1994 Le français est la langue de l'enseignement, du travail, du commerce et des services publics. C'est un moyen privilégié de communication entre les pays de la communauté francophone.

Malgré tout, l'opinion publique française est actuellement focalisée sur les questions de conscience nationale. Dans ce contexte, ils ont parlé avec une vigueur renouvelée des immigrants. L'éloignement forcé des immigrés illégaux, les nouvelles exigences pour les étrangers qui souhaitent obtenir la citoyenneté ou l'interdiction du port de la burqa par les femmes musulmanes – ces questions et d'autres font l'objet de débats houleux tant dans la presse qu'au sein de la population elle-même. Certains moyens d'adaptation ont été institutionnalisés: par exemple, une cérémonie formelle de citoyenneté, le chant de la Marseillaise, le changement du drapeau au tricolore national de la Marseillaise.

Par conséquent, le sujet de l'identité nationale peut devenir un axe d'unité et arrêter les divisions politiques, il est donc important que pour les immigrés, c'est-à-dire pour les membres de la société, les valeurs de la France deviennent leurs valeurs propre. La formation d'une société multiculturelle n'est pas une assimilation, mais une adaptation à long terme et une véritable intégration avec la préservation de l'identité ethnique et culturelle dans le respect mutuel des représentants des différentes cultures et des coutumes.

Références

1. Sole R. Mettre les Beurs a la table d'honneur // Le Monde. – 1987
2. Pauwels L. Serons-nous encore Français dans 30 ans? // Figaro-Mag. -1985
3. French Embassy press and information service // News from France. -2009

Stepanyán R.

Universidad de Alfredo Nobel

Consultora científica: N.V. Chúpikova

PALABRAS QUE TIENEN SIGNIFICADO DIFERENTE EN ESPAÑA Y EN MÉXICO

El español castellano, según la región, es muy diverso, tanto geográficamente como en cuanto al léxico. Pero en países latinoamericanos el significado de algunas palabras cambió. Porque países hispanohablantes se encuentran en continentes diferentes, es una cosa natural que castellano cambió en esas regiones con el pasar del tiempo. La misma palabra puede tener diferentes significados, llamados polisémica, dependiendo de la zona geográfica en la que se utilice.

En este trabajo presentaremos algunas palabras que tienen significado diferente en España y en México: a) «*la torta*» — en México el significado de esta palabra puede ser: alimento insertado en pan, es decir, un sándwich de pan con mantequilla, queso, chorizo, etc. Y en España esta palabra adquiere otro significado: es un pastel, normalmente de masa de mantequilla, con nata, frutas, etc; b) «*el saco*» — en México

la palabra se refiere a una prenda elegante, también conocida como blazer, y en España es una bolsa que suele usarse para transportar papas, verduras o productos obtenidos de la tierra; c) «*aliviar*» — el significado que tiene este verbo en la mayoría de los países hispanohablantes es el de *hacer algo menos pesado* o *aligerar*. Sin embargo, en México se utiliza con la forma pronominal, como sinónimo de parir. Es decir, su significado es *dar a luz*. Esto es un ejemplo de cómo se usa: «Tal vez me confundí, doctor, no creí que la parturienta estuviera a punto de *aliviarse*»; d) «*las agujetas*» — en México esta palabra significa cordones de zapatos, y en España agujetas se utiliza para decir el dolor que tienes después de ir al gimnasio las primeras sesiones; e) «*los popotes*» — para los mexicanos, esta palabra se usa como pajita para beber. Mientras que en España los pitillos pueden ser un cigarrillo o unos pantalones los cuales en la parte inferior del camal son muy ajustados; f) «*el chupón*» — para los mexicanos esta palabra se usa como chupete de niños. En España si se refiere a chupón, es la persona que mientras practica un deporte como el fútbol o el baloncesto trata de tener todo el tiempo la pelota sin pasarla a sus compañeros.

Por lo tanto, podemos concluir que hay muchas diferencias en las palabras en español entre España y México. El español que se habla en España y en México no es lo mismo. Y por razones geográficos e históricos en los países de habla hispana cada región tiene su propio variado del idioma español.

Referencias

1. Asociación de Academias de la Lengua Española, Diccionario de americanismos. Madrid: Santillana, 2010.
2. Real Academia Española, Diccionario de la lengua española, 23.ª ed. Madrid: España, 2014.

Svezhentseva K.

Escuela secundaria integral No. 9" del ayuntamiento de Dnipro
Supervisor: Galiba L. V.

HISTORIA DE LA CREACIÓN Y ASPECTOS IMPORTANTES DE ESPAÑA

La primera mención de la nación/país en fuentes escritas. El nombre España (Ispania) le fue dado al país por los fenicios, quienes comenzaron a colonizar el territorio peninsular. La palabra fenicia "i-spn-ya" se menciona por primera vez en textos ugaríticos (Mediterráneo oriental) que datan de los siglos XV-XII d.C.

Los antiguos griegos llamaron al país Iberia. La mención escrita más antigua de Iberia está contenida en la obra de Hecateo de Mileto "Viajes alrededor de la Tierra" ("Descripción de la Tierra"), escrita alrededor del 500 a. es [1].; nos llegó solo en forma de extractos-citas en las obras de autores posteriores.

En los textos romanos, "España" se menciona por primera vez alrededor del año 200 a. e. del poeta romano Quintus Ennius. Una descripción detallada de la costa de

España y de las tribus que habitaban la Península Ibérica está contenida en la obra del poeta y geógrafo romano del siglo IV. NORTE. E. "Descripción de la costa del mar" de Rufus Festus Aviena, que utilizó la descripción ahora perdida del siglo VI. viajes de comerciantes de Massalia (ahora Marsella), conocidos como "Massaliote Periplus".

Creación del estado. Los cimientos de España como entidad políticamente integrada se establecieron con la unificación de Castilla y Aragón en el último cuarto del siglo XV. El inicio de la unificación de estos dos reinos estuvo relacionado con el matrimonio de Isabel de Castilla y Fernando de Aragón en 1469. En 1474 [2], Isabel heredó Castilla y comenzó a gobernar allí junto con su marido, que recibió su trono en Aragón recién en 1479. La pareja Isabel y Fernando gobernaron dos reinos que mantuvieron su autonomía. El primer gobernante único de España fue su nieto Carlos I, quien en 1516 heredó el poder real sobre Aragón y la regencia sobre Castilla. Y aunque Carlos I fue nombrado Rey Católico de España (Hispaniarum Rex Catholicus) por bula del Papa León X en 1516, solo el hijo de Carlos I-Felipe II fue el primero en llevar el título de "Rey de España" en 1556.

Independencia: los estados individuales que juntos formaban España han mantenido su independencia desde la Alta Edad Media: el País Vasco (desde principios del siglo VIII), Asturias (desde 718), Navarra (desde 824), etc. La fecha de la independencia definitiva de la España unida es 1492 [1], cuando se conquistó el último territorio ocupado por los musulmanes en la Península Ibérica, el Emirato de Granada. Lengua del Estado: según el art. 3 de la Constitución, "El castellano es la lengua española estatal de la patria". Las lenguas oficiales son también: el catalán en Cataluña, en las Islas Baleares y en Valencia (bajo el nombre de valenciano), el gallego en Galicia, el vasco en el País Vasco y parte de Navarra, el aranés en Cataluña (utilizado actualmente en la Val d'Arán). También se utilizan lenguas regionales sin carácter oficial y son propias de una parte de la población: asturiano, aragonés, leonés, extremeño y cántabro. Después del establecimiento del régimen totalitario en 1939 [2], se prohibieron todos los idiomas regionales y en 1975 se legalizaron nuevamente. Según las encuestas del Eurobarómetro (2005), el 89% de los españoles residentes reconocía el español como lengua materna, el 9% el catalán, el 5% el gallego, 1% - Vasco.

Composición étnica de la población: los españoles (ciudadanos de España) constituyen el 90,5 % de la población del país (el 86,2 % nació en España, el 4,3 % en el extranjero) (a 01/01/2016, NISI). Según la Constitución, España está reconocida como una sola nación, pero la presencia de activos movimientos nacionales regionales y el reconocimiento por parte de los residentes de ciertas regiones de sí mismos como naciones separadas permite singularizar las etnias de catalanes, andaluces, castellanos, Valencianos, gallegos, vascos, etc. Los judíos (según diversas estimaciones: 12 a 40 mil personas, 2007) [1] y los romaníes (500 a 600 mil personas, 2007) también son grupos étnicos separados. Además, el 9,5% de la población de España son ciudadanos extranjeros (el 8,5% nació en el extranjero, el 1% nació en España). Entre ellos, a partir del 1 de enero de 2016, la mayor parte estaba compuesta por personas de Rumania (1,5% de la población total - 699 mil) y Marruecos (1,46% - 678 mil).

Entonces, como podemos ver, la historia de este maravilloso país "España" es muy interesante y tiene un cierto significado para sus habitantes. También hubo muchas batallas en el territorio del país, pero en mi informe, decidí resaltar las principios y fundamentos de este país.

Referencias

1. Іспанія. URL: https://elibrary.ivinas.gov.ua/487/1/Entsyklopedia_verska-456-479.pdf

Tokarieva A.

Université Alfred Nobel, Dnipro

Consultant scientifique: L.V Ratomska

LE CONCEPT DES DIALECTES ET TYPES EN FRANCE

À l'heure actuelle, la seule et unique façon dont les gens communiquent est la langue et la manière dont nous l'utilisons dans la vie. Mais il convient de noter que chaque langue a ses propres caractéristiques et se transmet différemment dans certains territoires. Et donc, aujourd'hui, on parlera des dialectes, de la façon dont une même langue peut sonner différemment.

Qu'est-ce qu'un dialecte ? Le dialecte est une forme particulière d'une langue, intermédiaire entre cette langue et le patois, parlée et écrite dans une région d'étendue variable et parfois instable ou confuse, sans statut culturel ni le plus souvent social de cette langue, à l'intérieur ou en marge de laquelle elle s'est développée sous l'influence de divers facteurs sociaux, politiques, religieux, etc.

Voici les auteurs qui ont étudié le sujet des dialectes: ce sont J. Dubois, Ch.-F. Hockett, Z. Harris.

Selon J. Dubois, le dialecte représente un écart régional par rapport à la langue, et cette langue, cette norme dont il importe évidemment de préciser clairement la nature et qui est, en fait, une abstraction, se définit comme la moyenne des emplois actuels, « une fois rejetés les écarts les plus grands ». Nous n'aurions là qu'une tautologie si J. Dubois n'apportait plusieurs précisions. « La langue, explique-t-il, est une norme, et la norme qu'il s'agit de retenir, en ce qui concerne le français, est le parler des générations moyennes ».

La différence entre la langue et le dialecte a été précisée plus d'une fois d'une manière théorique. Selon Ch.-F. Hockett, le point de départ de la dialectologie synchronique est l'idiolecte. « Cette notion est importante, dit-il, parce que, en dernière analyse, une langue ne peut être observable que comme une collection d'idiolectes plus ou moins similaires ». Il en va exactement de même pour un dialecte, à ceci près que le degré de similarité des idiolectes dans un dialecte est présumé plus grand que celui des idiolectes dans une langue.

Selon Z. Harris, « L'univers du discours de la linguistique descriptive est une simple langue ou dialecte ». Les deux termes sont donc synonymes.

Quels sont les dialectes du français ? Par ordre alphabétique : basque, breton, catalan, corse, dialectes allemands d'Alsace et de Moselle (alsacien et francique mosellan), flamand occidental, francoprovençal, langues d'oïl (bourguignon-morvandiau, champenois, franc-comtois, gallo, lorrain, normand, picard, poitevin-saintongeais (poitevin, saintongeais).

En conclusion, je voudrais souligner le fait que les langues sont très étroitement liées aux dialectes. Chaque dialecte est individuel et se diffère selon les pays. Ce sujet est très intéressant pour moi en tant que future traductrice et linguiste.

Références

1. Langue française, Alain Lerond. Dialectes du français et français régionaux
Léon Warnant.

Tretyakova D.

Universidad de Alfredo Nobel, Dnipro

Consultora de investigación: M.Y. Oníshenko

LENGUAS ARTIFICIALES COMO SISTEMA DE COMUNICACIÓN UNIVERSAL

Las lenguas artificiales internacionales (abreviadas IAL), su posición, su propia cultura, literatura siguen atrayendo la atención de los científicos no solo porque parece útil crear una lengua fácil de aprender y neutral, adecuada para la comunicación universal sino porque dichas lenguas influyen en la cultura de las personas y del mundo entero.

Las lenguas artificiales son lenguas creadas a propósito por una persona o un grupo de personas. La mayoría de ellas se crea para que las personas se comuniquen entre sí y se hagan entender, o bien, en otros casos, dichas lenguas fueron creadas por los escritores para sus obras para indicar la versatilidad de su creación.

De hecho, hay muchas más lenguas de este tipo de las que creemos. Pero el problema es que este fenómeno no está muy extendido tanto en el espacio humano como en el lingüístico. Según su finalidad, las lenguas artificiales se puede dividir las en:

- lenguas auxiliares internacionales;
- lenguas experimentales;
- lenguas de ficción.

Tales lenguas auxiliares como el esperanto, el interlingua y el Ido son muy comunes en el mundo. Nos gustaría presentar cada una de ellas.

El esperanto es la lengua artificial más famosa del mundo. Se creó para unir a las personas de todo el mundo y por eso se convirtió en la segunda lengua auxiliar internacional. Si comparamos el esperanto con el español, podemos ver algunas analogías – «*Ĉiu havas rajton je edukiĝo – Todos tienen derecho a la educación*».

A su vez, el Ido es la segunda lengua más popular, después del esperanto. El Ido tiene una ortografía y una gramática estables, y la mayoría de las letras y sonidos son muy similares al alfabeto español. Pero a diferencia del español, esta lengua artificial nunca utiliza el acento gráfico.

En este caso, los finales juegan un papel importante. Por ejemplo, si una palabra termina en la letra *o*, es un sustantivo: *domo*, *kato*. Los adjetivos terminan en la letra *a*, es decir, tenemos – *alta*, *bela* [1].

La clasificación de las lenguas de ficción es a su vez muy amplia [4]. El primer escritor que realizó un experimento lingüístico y creó una nueva lengua para su historia es John Ronald Ruel Tolkien. En su mundo ficticio hay muchas lenguas élficas, a saber: «квенья» (*Quenya*), «сіндарін» (*Sindarin*), «квендерін» (*Quenderin*), «ельдарін» (*Eldarin*), «аварін» (*Avarin*), «нандорін» (*Nandorin*); гномська мова «кхуздул» (*Khuzdul* або *Khuzdûl*), «мова ентів» (*Entish*), «чорна говірка» (*Black Speech*) [3, p. 15].

Por ejemplo, se puede citar con éxito las lenguas artificiales de George R.R. Martin. En su caso, el papel de las lenguas en "Canción de hielo y fuego" no es tan brillante como en los libros de J.R.R. Tolkien. De hecho, las frases en las "lenguas locales" no aparecen con frecuencia en las páginas de los libros, y suelen ser algunas frases o nombres que simplemente se repiten aquí y allá. Por ejemplo, los valyrios "*Valar Morghulis*" y "*Valar Dohaeris*", o los dothraki "*Khal*", "*Khaleesi*" y algunos otros [2, p. 3].

Las lenguas experimentales pueden ser a veces muy parecidas a las lenguas de ficción, pero siguen teniendo algunas diferencias: en la gramática, en la formación de palabras y en otros aspectos inherentes a las lenguas. Por ejemplo, la lengua Toki-Pona, creada por Sonya Lang. Esta lengua es mínima: sólo tiene 120 palabras y 14 morfemas. Este idioma se posiciona como una lengua fácil y amable que puede ser aprendido por todo el mundo. Pero a pesar de esta característica, los que quieren hacerlo tienen algunos problemas con el tono del idioma.

Hay muchas lenguas artificiales en el mundo, pero este número no garantiza que la humanidad las utilice o hable en la vida habitual. Por lo tanto, existe un problema en el estudio de ciertas lenguas: muchas personas no ven perspectivas en su estudio. Además, un gran problema en el estudio de las lenguas artificiales es que las distintas razas tienen órganos del habla diferentes y, por tanto, hay aún más dialectos, que a veces resultan difíciles de entender.

Las lenguas que se crearon para comunicar a la gente de todo el mundo no han cumplido su cometido principal, por lo que ahora hay varias lenguas artificiales muy famosas que se utilizan en el mundo de una forma u otra.

Referencias

1. Carmen Galán Rodríguez, Lenguas artificiales y universos femeninos, Cuadernos LIRICO [En línea], 21 | 2020, Publicado el 12 julio 2020, consultado el 14 julio 2020. URL <http://journals.openedition.org/lirico/9623>; DOI: <https://doi.org/10.4000/lirico.9623>

2. https://evnuir.vnu.edu.ua/bitstream/123456789/16073/1/shtuchn_interlingv.pdf
3. Зьобро О. Універсальна мова [Електронний ресурс] / О. Зьобро // Високий замок : сайт. – Львів, 2019. – Режим доступу: <https://wz.lviv.ua/article/123152-universalna-mova>
4. Lorena López ¿Qué son las lenguas artificiales y cuántas hay? / López Lorena / 09 de mayo de 2022 – Режим доступу: <https://www.berlitz.com/es-mx/blog/lenguas-artificiales>

Trush I.

National Aviation University

Scientific supervisor: O.G. Shostak

NATIONAL IDENTITY AS A MARKER OF WORLD'S MULTIMODALITY

The last third of the 20th century. marked by a series of national revivals or renaissances that swept through many countries of the world. The basis of this phenomenon, according to scientists, is "unprecedented in the history of mankind, the growth of social mobility of society, technological innovations and the flow of information, to which a person is not adapted psychologically, given the peculiarities of the psyche, formed in him during evolution. In such conditions, it turns out that only the ethnic becomes the most effective protective mechanism for a person: only the ethnic community remains a stable community, to which the individual's membership does not change in conditions of continuous change. Ethnicity also serves as a kind of information filter at the level of ethnic self-awareness for the constantly growing flow of information. At the level of the ethnic subconscious, its role is also very large, since here the ethnic is a shock absorber and adapter in relation to the extremely powerful flow of innovations in the everyday life of a person, in particular with the family and household sphere. «These are obviously the most important reasons for the ethnic renaissance in the modern world» [1].

The movement towards national identity at the beginning of the 21st century. has acquired the character of a global trend that has affected the societies of many countries, regardless of their level of development - whether traditional or post-industrial. Many modern philosophers, following Z. Bauman, interpret identity as an eternal task, a constant movement of what "is" to what "should be".

National and ethnic problems belong to the most painful issues of the modern world, this phenomenon became a reaction to the unification of spiritual culture in the conditions of globalization. That is why the last quarter of the 20th century. marked by the actualization of differences – not only ethnic, but also cultural, gender and racial. The current stage is marked by a wave of national revivals, which are becoming almost the most important for the development of humanity at the beginning of the 21st century. Practically all over the world, there is a noticeable interest in finding one's own roots, a deep influence of folklore on representatives of professional culture. In the political arena, the desire to create or restore national statehood is intensifying [2].

According to E. Cheyfits, the desire to designate the communities of indigenous inhabitants of the continent with terms such as "tribe" or "nation" is part of the process of colonial aggression, because such designations are "projections of European concepts about the mandatory centralization of power and the hierarchy of social structures, is considered equal in importance to communities based on the clan as the nucleus of social unity. Communities were governed not by the representativeness of its members in some body, but by means of agreements between clans, when the whole community was involved in decision-making, a process so egalitarian that no nation-state system can match it. Even the relatively centralized Iroquois Confederacy was governed by consensuses between parent clans, linking together at first five and later six native nations" [3].

References

1. Balushok V.G. The essence of ethnicity and ethnic niches (in the context of modern interethnic relations). Practical philosophy. 2007. No. 3. P.153-162.
2. Shostak O.G. Artistic expressions of national identity in the works of contemporary North American writers of indigenous origin: /O.G. Shostak. Kyiv: Talkom., 2020.
3. Cheyfitz , Eric. The (Post)Colonial Predicament of Native American Studies. *Interventions: The International Journal of Postcolonial Studies*. 2002. Vol.4.No.3. P.405-427.

Tschuikowa M.

Nationale Technische Universität "Dnipro Polytechnic"

Sprachliche Betreuung: T.V. Halushko

AKZENTPROBLEME BEIM DEUTSCHLERNEN

Viele Menschen haben selbst nach Jahrzehnten noch einen Akzent. Selbst wenn sie im Land der Fremdsprache leben, auch in Deutschland sieht man das. Einwanderer, die seit Jahrzehnten in Deutschland leben und Deutsch perfekt sprechen, haben weiterhin einen Akzent.

Den Akzent komplett loszuwerden ist schwer und das schaffen nur die wenigsten. Das geht nur, wenn man ein wirklich gutes Gefühl für die Sprache hat oder durch sehr viel harte Arbeit.

Unser Sprechapparat entwickelt sich von der Geburt an so, dass wir in der Lage sind, alle Laute unserer Muttersprache oder Muttersprachen richtig, das heißt in muttersprachlicher Qualität auszusprechen. Dazu kommt das Hören – das Kind ist in der Lage, die feinsten bedeutungsunterscheidenden Laute wahrzunehmen und sie im Zusammenspiel mit feinmotorischen Sprachbewegungsabläufen adäquat wiederzugeben. Das ist ein Grund dafür, warum bilinguale oder mehrsprachige Menschen in der Lage sind, in mehreren Sprachen eine muttersprachliche Kompetenz zu erreichen. Doch diese Fähigkeit geht mit dem Alter zurück. Ab der Pubertät wird es zunehmend schwerer, in einer neuen Sprache das Ausspracheniveau eines

Muttersprachlers zu erreichen – man spricht mit Akzent. Das zeigt sich etwa beim Akzentuieren der Silben einzelner Worte, bei der Aussprache von komplexeren Lautkombinationen und bei der Sprachmelodie.

Anhand dieses Textes erfahren Sie, wie man den Akzent reduziert und wie man die Aussprache trainieren kann.

Die 7 wichtigsten Tipps zum Reduzieren des Akzents werden angeboten:

1. Tipp: Nehmen Sie sich selbst beim Sprechen auf. Wenn Sie sich selbst aufnehmen und sich in der dritten Person hören, können Sie Ihren Akzent deutlich hören. Daher eignet sich Ihre Audioaufnahme perfekt, um Ihren Akzent zu üben. Wenn Sie so jeden Tag zumindest ein paar Minuten Ihre Aussprache trainieren, verbessern Sie schnell Ihren Akzent in der Fremdsprache und bekommen ein viel besseres Gefühl für die Sprache.

2. Tipp: Hören, hören und wieder hören. Wenn Sie Ihren Akzent loswerden wollen, müssen Sie möglichst viel die Sprache hören. Am besten jeden Tag und möglichst stundenlang. Und was sollten Sie hören? Am besten Muttersprachler im natürlichen Kontext, z.B. Filme, Serien und Radio. Alles, was Muttersprachler sonst auch hören. Wenn Sie diese Dinge viel hören, werden Sie ganz automatisch Ihren Akzent reduzieren und Ihre Aussprache verbessern.

3. Tipp: Übungen mit Videos im Internet. In den Videos wird z. B. erklärt, wie man die Zunge und den Mund bewegen muss, um einen bestimmten Ton richtig auszusprechen. Zuerst muss man Videos sich genau anschauen, dann versuchen denselben Ton zu produzieren bzw. das Wort richtig nachzusprechen.

4. Tipp: Üben, üben und noch einmal üben. Wenn Sie nun wissen, wie man Wörter und Töne richtig ausspricht, müssen Sie möglichst viel üben diese Wörter auszusprechen. Das ist aber erst möglich, wenn Sie den Unterschied zwischen dem, wie es Muttersprachler aussprechen, und wie Sie es aussprechen, erkennen. Am besten holen Sie sich dafür einen Muttersprachler. Dieser korrigiert Sie, wenn Sie es falsch aussprechen. Sobald Sie einzelne Wörter richtig aussprechen können, üben Sie sie in Sätze in einem natürlichen Kontext. Das ist noch einmal eine Stufe schwieriger.

5. Tipp: Hören und lernen Lieder auswendig, um den Rhythmus hinzubekommen. Die meisten deutschen Sänger singen auf Englisch. Sie können davon profitieren, indem Sie Lieder auswendig lernen. Der Gesang ist mit der Melodie verbunden. Auf diese Weise ist es einfacher, die richtige Tonalität und den richtigen Rhythmus von Wörtern zu lernen. Das verbessert Ihren Sprechrhythmus und Ihre Tonalität. Mit Musik können Sie also Ihren Rhythmus anpassen, was einen wichtigen Teil Ihres Akzentes ausmacht.

6. Tipp : Versetzen Sie sich in eine Rolle. Versetzen Sie sich in die Rolle des Muttersprachlers und sprechen und verhalten Sie sich so, wie sich dieser verhalten würde.

Durch diesen einfachen Trick lenken Sie Ihren Akzent ein bisschen in die richtige Richtung. Denn selbst, wenn Sie sich nur so verhalten oder sprechen wie ein Muttersprachler, ist Ihr Akzent weniger spürbar.

7. Tipp: Akzentreduzierungstraining. Die beste Methode, aber gleichzeitig auch teuerste, ist Akzentreduzierung mit einem Sprachtrainer. Es gibt spezielle Schulen und Lehrer, die sich auf

Akzentreduzierung spezialisiert haben. Sie können in Ihrer Stadt einen Lehrer finden oder zwischen der großen Anzahl von Online-Schulen auswählen. Mit jemandem, der Ihre Probleme erkennt und Ihnen gezielt hilft diese zu bearbeiten, lernen Sie natürlich viel schneller, als wenn Sie alles selbst erlernen müssen.

Aber nicht jeder Akzent wird als Mangel angesehen. Spricht zum Beispiel jemand Deutsch mit englischem Akzent, wirkt dieser sogar oft attraktiv. Man denke nur einmal an all die Werbespots und Radioeinschaltungen, die mit genau diesem Akzent arbeiten, um Aufmerksamkeit und positive Assoziationen zu erzielen. Auch Ikea setzt in der Werbung auf eine Stimme mit schwedischem Akzent. Die Werbebranche geht davon aus, dass die Hörer den Akzent positiv aufnehmen und daraus ein ideeller Mehrwert für das beworbene Produkt entsteht. In Filmen und Serien werden bestimmte Akzente bewusst negativ eingesetzt. Der Bösewicht beispielsweise hat hierzulande häufig einen slawischen Akzent.

Fazit: Akzentreduzierung ist schwer, mit den richtigen Übungen aber machbar! Den Akzent ganz loswerden werden Sie wahrscheinlich nicht schaffen. Aber das ist kein Problem. Sie können trotzdem Ihren Akzent reduzieren, um Sie mehr wie ein Muttersprachler anzuhören, wenn das sehr wichtig für Sie ist.

Jeder weiß, dass man, um etwas im Leben zu erreichen, Schritte in Richtung des Ziels unternehmen muss, das man sich selbst gesetzt hat. Auch wenn diese Schritte klein sind. Sie nähern sich immer noch der besten Zeit Ihres Lebens.

Verweise

1. Deutliche Aussprache bei Akzent und Dialekt – VOCCO. URN: <https://www.vocco-app.com>
2. Aussprachetraining bei Akzent. URN: <https://www.sprichschoen.de>
3. Sprache lernen: Wie du Akzent und Aussprache verbessern. URN: <https://de.babbel.com> › wie-du...

Tymofieieva A.

Dnipro University of Technology

Scientific supervisor: L.V. Berdnyk

TRANSLATION OF PHRASEOLOGICAL UNITS IN LEGAL TEXTS

The field of law, like any other branch, has its own traditions, rules, features as well as specific language that generates interest among linguists and philologists. Since phraseological science is constantly expanding its range of interests, we can note that the translation of phraseological units in legal texts can be considered a topical issue today. The object of this work is phraseological units, and the subject involves ways of rendering phraseological units of the legal field from English into Ukrainian. The objective of the paper is to consider the concept of ‘phraseological unit’ and to analyse ways of translating phraseological units.

Phraseology is a branch of linguistic science that has long drawn attention of researchers because it contains the most contradictory views on its individual aspects, starting with the definition of the volume, structure, semantics of phraseological units, etc. [3]. In a general sense, phraseology is a branch of linguistics that studies the phraseological system of language. National scientists such as O. O. Shakhmatov, M. M. Shanskyi, Ya. A. Baran, V. V. Vynogradov, O. V. Kunin, O. I. Smyrnytskyi, N. M. Amosova, O. O. Potebnya as well as foreign ones: Sh. Balli, I. O. Baudouin de Courtenay, F. de Saussure, O. Jespersen, Y. Naida, L. Smith, etc. devoted their works to the study of phraseological units.

It should be noted that today there is no single definition of the concept of "phraseological unit" to denote the same concept (cf.: phraseological unit, phraseology, phraseme, idiom, phraseological constructions, fixed phrase, etc.). As a rule, the concepts of "phraseological unit" and "phraseology" are identified. The term "phraseological unit" was introduced by V. V. Vynogradov to indicate those compounds that are not formed in the process of speech, but are reproduced according to tradition. Therefore, reproducibility is the main feature of phraseology [1, p. 28]. The majority of researchers single out 3 main features of phraseological units: reproducibility, stability of the component composition and separability.

There are the following ways of translating phraseological units: phraseological equivalent, phraseological analogue, loan translation and descriptive translation [2]. Undoubtedly, the best way to translate a phraseology is to use a corresponding expression in the target language, i.e., a phraseological equivalent. With its help, one can convey not only the content, but also reproduce the imagery and expressiveness of the expression in English. The number of full equivalents is relatively small, since English and Ukrainian speakers have different worldviews and cultures [5], e.g.: *in the eyes of the law* – в очах закону, *legal loophole* – юридична прогалина, *an eye for an eye* – око за око. The meaning of partial phraseological equivalents is conveyed using an expression similar in structure and lexical set [5], e.g.: *caught red-handed* – спійманий на гарячому, *above suspicion* – поза підозрою, *the burden of proof* – обов'язок доказування. The number of phraseological units that match in content and imagery in English and native languages is relatively small. Because of this, the translator much more often needs to use Ukrainian phraseology, similar in content to English, but which is based on a different image, i.e., a phraseological analogue [4, p. 18], e.g.: *bang to rights* – спійманий на гарячому, *turn a blind eye to* – дивитися крізь пальці на, *draw line under the matter* – закінчити справу, *sell ice to Eskimos* – «запудрити мізки». Loan translation is a way of conveying the denotative value of a lexical unit of the original language without preserving the sound or orthographic form, but with the reproduction of its structural model [6, p. 9], e.g.: *abnormal behaviour* – аномальна поведінка, *justice is blind* – справедливість сліпа, *highest appellate tribunal* – найвищий апеляційний суд, *unwritten law* – неписаний закон. If the English phraseology has no equivalent or analogue in the native language, and a literal translation could lead to incomprehensible literalism, the translator must abandon the transfer of imagery and use a descriptive translation - with an explanation of the

meaning of the phraseological unit using a free combination of words [5], e.g.: *no case to answer* – клопотання про визнання особи невинуватою з огляду на недостатність доказів обвинувачення, *take/plead the Fifth* – відмовлятися відповідати на незручне запитання, відмовлятися свідчити проти себе, посилаючись на п'яту поправку до Конституції США.

Thus, in the legal field, idioms are an important part of communication. A specialist in the field of jurisprudence is obliged to formulate their point of view during speeches in court correctly and succinctly, adoption of laws and adoption of normative legal acts. In addition, the translator, in turn, must know one's native language well and be sufficiently knowledgeable about the specifics of the legal language in order to perform a good and accurate translation.

References

1. Баран Я. А., Зимомря М. І. Теоретичні основи фразеології : навчальний посібник. Ужгород : Ужгородський державний університет, 1999. 176 с.
2. Блашків О. В., Ковальчук Л. О. Способи перекладу фразеологічних одиниць з англійської мови на українську. Наукові записки Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського. Серія : Філологія (мовознавство) : збірник наукових праць. Вінниця : ТОВ «фірма Планер», 2014. Вип. 20. С. 209-213.
3. Денисова А. С. Проблема дослідження класифікацій фразеологічних одиниць у лінгвістиці. Наукові записки Бердянського державного педагогічного університету. Філологічні науки: [збірник наукових праць] / [гол. ред. В. А. Зарва]. Бердянськ : ФО-П Ткачук О. В., 2015. Вип. 6. С. 13–21.
4. Зорівчак Р. П. Фразеологічна одиниця як перекладознавча категорія (на матеріалі перекладів творів української літератури англійською мовою). Львів : Видавництво Львівського університету, 1989. 216 с.
5. Нагорна М. Основні шляхи перекладу фразеологізмів українською мовою. Наука. Освіта. Молодь. Умань. С. 47–48.
6. Науменко Л. П. Практичний курс перекладу з англійської мови на українську: навч. посіб. Вінниця : Нова книга, 2011. 138 с.

Varvanska Ye.

Université Alfred Nobel, Dnipro

Supervision scientifique : L. V. Ratomskaia

TRADUCTION D'ANTHROPONYMES DU FRANÇAIS À L'UKRAINIEN

Les anthroponymes, en tant que phénomène linguistique et philologique, font l'objet de recherches depuis plus d'un siècle. Le sujet suscite l'intérêt des chercheurs modernes en raison de l'absence d'une méthode fixe de traduction des anthroponymes.

Les caractéristiques de leur utilisation et de leur interprétation sont en constante expansion en raison du développement rapide de la littérature, de la presse, de la télévision et de l'influence des médias sociaux, où ils sont largement répandus. Les travaux de linguistes et de critiques tels que N. Rybko, I. Nesterova, O. Yurchishin et, surtout, ont été déterminants pour les approches de la définition et de la traduction des anthroponymes.

Le terme anthroponyme a été analysé et étudié par de nombreux linguistes du monde entier, mais le plus remarquable d'entre eux est, qui a donné la définition du phénomène anthroponymique. Selon elle, un anthroponyme est un type de nom propre, qui est utilisé pour identifier une personne ou un groupe de personnes. En outre, elle a proposé une classification, qui contient huit types d'anthroponymes, comprennent : 1) les prénoms, 2) les patronymes, 3) les seconds noms, 4) les noms de famille, 5) les pseudonymes, 6) les cryptonymes 7) les ethnonymes et 8) les honorifiques.

Il existe plusieurs façons de traduire les anthroponymes. En fonction de la pertinence du sujet, certaines d'entre elles conviennent à la traduction des anthroponymes, en particulier : 1) la transcription, 2) la translittération, 3) le transcodage, 4) la transposition, 5) le calque et 6) l'analogie fonctionnelle. On constate que la transcription, le transcodage et le calque sont les plus utilisés.

Ainsi, le phénomène des anthroponymes doit encore être étudié en raison du développement et des changements actifs dans le domaine linguistique mentionné. Ce sujet a une importance significative lors de la traduction de textes journalistiques pour son influence sur le sens contextuel.

Références

1. Юрчишин О. Переклад промовистих власних назв та імен – 2016 // URL: <https://everest-center.com/pereklad-promovistih-vlasnih-nazv-ta-imen-i-pribude-z-toboyu-sila/>
2. Рибко Н.В. Переклад власних назів // Вінницький національний технічний університет - 2018. 365 с.

Velychko I.

Nationale Technische Universität “Dnipro Polytechnic”

Sprachberater: S.V.Korotkova

DIE AUSWIRKUNGEN VON DROHNEN AUF DIE MODERNE WELT

In der heutigen Zeit ist unser Leben ohne High-Tech-Gadgets wie Drohnen, die bei Fotografen, Videomachern und normalen Menschen auf der ganzen Welt unglaublich beliebt sind, kaum vorstellbar. Hauptsächlich werden sie verwendet, um wunderschöne Fotos oder Videos der Natur zu erstellen, aber Drohnen sind nur kleine fliegende Roboter, daher ist es kein Wunder, dass andere sie für mehr interessantere Zwecke verwenden.

Kartographie zum Beispiel. Moderne Drohnen mögen teuer erscheinen, aber die Menge an Geld, die Menschen durch ihre Verwendung sparen, ist enorm. Drohnen können hauptsächlich eine Reliefkarte erstellen und die Größe eines beliebigen Gebiets leicht berechnen (viel schneller als Menschen), was aus vielen Gründen nützlich ist. Erstens für die Landwirtschaft – es ist zweifellos einfacher, die benötigte Menge an landwirtschaftliches Material abzuschätzen, wenn Sie die genauen Daten über die Größe der landwirtschaftlichen Fläche kennen. Zweitens macht es das Erstellen einer digitalen Karte mit Drohnen beim Bauen viel einfacher, alle Nuancen des Territoriums vor dem Bau zu berücksichtigen – seien es Lücken im Boden oder unebenes Gelände [1].

Ein weiteres nützliches Beispiel für den Einsatz von Drohnen ist die Überwachung. Die Gründe dafür sind einfach. Erstens können Drohnen Bereiche überwachen, die für Menschen einfach unerreichbar oder sehr gefährlich sind. Zweitens können sie mit High-Tech-Geräten wie Infrarotkameras oder Wärmesensoren ausgestattet werden, die beispielsweise von der Polizei verwendet werden können. Erwähnenswert ist auch die Verkehrs- und sogar Wetterüberwachung. Bei Ersterem ist es viel schneller, einfacher und billiger, mit Drohnen auf illegales Parken zu achten als manuell. Und was letzteres betrifft, bieten Drohnen mehr Möglichkeiten, Informationen über Luftdruck, Temperatur und Windgeschwindigkeit für zukünftige Wettervorhersagen zu sammeln – es müssen keine Wetterballons mehr verwendet werden [2].

Diese Beispiele für die Verwendung von Drohnen sind alle professionell, aber normale Menschen verwenden sie natürlich auch. Auch wenn viele Drohnen als teures Spielzeug für Kinder betrachten, schaffen es manche Menschen, ihre gesamte Karriere darauf aufzubauen. Wie eingangs erwähnt, besteht der Hauptzweck der zivilen Drohne darin, Fotos zu machen oder schöne Videos aufzunehmen. Kein Wunder also, dass viele Videokünstler Drohnen verwenden und ihre Werke auf YouTube teilen. Wenn Sie beispielsweise ein Video über eine Stadt erstellen, ist es wichtig, Aufnahmen aus der Vogelperspektive hinzuzufügen. Und wenn Sie schöne Ausblicke auf eine Stadt oder Natur aufnehmen möchten, sind Drohnen ebenfalls unersetzlich.

Technisch gesehen benötigen Drohnen zum Fliegen eine Batterie. Sie haben auch Rotoren, Propeller und einen Rahmen [4]. Der Rahmen einer Drohne besteht typischerweise aus einem leichten Verbundmaterial, um das Gewicht zu reduzieren und die Mobilität zu erhöhen[3]. Auch brauchen Sie eine Funksteuerung, wenn Sie die Drohne steuern möchten. Natürlich sind Drohnen auch umweltfreundlich – sie produzieren kein Kohlendioxid, das der Atmosphäre schadet.

Es ist wichtig, sich daran zu erinnern, dass Drohnen in der heutigen Zeit viel weniger kosten als vor zehn oder fünfzehn Jahren (etwa 1000 €), etwa 300 €. Dies hängt jedoch von der Qualität der gewünschten Drohne und ihrem Verwendungszweck ab. Wenn Sie schöne Naturvideos machen möchten, müssen Sie natürlich eine gute Kamera kaufen. Und wenn die Drohne teuer ist, wäre es auch teuer, neue Details zu kaufen, wenn alte Details kaputt gehen.

Zusammenfassend lässt sich sagen, dass Drohnen sehr gut zu haben und zu verwenden sind. Es besteht kein Zweifel, dass sie die Welt zum Besseren verändert haben und weiterhin sowohl die Welt als auch sich selbst verändern werden, alles weil ihre Praktikabilität unendlich ist. Obwohl sie etwas teuer erscheinen können, müssen Sie bedenken, dass sie Ihnen nicht nur eine gute Möglichkeit bieten, die Welt aus der Vogelperspektive zu sehen, sondern auch viele andere Möglichkeiten, ob sie nun professionell sind oder nicht.

Verweise

1. DroneUA – міжнародний системний інтегратор безпілотних рішень. URL: <https://drone.ua/>
2. Jouav – Unmanned Aircraft System. URL: <https://www.jouav.com/industry/security-surveillance#jouav-scrollspy-anchor-2>
3. Kiras Sicherheitsforschung. URL: <https://www.kiras.at/gefoerderte-projekte/detail/uds9>
4. Gadget Review. URL: <https://www.gadgetreview.com/how-are-drones-made>

Velykodna M.

Universidad Técnica Nacional «Dnipro Politécnica»

Profesora dirigente: Havrylova A.V.

MODA ESPAÑOLA MODERNA

España es conocida por algo más que la alta costura. Es en este país donde una gran cantidad de especialistas se dedican a la creación de ropa práctica para todos los días para personas de diferentes edades y grupos sociales. El más demandado es el holding del Grupo Inditex, que incluye a Zara, Massimo Dutti, Pull&Bear, Bershka, Stradivarius.

Tiendas de Inditex tiendas, ubicadas en zonas privilegiadas, están presentes en más de 400 ciudades en Europa, América Asia y África.

La sede del grupo, que pertenece al empresario español Amancio Ortega, está en La Coruña, donde se abrió el primer Zara, la principal cadena del grupo, en 1975. Al principio los modelos eran baratos y parecidos a los de marcas caras. El negocio fué un éxito y Ortega empezó a abrir más tiendas por toda España. En los 80, Ortega cambió el proceso de diseño, fabricación y distribución para reaccionar rápida mente a las nuevas tendencias en lo que él llamaba «moda instantánea».

En Zara el diseño se concibe como un proceso estrechamente ligado al público. La constante información que llega de las diferentes tiendas va directamente a un equipo de creación con más de 200 profesionales que responden a las demandas del cliente. Se dice que Zara necesita solo dos semanas para desarrollar un nuevo producto y ponerlo en el mercado (lo normal son seis meses), así lanza alrededor de 10.000 nuevos modelos cada año. El secreto es usar equipos de diseñadores en lugar de

individuos. Sus colecciones son pequeñas y se agotan rápidamente, con lo que se crea una sensación de exclusividad y la necesidad de visitar las tiendas periódicamente.

Otros dos grandes gigantes de la industria del tiempo español son Punta Fa y Mango. En los últimos años, personalidades tan brillantes como Penélope Cruz, Mila Jovovich, etc. han estado publicitando la marca Mango.

Cabe señalar que la moda española no solo es elegante, sino que también sigue las tendencias modernas y la ecología. Desde hace más de 10 años, la marca española Ecoalf produce ropa a partir de botellas de plástico recicladas, redes de pesca y neumáticos de automóviles.

Así, la industria de moda española impresiona por su rapidez, innovación, modernidad y asequibilidad. Los españoles han demostrado como nadie que puede hacer ropa de calidad, eso no se costará el sueldo de un año.

Lista de fuentes

1. Moda на сталість. Частина 2. - URL:<https://mind.ua/publications/20230392-moda-na-stalist-chastina-ii> (fecha de solicitud: 08.11.2022)
2. Zara Wikipedia. - URL: <https://uk.wikipedia.org/wiki/Zara> (fecha de solicitud: 08.11.2022)
3. Zara: Producto español. - Preparación Diploma de Español Nivel A2. DELE A2. Edelsa. Madrid: 2010. pág 123.

Vlashchenko V.

University of Customs and Finance

Scientific supervisor: I.Y.Rozhdestvenska

POLITICAL ELOQUENCE IN CONTEMPORARY POLITICAL COMMUNICATION

Understanding the specifics of communication with the public, mastering the secrets of rhetoric and the ability to deliver well-formed speeches are some of the main signs of a skilled politician. Thanks to public speeches, a politician can not only make his activities transparent, he builds his authority, becomes an opinion leader, regulates moods in society, establishes international cooperation and ties. So, from all of the above, it follows that public speech is an extremely important tool for a politician or public figure. The genre of political speech is one of the oldest genres of eloquence, whose parents were the ancient masters of political discussions Demosthenes and Cicero. The very term political speech in the rhetorical dictionary is interpreted as a pre-prepared speech of an informative, campaigning or other nature on a socio-political or political-economic topic [1, p.100].

Today we know many political figures whose oratorical skills left behind the memory of posterity. Thus, one of the most skilled masters of political speeches is Winston Churchill, who was even awarded the Nobel Prize in Literature for his brilliant

oratory. He earned his title as a unique political orator already during his first speeches as Prime Minister after Great Britain's entry into World War II. After all, a military political speech is the most difficult challenge for any leader to be able to convey the most critical situation to the people truthfully, without deceiving, but at the same time not to sow panic, but on the contrary to motivate them to fight and unite the spirit of the people. His most famous speeches «Blood, toil, tears, and sweat», «We shall fight on the beaches», and «Their Finest Hour» are quoted today as a model of a political speech. Churchill is also admired by a modern politician, also known for his leadership position on the issue of the war in Ukraine launched by the Russian Federation on February 24, 2022, Boris Johnson. He even wrote a book about his idol [2]. According to his close analysis, Johnson says about the importance of the emotional and psychological aspect of the Churchill's speeches. The next equally important feature of Churchill's political speeches is linguistic originality. Johnson says about this in the interview "How to speak like Winston Churchill"[3]. This outstanding politician used short apt quotes, jokes, short interesting Anglo-Saxon words and sayings to penetrate the listener's imagination, to be remembered, to show interest. In this way, he simultaneously formed a special individual style of speech, well recognized by the listener. The combination of originality and simplicity of the text played into the hands of the politician, and it won the minds and hearts of the public [3].

It is necessary to pay tribute to the very figure of Boris Johnson, who, like Churchill, made three lightning speeches, but in the Ukrainian parliament. The May speech, which I would like to analyze, can be called fundamental. First, the significance of this speech follows from the significance of its idea. Johnson admits what other countries were not yet ready to admit: "The truth is that we were too slow to grasp what was really happening and we collectively failed to impose the sanctions then that we should have put on Vladimir Putin" [4]. With his speech, he testified to the clear position of not only the British government, which promised a new large aid package of 300 million pounds sterling and the activation of all supply lines, but also the support of the entire British people: "Here in the UK, in my country, you will see Ukrainian flags flying from church spires and in shop windows. You see Ukrainian ribbons on the lapels of people up and down the country." In addition to the content of the speech, it is worth noting that it is formed according to Churchill's canons, even Churchill himself was quoted as saying "it's not the size of the dog in the fight, it's the size of the fight in the dog". The speech was emotional, pronounced clearly, the language was simple, but had several improvisational informal moments that Churchill loved so much, such as "Your pensioners told Russian soldiers to hop as we say, although they may have used more colorful language." There were also short, apt expressions that the listeners will analyze into quotations. For example, "What he has done is an advertisement for democracy", "It is a conflict that has no moral ambiguities or no gray areas". It is necessary to supplement the rhetorical analysis with the fact that this speech

is reasoned, there is a change of views on the subject, because Johnson expresses his position, as a possible position of military experts, the British, people who expressed disbelief in the stability of Ukraine. There is an assessment of prospects. Communicative strategy is humanistic and dialogic. Rhetorical figures are used appropriately, and the structure and composition of the speech is also preserved, because there is an introduction with an address to the parliament, the main part is divided into thematic blocks (Ukraine will win, "Ukraine's Finest Hour" Support) and a conclusion with the main idea of the speech and thanks for your attention. By the way, even in the names of the blocks, Johnson drew a parallel with Churchill's third speech in the British Parliament: "Their Finest Hour" and "Ukraine's Finest Hour"[4]. So, both Churchill once and Boris Johnson today once again proved that a well-constructed and well-delivered public speech has great power.

References

1. Макович Х.Я., Вербицька Л.О., Капітан Н.О. Словник термінів і понять з риторики. Львів, 2016. 140 с.
2. Boris Johnson . The Churchill Factor: How One Man Made History. London. 2015. 400 p.
3. Boris Johnson explains how to speak like Winston Churchill. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=FLak2IzIv7U>
4. Boris Johnson Address to the Parliament of Ukraine. URL: <https://www.americanrhetoric.com/speeches/borisjohnsonukraineparliament.htm>

Vodolazska D.

Dnipro University of Technology

Scientific supervisor: Y.V. Boiko, Associate Professor, Senior lecturer at Department of Translation

MEANS OF EXPRESSING NEGATIVE EMOTIONS

Negative emotions can be described as any feeling which causes a person to be miserable and sad. These emotions make him\her dislike themselves and others, and reduce confidence and self-esteem, and general life satisfaction.

Emotions that can become negative *are hate, anger, jealousy and sadness*. Yet, in the right context, these feelings are completely natural. Negative emotions can dampen our enthusiasm for life, depending on how long we let them affect us and the way we choose to express them.

A sufficient number of words with a negative-emotive assessment are presented among the emotive vocabulary of a low stylistic tone – *colloquialisms, dialectisms, slangisms, jargon, vulgarisms*. For example, the emotion of anger is quite often presented in fictional discourse through the use of vulgar and quarrelsome words. For

example: “*I could not mention a thing of which I never thought, and which I do not now acknowledge. What can you mean? Stupid boy! look at her*”.

The essence of the use of such words is that they are clearly opposed to the literary norm, which determines their novelty. This is the presence of synonyms in the literary vocabulary, and they themselves are more expressive compared to the usual names of objects that evoke a certain emotional attitude. Their expressiveness is based on surprise, wit, imagery, funny distortion, etc. An analysis of the frequency of using words to denote negative emotions indicates a quantitative advantage of using nouns expressing neglect, despondency, anger; irritation is most often expressed with the help of verbs, with the help of adjectives, fear and depression are most often expressed. Consequently, any emotive units have synonyms that are used in a particular speech situation and express a certain emotive coloring. For example, a feeling of dissatisfaction is expressed using the following synonymous words: *disgust, perturbation, exasperation, offence, chagrin, wrath, distaste, irritation, disapprobation, disapproval, disfavour, disgruntlement, discontentment, dissatisfaction, displeasure*.

This means that lexical units can denote different shades of the emotion of discontent, while not expressing emotions, but directing consciousness into the sphere of emotions.

Also, of particular interest are proverbs containing metaphorical general content among their identifying features. In particular, sayings and proverbs, in addition to their direct meaning, also have a figurative meaning, referring to human conditions, life situations, and characters. For example: “*That's enough to puke a buzzard. = Really disgusting. That's enough to gag a maggot. = That's really disgusting or awful. I'm so mad I could spit tacks! = I'm very angry. I'm as mad as spit on a griddle. = I'm extremely angry.*”

Accordingly, some of the words in the composition of proverbs are used in the literal sense, and some (often these are potential or real phraseological units) are subjected to semantic rethinking. By their syntactic construction, many of them are impersonal, infinitive and general sentences, which are quite easily contrasted with an ordinary sentence that has the same meaning.

Disapproval, expressing disdain, irony or sarcasm, in a literary text can be represented through the use of flattering as well as sublime vocabulary. For example: “*And the money has made you very, very happy, hasn't it, darling? He asked poisonously sweet*”. In the dictionary, common vocabulary is not connotative, but in a situational state it can connotate emotiveness, in particular, play the role of a means of expressing negative emotions. For example, you can mention prefixes that have a negative connotation un-; non-; anti-; non-believer, antisocial, nonductile, antihero.

Psychological emotions can delicately, vividly, and truly show the mental process of figures in literary works, which can directly penetrate into the figure's hearts, reveal their inner world, and express their rich and complex thoughts and feelings.

References

1. Білецька О.О. Короткий словарь-довідник лінгвістичних та перекладацьких термінів; Київ. нац. ун-т культури та мистецтв. Київ: КНУКіМ, 2017. 196 с.
2. Білоус О.М. Теорія і технологія перекладу. Курс лекцій: доопрацьований та доповнений. Навчальний посібник для студентів перекладацьких відділень. Кіровоград, РВВ КДПУ ім. В. Винниченка, 2013. 200 с.
3. Бойко Я. В. Діахронна множинність перекладів у ракурсі творчого потенціалу цільової культури (на матеріалі українських ретрансляцій трагедій У. Шекспіра). Вісник Університету імені Альфреда Нобеля. Серія : Філологічні науки. 2021. № 1. С. 270-278.
4. Василик-Фурман А. Р. "Гамлет" В. Шекспіра в перекладі М. Рудницького в контексті перекладацької множинності. Іноземна філологія. 2010. Вип. 122. С. 194-200.
5. Штефанюк Н.С. Дослідження емотивності як лінгвістичної категорії у сучасному мовознавстві. Сучасні дослідження з іноземної філології. 2017. Вип. 15. С. 199-207.
6. Шемуда М.Г. Художній переклад як важливий чинник міжкультурної комунікації. Наукові записки Ніжинського держ. пед. ун-ту. 2013. № 1. С. 164-168.

Welykodna M.

Nationale Technische Universität "Dnipro Polytechnic"
Sprachliche Betreuung: T.V. Halushko

WITZE UND ANEKDOTE IN DER KOMMUNIKATION

Witz, Humor und Lachen sind alltägliche Phänomene. Sie zeichnen den Menschen aus und zeigen, wie er beschaffen ist und welchen Umgang er mit anderen pflegt. Das gilt für das allgemein gesellschaftliche Miteinander ebenso wie für die organisierte Kommunikation. Über die Art ihrer Witze und ihres Humors von Personen schließen Psychologen auf bestimmte charakterliche Eigenschaften - etwa nach dem Motto: "Erzähle mir deinen Lieblingswitz, und ich sage dir, wer du bist." Diese Eigenschaften des Menschen schafft Nähe zu und Distanz von anderen genauso wie zu sich selbst. Gleichwohl steckt die Witz- bzw. Humorforschung mit Blick auf die Organisationskommunikation noch in ihren Anfängen. Erstaunlich, weil gerade in einer sogenannten "Spaßgesellschaft" die organisierte Kommunikation auf Unterhaltung und Kurzweile ausgerichtet ist und von Humor und Witz lebt. Doch sind diese beiden Phänomene nichts Neuzeitliches. Auch die Antike kannte sie. Im alten Griechenland lachten Menschen im Theater, bei Festen und in den Straßen. Geistreiche Männer verspotteten Passanten oder einflussreiche Bürger und benutzten dabei Sammlungen von Witzten in Schriftrollen – die Vorform der heutigen Sprüche- und

Zitatensammlungen. Dass Lachen und Witz nicht harmlos waren und sogar in das politisch-gesellschaftliche Leben eindringen, zeigt der Argwohn, den die griechische Oberschicht mit dem Zerfall der Polis gegenüber dem Lachen empfand, und die großen Philosophen der Antike forderten die Zähmung des „groben Lachens“.

Das Begriffsfeld von Witz und Humor ist weit. Ihm entstammen z. B. folgende Ausdrücke:

Verwandte Wörter „Blödelei“, „Spott“, „Scherz“, „Vorwitz“, „Gaudi“, „Hohn“, „Ironie“, „Posse“, „Komik“, „Parodie“, „Sarkasmus“, „Selbstironie“, „Witz“, „Zynismus“, „Anekdote“, „Aphorismus“, „Glosse“, „Satire“, „Radio Jerewan“, „Scherz“, „Albernheit“, „Klamauk“, „Comedy“, „Farce“, „Groteske“, „Komödie“, „Cartoon“, „Comic“, „Karikatur“, „Aprilscherz“, „Jux“, „Galgenhumor“ usw.

Redensarten „Das Leben nicht zu ernst nehmen“, „Sich zum Gespött machen“, „Mache keine Witze“, „Spaß beiseite“, „Hier hört der Spaß auf“, „Jemandem den Spaß verderben“, „Jemanden durch den Kakao ziehen“, „Lustig!“, „Spaß vertragen können“, „Über jemand Witze reißen“, „Humor ist, wenn man trotzdem lacht“, „Unter Tränen lachen“, „Lachen ist die beste Medizin“, „Ich lach‘ mich kaputt“, „Das Lachen bleibt einem im Halse stecken“, „Der lachende Dritte“, „Mit einem lachenden und einem weinenden Auge“, „Nichts zu lachen haben“ usw.

Inhalts- und anlassbezogene Bezeichnungen „Schlüpfriger Witz“, „Politischer Witz“, „Frauenwitz“, „Blondinenwitz“, „Ostfriesenwitz“, „Judenwitz“, „Beamtenwitz“, „Mantawitz“, „Irrenwitz“.

Der Witz unterliegt wie vieles andere auch dem historischen Wandel. Was unsere Großeltern lustig fanden, ist für uns heute häufig nicht mehr nachvollziehbar.

Lacharten „Ein gesundes Lachen“, „ein krankhaftes Lachen“, „ein hysterisches Lachen“, „ein dankbares Lachen“, „ein zynisches Lachen“, „ein unterwürfiges Lachen“, „ein frostiges Lachen“, „ein gemütliches Lachen“, „ein müdes Lachen“, „sich kaputt lachen“, „sterben vor Lachen“, „platzen vor Lachen“ usw.

Die Anekdote und der Witz ähneln sich in vielen Punkten. Sie sind beide kurz, handeln häufig von Stereotypen, werden weitererzählt, können lehrreich sein und enthalten eine Pointe. Allerdings unterscheiden sie sich in einem wesentlichen Punkt.

Die Anekdote bezieht sich in der Regel auf eine bestimmte Person, die entweder real oder charakterisiert ist, wohingegen der Witz auch ohne diese Charakterisierung zurechtkommt.

Witz ist häufig fiktiv oder lässt reale Personen fiktive, übertreibende Dinge tun. Somit basiert er nicht auf einer realistisch ausgeführten Situation, wie es die Anekdote tut.

Die Hauptmerkmale einer Anekdote liegen in ihrer Prosaform, ihrer Kürze, einer besonderen Ausgangssituation, ihrem Unterhaltungswert, ihrer eindimensionalen Charakterisierung und einer belehrenden Pointe zum Schluss.

Ihre Merkmale bewirken, dass man sich eine Anekdote leicht merken kann. Sie kommt deshalb häufig bei zwischenmenschlichen Gesprächen zum Einsatz.

Sie stillt sowohl das Bedürfnis nach Neuigkeiten als auch nach Unterhaltung. Eine Anekdote basiert meist auf wahren Begebenheiten. Sie kann aber auch fiktiv und lediglich realistisch erzählt sein. Die wichtigsten Merkmale von Anekdoten sind:

1. Sie sind meist in Prosaform geschrieben.
2. Sie sind kurz
3. Der Protagonist befindet sich meist in einer außergewöhnlichen Situation.
4. Es wird auf eine ironische, lustige oder geistreiche Art und Weise erzählt und gesprochen. Eine Anekdote hat in der Regel Unterhaltungswert.
5. Ihre Charaktere sind meist eindimensional und vertreten einen Stereotyp.
6. Zum Schluss gibt es meist eine überraschende Pointe. [1].

Sprichwörter und Redensarten eignen sich im Allgemeinen recht gut, um sich einem Thema zu nähern. Sie sind volksnah und basieren auf Beobachtungen im Alltag. Daneben können wir aus ihrem häufigen Gebrauch und ihrer Verbreitung neue Erkenntnisse über ihre Bedeutung für die tägliche als auch für die professionelle Kommunikation gewinnen. Insbesondere, wenn wir, wie hier an den Beispielen Witz, Humor und Lachen, die sie begleitenden Phänomene als taktisches Konzept einsetzen wollen, erschließen sich uns die Wirkungszusammenhänge „Auslöser“ und „Wirkung“.

Verweise

1. Malin Poggemann. Anekdote: Definition, 6 Merkmale & 8 Beispiele zur Textsorte. - URN:<https://www.schreiben.net/artikel/anekdote-6840/>
2. Hinter den Kulissen der Weltpolitik. - URN:<http://www//kiew.diplo.de/ua-de/themen/willkommen/schelest-anekdoten/1250552>
3. Löschmann, Martin: Humor muss sein – auch im Fremdsprachenunterricht. - URN:<https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:0111-pedocs-128627>

Witer M.

Nationale Technische Universität „Dnipro Polytechnic“
Sprachliche Betreuung: T.V. Halushko

DAS PROBLEM DER UNÜBERSETZBARKEIT

Sprache ist so viel mehr als nur ein Werkzeug, das uns ermöglicht, zu kommunizieren. Es ist der Ausdruck von Kultur, Gesellschaft und Überzeugungen. Auf der ganzen Welt gibt es Tausende von Kulturen, die alle die Besonderheiten ihres täglichen Lebens durch ihre eigenen Sprachen ausdrücken. Stellen Sie sich die enormen kulturellen Schätze vor, die verloren gingen, wenn sie plötzlich ihre Muttersprache aufgeben und einfach in einer universellen Sprache kommunizieren würden.

Die Grenzen unserer Sprache definieren angeblich die Grenzen unserer Welt. Denn in unserem Alltag können wir nur das wirklich erfassen und verstehen, was wir

benennen können. Wir sind durch die Worte, die wir kennen, eingeschränkt, die formen, was wir erfahren können und was nicht.

Es ist wahr, dass wir manchmal flüchtige Empfindungen und Gefühle haben, für die wir keinen Namen haben – ähnlich wie Worte auf der „Spitze unserer Zunge“. Aber ohne ein Wort, um diese Empfindungen oder Gefühle zu benennen, werden sie oft übersehen, nie vollständig anerkannt, artikuliert oder gar erinnert. Stattdessen werden sie oft mit allgemeineren Emotionen wie „Glück“ oder „Freude“ zusammengeworfen. Das gilt für alle Aspekte des Lebens – und nicht zuletzt für das begehrteste und wertvollste aller Gefühle, das Glück. Offensichtlich kennen und verstehen die meisten Menschen Glück, zumindest vage. Aber sie werden durch ihre „lexikalischen Beschränkungen“ und die ihnen zur Verfügung stehenden Wörter behindert.

Ein klassisches Beispiel ist die deutsche „Schadenfreude“, was die Freude und das Vergnügen bedeutet, den Schmerz anderer zu sehen. Ein elegantes Wort, das ein bestimmtes Phänomen leicht ausdrückt, aber einen ähnlichen Ausdruck gibt es in ukrainischen Wörterbüchern nicht.

Als ukrainischsprachige Menschen erben wir eher willkürlich eine Reihe von Wörtern und Sätzen, um unsere Welt um uns herum darzustellen und zu beschreiben. Welches Vokabular wir uns in Bezug auf Glück angeeignet haben, wird die Arten von Gefühlen beeinflussen, die wir genießen können. Wenn uns ein Wort für eine bestimmte positive oder negative Emotion fehlt, ist es viel unwahrscheinlicher, dass wir sie erleben. Und selbst wenn wir es irgendwie erfahren, ist es unwahrscheinlich, dass wir es mit viel Klarheit wahrnehmen, mit viel Verständnis darüber nachdenken, mit viel Einsicht darüber sprechen oder uns mit viel Lebendigkeit daran erinnern.

Aber wie kann man etwas über diese Phänomene lernen? Wie kann man verschiedene Kulturen kennenlernen und beginnen, die Welt mit ihren Augen zu sehen? Sicherlich kann man nicht erwarten, jede Sprache zu lernen. Es muss einen einfacheren Weg geben. Eingeben Übersetzung!

Übersetzung ist mehr als nur das Übertragen von Wörtern von einer Sprache in eine andere. Übersetzen baut Brücken zwischen den Kulturen. Es ermöglicht, kulturelle Phänomene zu erleben, die sonst zu fremd und abgelegen wären, um sie durch eigene kulturelle Linse zu erfassen.

Allerdings sind geschickte Übersetzer erforderlich, um diese Brücken zu bauen. Übersetzer sind Menschen, die sowohl die Ausgangssprache und -kultur als auch die Zielsprache und -kultur nahezu perfekt verstehen. Sie wissen genau, wie sie diese „Schadenfreude“ erfassen und zu Ihnen überbrücken können. Sie können ein paar Wörter mehr verwenden oder vielleicht sogar den Wortlaut eines ganzen Absatzes ändern, aber die Bedeutung des Originals wird durchkommen. Dann können wir beginnen, fremde Konzepte zu verstehen, die in unsere Muttersprache übertragen wurden.

Die Grundlage für die Richtigkeit einer sprachlichen Äußerung ist die sprachliche Norm. Die Sprache ist nicht einheitlich, d.h. es gibt einen Unterschied, wenn man sich schriftlich oder mündlich, für welches Publikum, über welches Thema äußert. Die Wortwahl, der syntaktische Aufbau eines Textes hängt zudem von der

Bildung, der sozialen und territorialen Zugehörigkeit der Person, die redet bzw. schreibt, ab. Denselben Sachverhalt kann man auf verschiedene Weise, mit verschiedenen sprachlichen Mitteln ausdrücken. Beim Übersetzen kommt zu der Person des Verfassers des ursprünglichen Textes der Übersetzer, der die Aufgabe hat, sich in der Fremdsprache zu äußern. Diese Äußerung wird von dem Ausgangstext gesteuert. Es gibt mehrere Faktoren, die die Übersetzung und ihre Bewertung beeinflussen. An einen Zieltext wird die Anforderung gestellt, dass er den Ausgangstext möglichst "treu", mit anderen Worten "äquivalent" widerspiegeln soll. Aber wie kann man die Wörter übersetzen, die keine Entsprechungen in anderer Sprache haben? Das ist ein schwieriges Problem für Übersetzer. Betrachten wir einige Beispiele dazu:

STURMFREI – "Wenn deine Eltern nicht daheim sind und du das ganze Haus für dich alleine hast."

BACKPFEIFENGESICHT – "Ein Gesicht, das darum bittet, geschlagen zu werden."

OHRWURM – Ein Ohrwurm ist das, was passiert, wenn dir ein Lied nicht mehr aus dem Kopf geht und du es immer wieder vor dich hinsingen musst. [2]

Es gibt in jeder Sprache Wörter, die nicht mit einem Wort übersetzen lassen. Im Internet kursieren diverse Listen solcher Wörter, die diese erklären. Professionelle Übersetzer und Dolmetscher, die rund um die Welt für uns arbeiten, sind Muttersprachler und haben neben den Sprachkenntnissen auch das nötige kulturelle Wissen, um jedes Wort, jedes Gefühl so zu übertragen, dass es richtig verstanden wird.

Verweise

1. Einzigartig: Diese deutschen Wörter sind unübersetzbar. URN: <https://www.weekend.at/entertainment/deutsche-worte-unuebersetzbar/53.936.922>
2. Katharina Klöber. Diese Wörter sind weltweit einzigartig. URN: <https://www.fr.de/ratgeber/reise/diese-deutschen-woerter-sind-weltweit-einzigartig-11246436.html>

Yakoushenko S.

Manchester College, Association of Accounting Technicians

Scientific supervisor: O.M. Cherkashchenko

USING ONLINE CONTENT FOR TEACHING FOREIGN LANGUAGES

The number of people who use the internet has increased significantly over the last years. And younger generations are among those who consume considerably more. We use a great amount of online content in our everyday life be that reading or watching, training, shopping, and others. Social media and content seem to have integrated so deep into people's daily lives that it is impossible to imagine living without them.

Teaching online has also become a common thing in the modern world. There are various reasons for that. Some educators find teaching via the net challenging and not very inspiring. Others consider it to have more advantages compared to traditional teaching. In our opinion, teaching online can be efficient and interactive provided the teacher understands what really works with learners, how to take advantage of formats, and how to ensure the content they create or choose is right for different students. That is why good computer skills as well as keeping up with the present-day trends in IT are very important for contemporary educators. For example, one of the most common ways of teaching online is to present materials using presentation software such as PowerPoint. However, to make such presentations attractive and effectively applicable, it is necessary to be aware of various peculiarities and subtleties which PowerPoint can provide. Teachers of foreign languages can also benefit a lot using online content since it gives them access to authentic materials, real vivid language spoken by native speakers, which is not always possible to apply in the classroom. What may be even more important is how to deliver this content to learners.

Online content comes in many different forms. These are blog posts by celebrities and ordinary people, videos, articles of various sources including quality papers publishing houses, image galleries, and many others. Such platforms as YouTube, Facebook, Instagram, Pinterest, TikTok and others can be used not only for with your family and friends, posting “stories” or sharing funny short performance-based videos, but also as an effective and beneficial source of learning materials. The amount of content online is so impressive that for some users it has turned into a passive medium where they take the content in a large amount without considering the target learners, their interests, the relevance or even the quality of the material used. Just watching YouTube or reading a text in the original language does not provide for students’ involvement and interaction. Teaching young learners online, one should choose the content thoroughly so that it can result in positive outcomes from pupils, influencing their feelings or actions. Students, particularly young learners, are more than just recipients of content.

To make the content effective, it is necessary to know what the students are interested in; it is important to be able to analyse, reflect and improve. Understanding who the learners are and what motivates them will also help to meet their needs and expectations before they turn into disappointment and desire to give up learning a language. Obviously, they do not have a single goal or interest, and they grow and change over time. Understanding the content or target learners is a never-ending process and a teacher should be an inquisitive learner themselves. Teachers should treat their students as minors who are to be only instructed and taught how to do something, but rather partners who they can ask for opinion, advice or even help if necessary. A large part of the human brain is focused on visual processing. Therefore, images, videos and other graphical elements are advantageous in teaching foreign languages. However, authentic videos, which have not been tailored for different levels of learners, can be quite difficult to comprehend. Therefore, using transcripts, closed captions can contribute to better understanding of the content and, thus, more efficient

work. Another way to make the content efficient and workable is to allow for differentiation – scaffolding for those who need support, challenge for more advanced learners.

Watching and reading should be followed by a series of smaller activities to maintain continuity of the effect. It could be a good idea to use some platforms (YouTube, TikTok, Instagram) post some content developed by learners as a result of their common work which is related to language learning activities. This can be posters or GIFs created by students within some topic (for instance, “Environmental problems”, “Gender issues”, “Parents and children’s relations”), photos or videos as final presentation of their projects, etc.

Therefore, using the internet content properly allows for a more interesting and interactive process of learning foreign languages even if the teacher and learners do not study directly in the classroom. Some of essential and important requirements for successful acquisition of knowledge involve teachers’ awareness of plentiful possibilities available online and those provided by technological advances and ability to apply them efficiently.

Yakymenko K.

Dnipro University of Technology

Scientific supervisor: Vvedenska T.Y.

TRANSLATION OF REALIA IN WORKS OF THE FANTASY GENRE

Nowadays the genre of fantasy is one of the most popular genres of literature. It appeared at the turn of the 19th and 20th centuries and is associated with the process of remythologizing culture and society's desire to understand general metaphysical issues in a mythological way.

The dictionary of literary terms [1, p. 113] interprets fantasy as a type of fiction, characterized by the use of irrational motives of sorcery, magic, chivalry, the depiction of virtual worlds with medieval realities.

One of the main features of the fantasy genre is the author's own reality, where there are no restrictions. Every author creates their own mythology, characters and behavioral standards in this world. That is why fantasy works are filled with specific vocabulary – «realia» that allow describing all objects, actions and places invented by the author. Despite the fact that realia, as a linguistic and cultural phenomena, are closely related to reality, modern linguists claim that realia can exist as a reflection of the fictional world.

Realia, as indicators of flavor, concrete, visible elements of national identity, began to be studied only at the beginning of the 50s.

Realia were studied by L.N. Sobolev, G.V. Chernov, G.V. Shatkov, M.P. Alekseev, A.V. Fedorov, Y.I. Retzker and I. Keller. A.E. Suprun, R.P. Zarivchak [2], who presents a linguistic view on the issue of realia in his article.

The word "realia" comes from Latin – (realis,-e, plural realia — "real") means (mainly in philological texts) - an object, a thing that materially exists or existed, often related in content to the concept of "life"; for example, "realia of European (social) life". According to dictionary definitions, it is "any subject of material culture", "in classical grammar, various factors... such as the state system of a given country, the history and culture of a given people, language contacts of speakers of a given language from the point of view of their reflection in a given language ", "objects of material culture that are the basis for the nominative meaning of the word"[3, p.97].

In the article, I.M. Gavrilova and O.A. Atanasova mention the following classification of realia [3, p. 99]:

I. Subject division.

II. Local division (depending on nationality and language).

III. Temporal division (in synchronic and diachronic terms, on the basis of "familiarity").

IV. Division by translation method.

They also presented a general scheme of techniques for translating realia in an artistic text [3, 100]:

I. Transcription.

Transcription of realia involves the mechanical transfer of realia from the source language to the translation language using the graphic means of the latter with maximum approximation to the original phonetic form.

II. Translation (substitution).

1. Neologism:

a) loan – borrowing through literal translation (usually in parts) of a word or phrase;

b) semi-loan – a kind of partial borrowing;

c) adaptation – adaptation of foreign language reality, i.e. giving it the image of a native word taking into account foreign language material;

d) semantic neologism – a conditionally new word or word combination invented by the translator, which allows to convey the meaningful content of realia.

2. Approximate translation:

a) generic and specific compliance which roughly conveys the content of realia by a unit with a wider (very rarely - narrower) meaning, substituting the generic concept instead of the specific one;

b) functional analogue – an element of the final statement that causes a similar reaction;

c) description, explanation, interpretation.

3. Contextual translation that consists in replacing the dictionary correspondence during translation with a contextual one logically connected with it.

Let us consider another classification. For all groups of "non-equivalent vocabulary", he singles out five main ways of translation:

1. Transliteration and transcription.

2. Loan translation

3. Descriptive or explanatory translation.

4. Approximate translation.

5. Transformational translation, which includes addition, omission, substitution and contextual substitution (concretization, generalization, antonymic translation).

The translation cannot be an absolute analogue of the original, which means that the main task of the translator is to create a text that will be as close as possible to the original. Therefore, translators use translation transformations and various translation methods for this.

References

1. Буденний О.В. Бобир О.Б. Мамчич, Н.П. Нікітіна. Словник-довідник літературознавчих термінів. Чернігів : ФОП Лозовий В.М., 2016. 132 с.
2. Зарівчак Р.П. Реалія і переклад (на матеріалі англomовних перекладів укр. прози). Львів, 1989. С. 108
3. Гаврилова І.М., Атанасова О.А. Переклад безеквівалентної лексики на матеріалі казок братів Грiмм. *Закарпатські філологічні студії*. 2020. №14. Т.2. С.96-102.

Yaroshenko D.

KZO «Escuela especializada №7 con profundización en lenguas extranjeras»
Ayuntamiento de Dnipro
Supervisor científico: S.Honcharova

LA CULTURA CINEMATOGRAFICA EN ESPAÑA

Cinematografía - aspecto del trabajo humano que consiste en la creación de las imágenes en movimiento. El cine, mejor conocido como la cinematografía, es una técnica y un arte que consiste en la captura, montaje y proyección de fotogramas de manera rápida y sucesiva. El resultado es la ilusión de una imagen en movimiento [1]. El cine emplea la tecnología fotográfica para crear la sensación del movimiento. Las grabaciones de audio que suelen acompañar estas imágenes ayudan a construir una experiencia estética o informativa audiovisual. Además de la ficción, puede emplearse también para la filmación de documentales o incluso para el periodismo audiovisual [2].

Los hermanos Lumière crearon la base del cine. En 1895, hermano menor hizo un aparato que se llamaba "cinematógrafo". Desde aquel momento apareció una tendencia del cine.

Primero estreno de los hermanos Lumière era en Barcelona en año 1895. Y aquel acontecimiento dio una idea a los españoles crear propias películas. Segundo de Chomón - primero guionista español que logró un éxito internacional. Él estrenaba muchas películas cada año, y 1906 - fue un año más importante en su carrera, porque hizo 18 trabajos.

Todas las primeras cintas cinematográficas eran tomas documentales. Por ejemplo, puede observarse un bebé almorzando, obreros derribando una pared, un tren

arribando a la estación, entre otras [3]. Pero, las primeras y más válidas películas estrenaron en 1897: Plaza del puerto en Barcelona; Riña en un café.

Según nuestros estándares no podemos decir que eran exactamente "películas" las cuales sabemos ahora, es que tenían una duración muy corta - 1 - 2 minutos. Pero, en aquellos días, eso se llamaba así. Con el paso del tiempo, las máquinas de películas comenzaron a mejorar y en la década de 1900 la duración de la demostración aumentó hasta 20 minutos.

En año 1914 Barcelona era el centro de la producción cinematográfica del España. En aquel tiempo las películas más populares eran patrióticas y se llamaban "españoladas", que no perdieron su relevancia hasta los años 60. Aproximadamente en el mismo tiempo llegó prosperidad del cine mudo.

Primera película sonora era "El misterio de la Puerta del Sol" que estrenó en el 1928. En año siguiente, España proclamó de su misma como de un país cinematográfico en Francia con una película "La aldea maldita". Los críticos todavía se llaman esto como la obra maestra del cine mudo español [4].

El pintor más conocido Salvador Dalí también participó en creación de la película "Un perro andaluz" (1929). Esto son partes de diferentes escenas que no tienen conexión entre los y en duración 16 minutos. Ahora esto parece muy extraño, pero en aquel momento de verdad era muy valioso.

En 1962, La Escuela Oficial de Cine, donde nacieron muchos nuevos directores, productos y guionistas, empezó a desarrollarse.

Un poco más tarde apareció Festival Internacional de Cinema de Sitges (1967), considerado como un festival más importante por toda Europa y también número uno en el campo del género fantástico hasta el día de hoy.

España, especialmente durante las últimas décadas, se ha granjeado una reputación por su excelencia en el arte del cine. Reconocidos festivales de cine aparecen en cada rincón del país, las películas consiguen premios y nominaciones constantemente, y la fama de las películas españolas y de sus creadores está en alza no solo en España, sino en todo el mundo. [5].

El cine español moderno sigue desarrollando y formando nuevos actores y actrices. Por el momento, los más famosos son: Antonio Banderas, Penélope Cruz, Mario Casas, Javier Bardem y por supuesto no es todo. Además, las series españolas que no solo son muy populares en España, sino también en otros países: Élite, Casa de papel, Las chicas del cable.

La cinematografía digital se ha afianzado en los últimos años, desplazando en gran medida a las tecnologías tradicionales. La mayor parte de las películas se ruedan con cámaras digitales, y tanto el montaje como el tratamiento de los efectos especiales se realizan por medio de computadoras. Muchas salas de cine cuentan con proyectores digitales que proyectan las imágenes con una gran nitidez y detalle, y que intentan competir con la calidad de las películas tradicionales [6].

El cine libera al espectador de las tensiones del día pasado, de los sentimientos de añoranza, culpa, miedo. El cine te ayuda a entenderte a ti mismo. Por ejemplo, una película de terror ayuda a superar el miedo, una comedia ayuda a resolver el conflicto

entre una persona y la sociedad. Con la ayuda de las películas podemos estudiar la cultura de otros países, sus costumbres y hábitos. Este arte captura la realidad de la manera más perfecta.

Referencias

1. ¿Qué es la cinematografía? URL: <https://www.euroinnova.edu.es/blog/que-es-la-cinematografia>
2. Enciclopedia Humanidades. Información y características. Cine. URL: <https://humanidades.com/cine/#ixzz7k5OdwTnB>
3. El cine. URL: https://prezi.com/p/ctdsgviv_5_x/cine/
4. Estudios culturales y cine en España. URL: https://www.researchgate.net/publication/40423560_Estudios_culturales_y_cine_en_Espana_Cultural_Studies_and_film_in_Spain
5. Cine español. URL: <https://www.enforex.com/espanol/cultura/cine-espanol.html>
6. Cinematografía. URL: <https://concepto.de/cinematografia/#ixzz7k5SAO5Vr>